

**Признанията
на
английския
шпионин
и
ислямската вражда
на англичаните**

Хюсеин Хилми Ъшък

НАСТАВЛЕНИЕ: Мисионерите се опитват да разпространят християнството; евреите – Талмуда, истанбулското книгоиздателство Хакйкат Китāбеви – исляма, а масоните се стараят да унищожат всички религии. Човек, който е разумен, образован и справедлив, ще разбере и осъзнае истината и ще спомогне за разпространението ѝ, като по този начин ще стане причина за постигане на земно и ахиретско щастие от страна на всички хора. Не може да има по-ценна и полезна услуга за хората от тази. Книгите Тора (Теврāt) и Евангелие (Инджйл), които християните и юдеите притежават днес, са били написани от хората. Това е факт, потвърждаван и от тях самите. Що се отнася до книгата Корāн-и керйм, тя е чиста и непокътната така, както е била низпослана от Аллāху теālй. Всички свещеници и равини трябва да прочетат внимателно и без предразсъдъци книгите на издателство “Хакйкат Китāбеви” и да се опитат да ги разберат.

ПРЕДИСЛОВИЕ

Аллāху теālй в 82-о знамение на сӯра Мāиде в Корāн-и керйм казва: **“Най-големите врагове на исляма са юдеите и съдружавашите (мушриците).”** Първото фитне (зло) с цел разрушаване на исляма отвътре е било причинено от един йеменски еврей на име Абдуллах бин Себе. Той е основал шиитската секта срещу суннитските (истинските) мюсюлмани. От онзи момент до наши дни евреите винаги са се преобразявали като шиитски учени и укрепвали тази еретична секта. Вредата, която юдеите са нанесли на исляма, е подробно обяснена в книгата **“Хийāнет-ул-йехӯд”**, издадена от **“Мектебет-ус-сахāбет-ил-ислāмиййе”** в Кувейт. След възнесението на Йсā “алейхисселйм” са били написани редица фалшиви Евангелия и така повечето християни са станали мушрици. Другата част пък са станали неверници, защото не повярвали в Мухаммед “алейхисселйм”. Тези християни (от втората група) и евреите са били наречени хора на Писанието. Появата на исляма е сложила край на хегемонията на християнското духовенство от Средновековието. Те, за да унищожат исляма, основали мисионерски организации. Най-големи усилия в този аспект са положили англичаните. В Лондон те са организирали Министерството на колониите. С умопомрачителни юдейски хитрини и во-

енни и политически сили са нападнали исляма. Хамфър, който е бил само един от хилядите мъже и жени агенти на Министерството на колониите, през 1125 [1713] г. в Басра е заплел в своите мрежи 14 годишния Мухаммед от Недж и го завеждал в заблуждение с години наред, като накрая са основали с всеобщи усилия вахабитската секта. Те обявили това течение през 1150 [1737] г. със заповедта на Министерството на колониите в Англия.

Хамфър е бил британски мисионер, възложен да извърши шпионаж в Египет, Ирак, Иран, Хиджаз и Истанбул, центъра на ислямския халифат; да заблуди мюсюлманите и да служи на християнството.

Без значение колко усърдно работят враговете на исляма, те никога няма да изгасят тази светлина на Аллāху теāлā, защото в 9-о знамение на сура Хиджр от Корāн-и керīm се казва по смисъл: **“Аз ти низпослах този Коран и непременно Аз ще го опазя.”** Това означава, че неверниците никога няма да са в състояние да го променят и изгасят тази светлина. От 14 века насам мюсюлманите са работили, следвайки сияйния път на Корāн-и керīm, и постигнали напредък в знанието, етиката, науката, изкуството, търговията и политиката. Основали са големи държави. След Френската революция от 1204 [1789] г. младежите в Европа са проумели безнравията, жестокостите, грабежите и измамите на църквата и духовниците. Осъзнали, че християнската религия е изопачена. Част от това ново поколение е започнало да приема исляма, а други – да стават атеисти. Те, отдалечавайки се от християнството, са започнали да напредват в науката и технологиите, защото тази религия е ставала пречка за напредъка в светския живот. А някои мюсюлмани, от друга страна, са прочели книгите на тези младежи, критикуващи религиите, и са повярвали в английските лъжи и клевети за исляма. Така те са останали невежи в областта на своята религия. Те, колкото повече се отдалечавали от исляма, толкова изоставали в науката, защото ислямът повелява да се работи и за земния живот.

Същинската политика на Англия се е основавала върху експлоатирането на природните богатства в света, особено тези в Африка и Индия, третирането на населението в тези страни като животни и пренасянето на всички печалби във Великобритания. Хората, които имат щастието на приемат исляма – заповядващ спра-

ведливостта, обичта и взаимопомощта – предотвратяват жестокостите и лъжите на англичаните.

Ние подготвихме тази книга от три части:

Първата част включва признанията на английския шпионин. Тук се разкриват техните коварни планове и лъжи за унищожаване на исляма. Тази част се състои от седем глави.

Във втората част е обяснено как англичаните са изпълнили тези планове в ислямските страни; как са измамили техните държавници; как са извършили невъобразими зверства над мюсюлманите и как са унищожили Индийската ислямска империя и Османската държава. Тази част от книгата ще пробуди бедните мюсюлмани, които са попаднали в капана на вахабитите. Тя съдържа и доказателства, които ще потвърдят писанията на ехли суннитските учени.

Третата част се състои от превода на книгата “Хуля̀сат-ул-келя̀м” и се доказва истинността на ислямската религия.

Днес мюсюлманите по света са разделени в три групи. Първата група са истинските мюсюлмани, които следват пътя на Есхāб-и кирāм. Наречени са **ехли суннет** или **суннити**, или **фирка-и нāджиййе**, т.е. групата, която ще се спаси от Джехеннема. Втората група се състои от враговете на Есхāб-и кирāм. Наричат се **шиити** или **фирка-и дāлле**, т.е. отклонено течение. Третата група пък се състои от враговете на шиитите и суннитите. Назовани са **вахабити** или **недждители**, защото за пръв път са се появили в областта Неджд в (Централна) Арабия. Понякога се наричат и **фирка-и мел’у̀не**, защото обвиняват мюсюлманите в неверие, наричайки ги “мушрици” (съдружаващи). Това е написано в турските книги “**Kıyâmet ve Âhret**” и “**Se’âdet-i Ebediyye**”. Пророкът ни “алеихисселāм” е проклетел такива хора.

Хората, които следват своите страсти, и онези, които имат болни сърца, независимо от групата, към която принадлежат, ще отидат в Ада. Всеки вярващ винаги трябва да повтаря “**Ля̀ иля̀хе илля̀ллāх**” [Няма друг бог освен Аллах], за да изчисти своя нефс от невежеството (което първоначално е създадено у него) и греховете. А за да изчисти сърцето си, т.е. за да се спаси от неверието и греховете, предизвикани от нефса, шейтāна, лошите приятели и вредните книги, трябва да казва “**Естагфируллах**” [О, Аллах! Прости ми!]. Молитвите на следващите исляма без съмнение

се приемат. Тези, които са разделили мюсюлманите на три групи, са юдеите и англичаните.

Мйлядй
2001

Хиджрй Шемсй
1380

Хиджрй Камерй
1422

Първа част ПЪРВА ГЛАВА

Хамфър казва:

Нашата Великобритания е много обширна. Слънцето изгрява над нейните морета и залязва отново над тях. Но властта на държавата ни е относително слаба в нейните колонии в Индия, Китай и Близкия изток. Тези страни не са изцяло под наше господство ала ние провеждаме много активна и успешна политика за тях. Всички те са на път да преминат в наши ръце. Тук две неща са ни от голяма значение:

(1) Да се опитаме да задържим завладените места.

(2) Да се опитаме да превземем местата, които не са под наша власт.

Министерството на колониите, за да изпълни тези две задачи, назначи във всяка една от тези държави по една комисия. Когато постъпих на длъжност в това министерство, министърът ми оказа доверие и ми възложи задача в Източноиндийската компания. На външен вид това беше търговска компания, но същинската ѝ задача беше да търси начини за овладяване на огромните и широки територии на Индия.

Нашето правителство изобщо не се притеснява за Индия, защото това е страна, където живеят хора от различни националности, говорят различни езици и имат противоположни интереси. Не се притесняваме много и за Китай, защото няма страх от съживяване на будизма и конфуцианството, които властват там. Това са две мъртви религии, които нямат нищо общо със светския живот. Поради изброените причини, населението на тези две страни нямат нищо общо с патриотизма. Тези две държави не ни тревожат нас – английското правителство. И все пак събитията, които биха могли да се случат по-късно, са изложи на нашето внимание. Ето защо ние изготвихме дългосрочни планове, които да доведат до разпространяване на раздори, невежество, бедност и дори заразни болести сред тях. Ние, имитирайки обичаите и традициите на тези хора, лесно прикривахме нашите намерения.

Ислямските държави изключително разваляха нашето спокойствие. Ние вече бяхме сключили няколко споразумения, всички от които са в наша полза, с болния човек [има предвид Османската

държава]. Опитните членове на Министерството на колониите казваха, че този болен човек ще издъхне за по-малко от век. В допълнение към това, ние бяхме направили тайно споразумение и с иранското правителство и в тези две държави бяхме назначили на държавни постове хора, които превърнахме в масони. Подкупът, лошото управление и управниците, лишени от религиозни знания и забравили за своите задължения, отдавайки се на красиви жени, счупиха гръбнака на тези страни. Независимо от всичко това, ние бяхме загрижени, че нашата дейност няма да доведе до очакваните резултати, поради причините, които ще изброя:

(1) Мюсюлманите са крайно посветени на исляма. Всеки мюсюлманин е силно привързан към исляма, както са привързани към християнството свещениците или монасите, та дори и повече. Както е известно, свещениците и монасите биха умрели отколкото да се откажат от християнството. Най-опасните сред мюсюлманите са шиитите в Иран, защото те приемат нешиитите за неверници и мръсни. За тях християните са като вонящи мръсотии. По сътворение човек се опитва да отбягва мръсотията с все сила. Веднъж попитах един шиит: “Защо приемате християните за такива”. Отговорът му беше следният: “Пророкът на исляма е бил много мъдър човек. Той е поставил неверниците под такава духовна власт, че да ги принуди да се напътят и приемат исляма, религията на Аллах. По същия начин, ако държавата види, че даден човек е опасен, тя държи това лице под контрол, докато го подчини. Мръсотията, за която говорих, не е материална, а нематериална. Тя не е присъща само за християните, а и за сунитите и всички неверници. Дори нашите древни ирански огнепоклонници са мръсни в очите на шиитите.”

Аз му казах: “Добре! Сунитите и християните също вярват в Аллах, пророците и Съдния ден, защо да са мръсни?” Той отговори: “Те са мръсни поради две причини: Първо, те (Аллах да пази!) обвиняват в лъжа хазрети Мухаммед¹. И ние, в отговор на

¹ Въпреки това, тези, които обвиняват в лъжа Пророка ни, са шиитите и християните. Отклонените вероубеждения и грозните дела на шиитите, които не съответстват на Коран-и керим и хадїс-и шерифите (словата) на Пророка ни, са написани и опровергани в ехли суннитските книги, като “Ес-Савāик-ул-мухрика”, “Тухфе-и иснā ашерийе”, “Те’йїд-и ехл-и суннет”, “Нāхийе”, “Есхāб-и кирāм”, “Худжедж-и кат’ийе” и “Милел ве Нихал”. Авторът на

това гнусно обвинение, следвайки поговорката “Ако някой те измъчи, и ти може да го измъчиш”, казваме: “Вие сте мръсни!” На второ място, християните твърдят грозни неща за пророците на Аллах. Така например, те казват, че Йсā “алейхисселām” [Исус] е пиемал алкохол, че е бил проклетник и затова е бил разпънат на кръста.

В ужас аз казах на мъжа, че християните не твърдят това, а той ми отвърна: “Не, ти не знаеш! Това е написано в Библията.” Аз се замълчах, защото човекът, въпреки че грешеше за второто, беше прав по отношение на първото твърдение. Не исках да продължа да споря повече. В противен случай можеше да се осъмни в мен, въпреки че бях облечен в мюсюлмански дрехи. Ето защо аз винаги отбягвах да споря.

(2) Едно време ислямът беше религия на управлението и властта. Тогава мюсюлманите бяха силни, напреднали. Трудно е да се каже на тези мили хора, че вече са роби. Нито пък е възможно да петним ислямската история и да им кажем: “Честта и уважението, които бяхте постигнали едно време, бяха в резултат на някои условия. Тези дни на величие вече отминаха, повече никога няма да се завърнат.”

(3) Бяхме много загрижени, че османлиите и иранците ще забележат нашите дела и ще провалят плановете ни, въпреки че тези две държави вече бяха значително отслабнали. Но наличието на централно управление, което притежава богатства, оръжия и власт, ни пречеше да се чувстваме сигурни.

(4) Бяхме изключително притеснени от ислямските учени, защото учените в Истанбул, Ел-езхер, Ирак и Шам бяха като непреодолими пречки пред целите ни. Това са хора, които никога не правят ни най-малки компромиси в своите принципи, и в замяна на временните земни удоволствия и красоти се готвят да влязат в

“Савāик” Ахмед ибни Хаджер Меккй е починал в Мекка през 974 [1566] г., авторът на “Тухфе” Абдул’Азйз е починал в Делхи през 1239 [1824] г., авторът на “Те’ийд” имām Раббāнй Ахмед Фārūkй е починал в Серхенд през 1034 [1624] г., авторът на “Нāхийе” Абдул’Азйз Ферхāревй е починал през 1239 [1824] г., авторът на “Есхāб-и кирām” Абдулхакйм Арвāсй е починал в Анкара през 1362 [1943] г., авторът на “Худжедж” Абдуллах Сувейдй е починал в Багдат през 1174 [1760] г., авторът на “Милел” Мухаммед Шихристāнй е починал в Багдат през 548 [1154] година.

Рая, който е обещан в Корāн-и керй̄м. Хората ги следват; дори и султанът се страхува от тях. Сунитите не са привързани към учените, колкото шиитите, защото шиитите не четат книги – те признават само учените. Не проявяват нужния респект към султана. Сунитите, от друга страна, четат много книги и тачат учените и султана.

Ето защо, макар да бяхме правили множество събрания, ние виждахме, че пътят пред нас е затворен. Докладите от шпионите винаги бяха разочароващи, а резултатите от събранията – нулеви. Но въпреки това не губехме надежда, защото бяхме изградили навика да поемаме дълбок дъх и да действаме търпеливо.

В едно от нашите събрания, в което присъстваше самият министър, най-високопоставените свещеници и няколко специалисти – бяхме общо двадесетима –, не постигнахме никакъв резултат, макар че то продължи повече от три часа. Един от свещениците каза: “Не се тревожете, защото християнството се е разпространило след триста години на мъчение. Надяваме се, че Месията ще ни види от неведомото и ще ни се отдаде възможност да изгоним неверниците [има предвид мюсюлманите] от техните земи, дори това да стане след триста години. Ние трябва да се въоръжим със силна вяра и дългосрочно търпение! За да получим власт, ние трябва да изпробваме всичко. Ще се опитваме да разпространим християнството сред мохамеданите. Ще бъде постижение за нас ако успеем да реализираме целта си, дори след векове, защото бащите работят за своите деца.”

В Министерството на колониите беше проведено събрание, където участваха дипломати и теолози от Франция и Русия, наред с тези от Англия. Бях голям късметлия. Аз също присъствах там, защото бях в добри отношения с министъра. В конференцията беше запланувано как да накарат мюсюлманите да се отвърнат от исляма и да приемат правилната вяра [т.е. християнството], както е станало едно време в Испания. И все пак резултатите не бяха такива каквито ние очаквахме да бъдат. Аз написах всички тези разговори в книгата ми **“Иля мелекут-ил Месйх”**.

Трудно е да се изкорени едно голямо дърво, което е пунало дълбоко корени в земята. Но ние трябва да улесним трудностите и да ги преодолеем. Християнството дойде, за да бъде разпространено. Това ни го обеща Месията. Лошите условия, в които се

намираше източния и западния свят, подпомогнаха Мухаммед. Когато тези условия изчезнаха, те (условията) отнесоха и бедите [исляма] заедно с тях. Ние днес наблюдаваме с удоволствие, че ситуацията е напълно променена. В резултат на големите усилия и дела на нашето министерство и другите християнски правителства, мюсюлманите започнаха да изостават. Християните, от друга страна, набират сила. Време е да се възвърнат местата, които са били загубени за дълги векове. Великобритания предвожда делото по унищожаване на исляма.

Хазрети имām Раббāнī в 275-о писмо от първи том на **“Мек-тубāt”** казва:

“Вие постигнахте това благо чрез научаване на ислямските знания и разпространяване на законите на ислямското право (фъкх, фикх). В онези места се беше установило невежество и бид’атите се бяха разпространили. Аллāху теāлй ви благослови с обичта на възлюбените Си раби. Той ви стори средство за разпространение на исляма. Ето защо правете всичко възможно, за да може да преподавате религиозни знания и разпространите правилата на фикха. Тези две неща са в основата на всички благополучия. Те са посредници за извисяване и причини за спасение. Старайте се премного! Изявете се като човек на религията! Покажете правилния път на тамошните хора, като им повелявате повелените и възбранявате забранените от исляма неща! В 19-о знамение на сӯра Муземмил се казва по смисъл: **“Това без съмнение е наставление за онзи, който иска доволството на Господа си (Аллāху теāлй)!”**

Първа част ВТОРА ГЛАВА

През 1122 г. по Хиджра и 1710 г. по Григорианския календар министърът на колониите ме изпрати до Египет, Ирак, Хиджаз (Западна Арабия) и Истанбул, за да действам като шпионин и да събера необходимата и достатъчна като количество информация за разединяване на мюсюлманите. Министерството назначи още деветима ентузиазирани и смели хора на същата длъжност и

в същото време. В допълнение към парите, информацията и картите, които биха ни били от нужда, те ни дадоха и един списък с имената на държавниците, учените и племенните вождове. Никога няма да забравя следното: Когато се сбогувахме със секретаря, той ми каза: “Бъдещето на нашата държава зависи от вашия успех. Ето защо трябва да работите с всички сили!”

По море тръгнах за Истанбул, центъра на ислямския халифат. Освен основната ми дейност, аз трябваше да науча много добре турски език. В Лондон доста бях учил турски, арабски (езика на Корана) и персийски, езика на иранците. Но да се учи език е едно, а да се говори като местните е съвсем друго. Докато първото отнема няколко години, втората част изисква няколко пъти повече време. Трябваше да науча турски с всички негови тънкости, за да не се съмняват хората в мен.

Аз изобщо не бях разтревожен, че ще ме заподозрат, защото мюсюлманите са толерантни и имат добри помисли, неща, които са научили от техния пророк Мухаммед “алейхисселѝм”. Те не са подозрителни като нас. Освен това, турското правителство в онова време не притежаваше организация за арестуване на шпиони.

След изтощително пътуване пристигнах в Истанбул. Казах, че името ми е Мухаммед и започнах да посещавам джамиите, мюсюлманските храмове. Много ми хареса мюсюлманската дисциплина, хигиена и послушание. За момент си казах: “Защо сме в борба с тези невинни хора? Нашият Месия няма това ни е повелил?” Но аз веднага се отвърнах от тези дяволски (!) мисли и реших да изпълня своето задължение по най-добрия начин.

В Истанбул се запознах с един стар учен на име Ахмед ефенди. Неговите елегантност, добросърдечност, духовна яснота и благоволение не се срещаха у нито един наш теолог. Този човек денонощно се опитваше да заприлича на Мухаммед “алейхисселѝм”. Според него Мухаммед “алейхисселѝм” беше най-съвършеният човек. Всеки път, когато го споменавах, очите му се насълзяваха. Имах късмет, защото един път дори не ме попита кой съм и откъде съм. Той се обръщаше към мен като “Мухаммед ефенди”. Отговаряше на моите въпроси и се отнасяше с мен с нежност и милосърдие, защото той ме смяташе за гостенин, който беше дошъл в Истанбул, за да работи в Турция и живее под сянката на

халифа на Мухаммед “алейхисселѡм”. И наистина ние оставахме в Истанбул с това оправдание.

Един ден казах на Ахмед ефенди: “Моите родители починаха. Нямам братя и сестри. Не съм наследил и никакъв имот. Дойдох в центъра на исляма, за да работя за своята прехрана и да уча Корѡн-и керѡм и религиозните знания, т.е. да печеля и земното, и ахиретското (отвѡдното).” Той много се зарадва за тези мои слова и каза: “Трябва да ти отдаваме уважение поради следните три причини.” Пиша дословно думите му:

“1- Ти си мюсюлманин. Всички мюсюлмани са братя.

2- Ти си гост. Расѡлюллах “салляллѡху алейхи ве селлем” е казал: **“Отнасяйте се с уважение към гостите!”**

3- Ти искаш да работиш. Има един хадѡс-и шерѡф, който гласи: **“Човек, който работи, е приятелят (любимият раб) на Аллах.”**

Тези думи ми се понравиха много. Рекох си: “Ах, да имаше таква ярки истини и в християнството. Но за жалост няма нито една от тях.” Това, което ме изненада, е че ислямът, който е толкова велика религия, отслабва в ръцете на някои надути хора, които не са наясно с това, което се случва в реалния живот.

Казах на Ахмед ефенди, че искам да науча Корѡн-и керѡм. Той отговори, че ще ме учи с голямо удоволствие и започна да ми преподава от сѡра Фѡтиха. Преди четене на Корѡн-и керѡм той изпълняваше абдест и ми заповядваше да направя същото. Сядаше към къбле и започваше да преподава. Обясняваше значенията на това, което четяхме. Някои думи ги произнасях много трудно. За две години изчетох целия Корѡн-и керѡм.

Онова, което мюсюлманите наричат абдест, се състои от измиване на някои крайници:

- 1) Измиване на лицето;
- 2) Измиване на дясната ръка от пръстите до лактите;
- 3) Измиване на лявата ръка от пръстите до лактите;
- 4) Избърсване (месх) на главата, задната част на ушите и тила;
- 5) Измиване на двата крака.

Аз много се дразнех от използването на мисвѡк. Мисвѡкът е клонка, с която мюсюлманите почистват устите и зѡбите си преди абдест. Първо си мислех, че това нещо е вредно за устата и зѡбите. Дори понякога предизвикваше кървене, но бях принуден

да го използвам. Според тях използването на мисвāk е важен сунет на Пророка “алейхисселām”. Казваха, че това дърво е много полезно. Наистина по-късно кървенето спря. Лошият дъх, който имах подобно на повечето англичани, изчезна напълно.

По време на престоя си в Истанбул аз нощувах в една стая, която срещу малка сума бях наел от човек, който беше прислужник в една джамия. Той се казваше Мервāн ефенди. Мервāн е името на един от сподвижниците на Мухаммед “алейхисселām”. Този човек беше много нервен. Хвалеше се със своето име и ми казваше, че ако ми се роди син, да му сложа името Мервāн, защото той е бил един от великите муджāхиди (борци) на исляма.

Мервāн ефенди подготвяше моята вечеря. Той не ходеше на работа в петък, празника на мюсюлманите. През останалите дни на седмицата работех при един дърводелец на име Хāлид, който ми плащаше ежеседмично. Тъй като работех само от сутрин до обяд, той ми даваше половината от заплата, която даваше на другите служители. Този дърводелец прекарваше свободното си време, разказвайки добродетелите на Хāлид бин Велїд. Хāлид бин Велїд, един от сподвижниците на Мухаммед “алейхисселām”, е бил велик муджāхид. Той е осъществил различни ислямски завоевания, но е бил освободен от длъжност от Омер бин Хаттāб – нещо, което натъжаваше дърводелеца.²

Хāлид, дърводелецът, за когото работех, беше аморален и крайно нервен човек. Някак си той имаше голямо доверие в мен. Не знам защо, но може би, защото аз винаги му се подчинявах. Той не обръщаше внимание на исляма, когато беше сам, но спазваше неговите заповеди, когато беше сред приятели. Той присъстваше на петъчния намāз, но за другите не съм сигурен.

Аз закусах в магазина. След работа отивах на джамия за обеден намāз и оставах там до следобедния. След него отивах при Ахмед ефенди и оставах там за два часа. От него научавах Корāн и керїм, арабски и турски. Всеки петък аз му давах това, което съм спечелил през седмицата, защото той ме учеше много добре.

² Когато Ебӯ Убејде бин Джеррāх е бил назначен на мястото на Хāлид бин Велїд, завоеванията са продължили. Така е станало ясно, че причината за победите е била помощта на Аллāху теālї, а не Хāлид бин Велїд.

Наистина той ме научи по много добър начин на Корāн-и керйм, изискванията на исляма и тънкостите на арабския и турския език.

Когато Ахмед ефенди узна, че не съм семеен, той пожела да ме ожени за една от дъщерите си, но аз отказах предложението му. Ала той упорито настоя, като допълни, че бракът е суннет на Пророка, който е казал: **“Човек, който се отвърне от моя суннет, не е от мен.”** Когато разбрах, че това събитие може да стане причина за прекъсване на нашите лични взаимоотношения, аз го излъгах, че имам полова слабост. По този начин аз гарантирах продължаването на нашето приятелство.

Когато двегодишният ми престой в Истанбул приключи, аз казах на Ахмед ефенди, че искам да се завърна в родината. Той ми каза: “Недей, защо ще си тръгваш? В Истанбул може да намериш всичко, което търсиш. Аллāху теāля е дарил този град и с религията, и със земното [тук може да се спечели и отвѣдният, и земният живот]. Ти беше казал, че родителите ти са мъртви и нямаш братя. Ето защо, установи се в Истанбул.” Ахмед ефенди доста беше свикнал с мен и затова не искаше да се разделя, и много настояваше да се установя в Истанбул. Но патриотичното ми чувство на дълг към държавата ме принуди да се завърна в Лондон, за да доставя подробен доклад относно центъра на халифата, и да получа нови заповеди.

През целия ми престой в Истанбул аз ежемесечно пращах доклад до Министерството на колониите относно събитията, на които ставах свидетел. Веднъж в доклада попитах: “Ако мъжът, с когото работя, пожелае да осъществим хомосексуален контакт, какво да сторя?” Отговорът беше: “Може да го направите ако ще е от полза за постигане на целите.” Това много ме изнерви. Сякаш светът се стовари върху мен. Вече знаех, че това гнусно дело е много разпространено в Англия, но не съм си и представял, че моите началници ще ми заповядат това. Какво можех да направя? Нямах друг избор освен да изпия от чашата до последната капка. Ето защо аз се замълчах и продължих делото.

Когато се сбогувах с Ахмед ефенди, неговите очи се насълзиха и продума: “Дете мое! Аллāху теāля да те пази! Ако се върнеш отново в Истанбул и узнаеш, че съм починал, спомни си за мен. Прочети Фāтиха за душата ми! В Съдния ден ще се срещнем при

Расӯлюллах.” Наистина и аз се натъжих много и плаках. Въпреки това, задачата беше по-важна от чувствата.

Първа част ТРЕТА ГЛАВА

Моите приятели се бяха завърнали в Лондон преди мен и бяха получили нови заповеди от Министерството. Аз също бях възложен с нови задачи. За съжаление само шестима от нас се бяха върнали обратно.

Един от другите четирима, по думите на секретаря, беше станал мюсюлманин и останал в Египет. Но секретарят все още беше доволен, защото останалият не беше издал никакви тайни. Вторият е отишъл в Русия и останал там. Той и без това беше с руски произход. Секретарят много тъжеше, не защото се беше върнал в родината си, а защото може би е шпионирал в Министерството на колониите в полза на Русия и се е върнал у дома, защото мисията му е приключила. Третият, пак по думите на секретаря, е починал от чума в един град, който се нарича Имара и се намира до Багдат. Четвъртото лице е било проследено от Министерството до град Сана в Йемен. Те са получавали доклади от него до една година. После не са намерили никакви следи от него, въпреки всички положени усилия. Министерството оценяваше изчезването на тези четирима мъже като катастрофа, защото ние сме нация с големи задължения (амбиции), а малобройно население. Ето защо ние правим деликатни изчисления за всеки един.

След няколко от моите отчети, секретарят проведе среща за разглеждане на докладите на четиримата ни. Когато приятелите ми представиха своите доклади, свързани с техните задачи, аз също подадох моя доклад. Те взеха някои бележки от него. Министърът, секретарят, както и част от присъстващите, похвалиха моята работа. Въпреки това аз бях класиран на трето място. Първо място спечели моят приятел Джордж Белкуд, а второ място Хенри Франс.

Бях много добре научил турски и арабски език, Корън-и керъим и ахкъм-и ислъмийе (законите на ислямската религия). И все пак не бях успял да подготвя за Министерството доклад, който да

разкрива слабите страни на Османската държава. След двучасова среща секретарят попита причината за моя неуспех. Аз казах: “Моето основно задължение беше да изуча език, Корāн-и керīm и исляма. Не можах да отделя много време за нищо допълнително, но този път ще направя така, че да сте доволни.” Секретарят каза: “Със сигурност ще успееш, но бих желал да се класираш на първо място.” и допълни: “О, Хамфър! Следващата ти мисия се състои от две задачи:

(1) Да откриеш слабите места на мюсюлманите и начините, чрез които да проникнем сред тях и да ги разединим. Това е начинът за победа над врага.

(2) Когато откриеш тези точки и направиш това, което ти казах [с други думи, когато успееш да всееш раздор сред тях и да ги поставиш в конфликт един с друг], ще бъдеш най-успешният агент и ще спечелиш медала на Министерството.”

Останах в Лондон шест месеца. Ожених се за Мария Свей, дъщерята на чичо ми. По това време бях на 22 години, а тя на 23. Мария Свей беше много красиво момиче, средно интелигентно и с обикновена култура. Най-щастливите и весели дни на живота ми бяха тези, които прекарах с нея. Тя забременя. Ние очаквахме нашия нов гост, когато получих задачата за заминаване в Ирак.

Получаването на тази заповед, когато очаквах раждането на сина ми, ме натъжи. Въпреки това, важността, която отдавах на моята държава и моята амбиция за постигане на слава, ставайки пръв сред колегите, бяха по-силни от емоциите ми като съпруг и баща. Така че аз приех задачата без колебание. Жена ми много искаше да отложи мисията за след раждането, но не обърнах внимание на думите ѝ. И двамата се разплакахме, когато си казахме сбогом. Жена ми рече: “Не спирай да ми пишеш писма! И аз ще ти пиша за новия ни дом, ценен като злато.” Тези думи бяха подбудили бури в сърцето ми. Почти щях да анулирам пътуването. Но все пак успях да контролирам чувствата си. Сбогувах се с нея и отидох в сградата на Министерството за последни инструкции.

Шест месеца по-късно се озовах в град Басра, Ирак. Част от гражданите бяха сунити, а други шиити. Басра е град на племена със смесено население от араби, персийци и малък брой християни. За пръв път тук се срещнах с шиити и перси. Щом стана въпрос, нека да спомена за шиизма и сунитите:

Шиитите казват: “Ние следваме Али бин Ебї Тāлиб, съпругът на дъщерята на Мухаммед “алейхисселāм” Фāтима. Мухаммед “алейхисселāм” е назначил Али и единадесетимата имāми от неговото потомство за халифи.”

По мое мнение шиитите са прави по въпроса, отнасящ се до халифата на Али, Хасен и Хюсеин. Защото, доколкото разбирам от ислямската история, Али е бил човек с изтъкнати и възвишени качества, способен да стане халиф. Според мен не е малка вероятността Мухаммед “алейхисселāм” да е назначил Хасен и Хюсеин за халифи. Но това, което ме кара да се съмнявам, е че Мухаммед “алейхисселāм” е назначил сина на Хюсеин и осем от внуците му за халифи. Защото Хюсеин е бил дете, когато Мухаммед “алейхисселāм” е починал. Откъде е знаел, че ще има осмина внуци? Ако Мухаммед “алейхисселāм” е бил истински пророк, тогава е възможно да е знаел за бъдещето, чрез съобщаване от страна на Аллāху теāлā, както Месията (Исус) е давал знания за бъдещето. Но пророчеството на Мухаммед “алейхисселāм” е съмнително за нас, християните.

Мюсюлманите казват: “Има много доказателства за пророчеството на Мухаммед “алейхисселāм”. Едно от тях е Коранът.” Аз прочетох Корана – наистина велика книга. Тя превъзхожда дори Тората и Евангелието, защото съдържа принципи, закони, правила на морала и др.

Чудя се как един неграмотен човек като Мухаммед “алейхисселāм” е можал да донесе такава възвишена книга? Как е притежавал такъв нрав, интелект и такава личност, каквито не могат да бъдат притежавани дори от човек, който е чел и пътувал много? Дали тези факти не бяха доказателства за пророчеството на Мухаммед “алейхисселāм”?

Аз винаги правих наблюдения и изследвания относно пророчеството на Мухаммед “алейхисселāм”, за да достигна до истината. Веднъж разкрих това мое любопитство пред един свещеник в Лондон. Той ми отговори с фанатизъм и инат. Не беше убедителен изобщо. Бях попитал Ахмед ефенди няколко пъти, когато бях в Турция, но не получих задоволителен отговор и от него. Истина е че не можех да го питам открито за този въпрос, за да не запозре моя шпионаж.

Аз високо ценя Мухаммед “алейхисселѧм”. Няма съмнение, че той е един от пророците на Аллах, за които бяхме чели в книгите. Но аз като християнин все още не бях повярвал в неговото пророчество. Без съмнение той е много по-съвършен от всички гении.

Сунитите, от друга страна, казват: “Мюсюлманите, след смъртта на Пророка, са счели, че Ебӯ Бекр, Омер, Осмѧн и Али са достойни за халифи.”

Противоречия от този вид съществуват във всички религии, особено в християнството. Тъй като и Омер, и Али са починали, поддържането на тези несъгласия би било безполезно. Според мен ако мюсюлманите са разумни те трябва да мислят за днес, а не за тези много стари времена.³

Един ден в Министерството на колониите споменах за различията между сунитите и шиитите, казвайки: “Ако мюсюлманите осъзнаваха реалността, те щяха да разрешат споровете помежду си и да се обединят.” Един незабавно ме прекъсна и рече: “Твоето задължение е да провокираш този спор, а не да мислиш за тяхното обединение.”

Преди да се отправя за моето пътуване до Ирак, секретарят ми каза: “О, Хамфър! Знай, че са налице естествени различия между хората, откакто бог е създал Авел [Хѧбил] и Каин [Кѧбил]. Тези противоречия ще продължат до завръщането на Месията (Исус). Така е в случая с расовите, племенни, териториални, национални и религиозни различия.

³ В шиизма говоренето за халифата е един от основните принципи. Според сунитите не е необходимо да се говори за това. Младият англичанин бърка религиозните знания с информацията, отнасяща се до светските дела. В земните дела мюсюлманите, както казва и той, винаги са откривали новости и подобрения, и винаги са постигали напредък в науката, техниката, математиката, архитектурата и медицината, възползвайки се от разума и опита. Християните, от друга страна, са приели следването на разума в науката за грях, а религиозните знания са ги променили, опирайки се на разума. Известният италиански астроном Галилео е казал, че земята се върти, като е научил това от мюсюлманите, и не само е бил отлъчен от църквата, но е бил хвърлен и в затвора. Когато той е направил покаяние, казвайки, че не се върти, самият той се е спасил от ръцете на свещениците. Мюсюлманите следват Коран-и керим и хадїс-и шерифите в знанията, отнасящи се до религията и вярата, а не разума. За разлика от християните, те не променят тези знания, които са извън обсега на ума.

Твоето задължение този път е да опознаеш още по-добре тези противоречия и да докладваш на Министерството. Ако успееш да задълбочиш споровете между мюсюлманите ще си извършил най-голямата услуга за Англия.

Ние, англичаните, сме длъжни да будим неразбирателство и разединение във всички държави на света и в нашите колонии, за да можем да живеем в богатство и щастие. Само с помощта на такива провокации ние ще бъдем в състояние да разрушим Османската държава. В противен случай, как би могла една малочислена нация да установи контрол над многочислен народ?

Положи всички усилия, за да намериш техните слаби места и проникни оттам. Знай, че Османската държава и Иран са отслабнали. Ето защо, твоето задължение е да провокираш хората към неподчинение спрямо властта! Историята показва, че източникът на всяка революция се крие в надигането на народа. Когато единството на мюсюлманите се разбие и обичта между тях се наруши, техните сили ще бъдат сломени и по този начин ние лесно ще ги унищожим.”

ДУ’АТА ТЕВХИД

Я Аллах, я Аллах. Ля иляхе илляллах Мухаммедун Расулюллах. Я Рахман, Я Рахим, я афувву я Керим, фа’фу анни верхамни я ерхамеррахимин! Тевеффени муслимен ве елхъкни биссалихин. Аллахуммагфирли ве ли-абай ве уммехати ве ли абай-и ве уммехати зевджети ве ли-едждади ве джеддати ве ли-ебнай ве бенати ве ли-ихвети ве ехавати ве ли-а’мамми ве аммати ве ли-ахвали ве халати ве ли-устазии Абдулхаким-и Арваси ве ли каффетил му’минине вел-му’минат. “Рахметуллахи теали алейхим еджма’ин.”

**Първа част
ЧЕТВЪРТА ГЛАВА**

Когато пристигнах в Басра, аз се установих в една джамия. Имамът беше един сунит от арабски произход на име Шейх Омер Таи. Щом го срещнах започнахме беседа. Но още в самото начало той се осъмна в мен и ме заля с въпроси. Успях да се спася от

този опасен диалог като рекох: “Аз съм от област Ъгдър, Турция. Ученик съм на Ахмед Ефенди от Истанбул. Работих при дърводелец на име Хāлид” и му говорих за неща, които научих по време на престоя в Турция. Също така аз му казах няколко изречения и на турски. Имāмът направи знак с очи на един от тамошните хора и го запита дали говоря правилно турски или не. А той отговори положително. Бях много щастлив, че убедих имāма, но после изпитах разочарование. След няколко дни разбрах, че имāмът ме подозира в шпионаж за турците. После разбрах, че има разногласия и вражда между него и областния управител, назначен от султана (на Османската империя).

След като останах принуден да напусна джамията на Шейх Омер ефенди, наех стая в един хан за гости и чужденци, и се преместих там. Собственикът на странноприемницата беше глупак на име Муршид ефенди. Всяка сутрин ме смущаваше, като хлопаше грубо на вратата, за да ме събуди за намāз, веднага след сутрешния езāн. Бях принуден да му се подчинявам. По този начин аз ставах и извършвах намāз. След това ми казваше да чета Корāн-и керйм след сутрешния намāз. Един път го потитах: “Не е фарз (заповед на исляма) да се четете Корāн-и керйм. Защо настояваш толкова много?” А той ми отговори: “Да се спи по това време ще донесе бедност и нещастие на хората в хана.” Аз трябваше да извърша и тази негова команда. Защото иначе заплашваше да ме изгони. Ето защо, веднага след езāн изпълнявах сутрешния намāз и след това прочитах Корāн-и керйм, повече от един час ежедневно.

Един ден Муршид ефенди дойде при мен и рече: “Откакто наех тази стая постоянно ми се случват неприятности. Аз го дължа на лошия ти късмет, защото не си семеен. Това е лошо. Или ще се ожениш, или ще напуснеш странноприемницата.” Аз му заявих, че нямам достатъчно имот, за да се оженя. Аз не можех да му кажа това, което бях продумал на Ахмед ефенди, защото Муршид ефенди беше такъв човек, че за да провери дали казвам истината или не, би ме съблякъл и погледнал в половия орган.

Когато изтъкнах тази причина, Муршид ефенди ме укори с думите: “Каква слаба вяра имаш само! Не си ли чел знамението на Аллах, където по смисъл се казва: **“Ако са бедни, Аллах ще ги**

стори богати с Неговата доброта.”⁴ Изумих се. Накрая казах: “Да, ще се ожения, но готов ли си да ми предоставиш необходимите пари? Или, може ли да ми намериш момиче, което да не ми коства скъпо?”

След като се замисли малко, Муршид ефенди каза: “Не ми пука! Или ще се ожениш до началото на реджеб, или напускаш хана.” Имаше само двадесет и пет дни до началото на реджеб.

Между другото, нека спомена техните месеци: Мухаррем, Сафер, Ребй’улеввел, Ребй’улāхир, Джемāзилеввел, Джемāзилāхир, Реджеб, Ша’бāн, Рамазāн, Шеввāl, Зилка’де и Зилхидже. Техните месеци не са нито повече от тридесет дни, нито по малко от двадесет и девет. Те се основават на лунни изчисления.

Намерих работа при един дърводелец и напуснах хана на Муршид ефенди. Направихме споразумение за много ниска заплата, но жилището и храната бяха за негова сметка. Преместих моите вещи в магазина на дърводелеца още преди реджеб. Дърводелецът беше мъжествен човек на име Абдурръзā. Беше шиит от Хорасан (Иран). Отнасяше се с мен сякаш съм негов син. Възползвах се от неговата компания и започнах да уча персийски. Всеки следобед иранските шиити се събираха при него и разговаряха на различни теми, от политика до икономика. Те говореха много лоши неща и за своето правителство, и за халифа в Истанбул. Всеки път, когато непознат дойдеше при тях, сменяха темата и започваха да говорят по лични въпроси.

Те ми оказваха голямо доверие. После разбрах, че ме смятат за азербейджанец, защото говорех турски.

От време на време един младеж се отбиваше в магазина на дърводелеца. Беше облечен като учещите наука. Знаеше арабски, персийски и турски. Името му беше **Мухаммед бин Абдулвеххāб Недждй**. Този младеж беше изключително високомерен и нервен. Докато често злословеше по адрес на Османското правителство, той не говореше нищо лошо против иранското. Общото, което ги правеше приятели със собственика на магазина Абдурръзā, беше враждата към халифа в Истанбул. Но как е възможно този млад човек, който е сунит, да знае персийски и да поддържа приятелски отношения с Абдурръзā, който е шиит. В този град

⁴ Сӯра Нӯр:32

сунитите се срещаха с шиитите и изглеждаха като братя. Повечето жители на града знаеха и арабски, и персийски. Много от тях знаеха и турски.

Мухаммед от Неджд беше сунит само привидно. Въпреки, че повечето сунити говореха лошо за шиитите, дори част от тях ги наричаха неверници, той никога не засягаше шиитите. Според Мухаммед от Неджд нямаше причина сунитите да се придържат към един от четирите мезхеба и казваше: “В Книгата на Аллах няма никакви доказателства, отнасящи се до тези мезхеби.” Той съзнателно пренебрегваше айетите на тази тема и не отдаваше значение на хадїс-и шерїфите.

Що се отнася до въпроса за четирите мезхеба: Един век след смъртта на пророка Мухаммед “алейхисселām” са се появили четирима учени: Ебӯ Ханїфе, Ахмед бин Ханбел, Мāлик бин Енес и Мухаммед бин Идрис Шāфи’ї. Някои халифи са принудили сунитите да следват един от тези четирима учени. Те са казали, че никой освен тях не би могъл да прави иджтихād, т.е. да извлича закон от Корāн-и керїм и Суннета (Сунната). Това движение е затворило вратите на знанието и разбирането за мюсюлманите. Тази забрана за иджтихād се изтъква като причина за застоя на исляма.

Шиитите са се възползвали от тези погрешни твърдения, за да разпространят своите мезхеби. Броят на шиитите е бил по-малко от една десета от сунитите, но сега се е увеличил и са равни с тях на брой. Този резултат е естествен, защото иджтихādът прилича на оръжие. Той развива ислямския фикх, т.е. ислямските знания. Спомага за разбиране на Корāн-и керїм и Суннета. Забраната за иджтихād, от друга страна, е като гнило оръжие. Заковава правилата в определени рамки. А това означава да се затворят вратите на разбирането и да се пренебрегнат изискванията на времето. Ако оръжието ти е гнило, а врагът е с перфектно оръжие, ти си обречен да бъдеш победен от него, рано или късно. Аз мисля, че в близко бъдеще най-умните сред сунитите ще отворят отново вратата на иджтихāда. Ако те не направят това, след няколко века ще се превърнат в малцинство, а шиитите в мнозинство.⁵

⁵ Големите учени, които са в състояние да разбират заповедите в религията, които не са ясно разкрити, от Корāн-и керїм и хадїс-и шерїфите, се наричат **мудж-**

[Имāмите (водачите) на четирите мезхеба притежават една и съща вяра. Няма никаква разлика между тях. Техните различия са само в поклоненията. А това е улеснение за мюсюлманите. Шиитите, от друга страна, са се разделили на дванадесет течения, като по този начин са станали гнили оръжия. Това е подробно обяснено в книгата **“Милел в Нихал”**.]

Самонадеяният младеж от Неджд Мухаммед следваше своя нефс в разбирането на Корана и Сунната. Той напълно игнорирал думите не само на учените от онова време и имāмите на четирите мезхеба, но и на забележителни сахāбии (сподвижници), като Ебӯ Бекр и Омер. Всеки път, когато той се натъкваше на айети от Корана, които според него противоречаха на техните думи, той казваше: “Пророкът е казал: “Аз ви оставих Корана и Сунната!”, а не: “Аз ви оставих Корана, Сунната и Сахāба, и имāмите на мезхебите.”⁶ Ето защо за всеки е фарз да следва Корана и Сунната, без значение до каква степен противоречат на мненията на мезхебите, Сахāба и думите на учените.”⁷

По време на вечеря в къщата на Абдурръзā се проведе следният спор между Мухаммед Недждī и един гост от Кум (Иран), шиитски учен на име шейх Джевād:

Шейх Джевād – Щом приемаш Али за муджтехид, защо не го следваш като шиитите?

техиди. Необходимите условия за ставане на муджтехид са подробно написани в книгите ни **“Се’āдет-и ебедийе”** и **“Фāидели билгилер”**. След четвърто столетие по Хиджра не е израснал учен, който да отговаря на тези условия. Ислямските врагове (зъндъците) са казали, че правят иджтихād и се закатали да унищожат религията отвътре. Въпреки това, муджтехидите са извлекли законите за всички събития, които ще се случат до края на света, и са ги записали в ехли суннитските книги.

⁶ С това изявление Мухаммед от Неджд отрича хадīs-и шерїфите, които повеляват да се следва Есхāб-и кирām.

⁷ Днес във всички ислямски страни невежи хора и предатели се преобразяват като ислямски учени и атакуват учените на ехли суннет. Хвалят вахабизма в замяна на солидни суми пари, които получават от Саудитска Арабия. Всички те използват горепосочените изявления на Мухаммед Недждī като оръжие по всеки повод. Въпреки това, нито едно изявление на ехли суннитските учени, имамите на четирите мезхеба не е в противоречие с Корāн-и керїм и хадīs-и шерїфите. Те не са направили никакви допълнения към тях, а само са ги разяснили. Вахабитите (уахабитите), подобно на англичаните, подвеждат мюсюлманите.

Мухаммед Недждӣ – Али не се различава от Омер и другите сахабии. Неговите думи не могат да бъдат доказателства. Доказателства са само Корāн-и керїм и Сунната. [Въпреки това, всички думи на Есхāб-и кирāм са доказателства. Пророкът ни е заповядал да следваме всеки един от тях.⁸]

Шейх Джевāд – Тъй като Пророкът ни е казал: **“Аз съм градът на знанието, а Али е неговата врата”**, не би ли трябвало да има разлика между Али и другите сподвижници?

Мухаммед Недждӣ – Ако думите на Али бяха доказателства, Пророкът нямаше ли да каже: **“Аз ви оставих Корана, Сунната и Али”**?

Шейх Джевāд – Да, той все едно е казал това, защото в един хадїс-и шерїф е рекъл: **“Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт”**. А Али е най-високопоставеният член на Ехл-и бейт.

Мухаммед от Неджд отрече, че Пророкът е казал това.

Шейх Джевāд пък опроверга Мухаммед Недждӣ с убедителни доказателства и го накара да замлъкне.

Въпреки това, Мухаммед Недждӣ възрази и каза: **“Вие твърдите, че Пророкът е казал: “Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт”** Тогава къде остава Суннета на Расūлюллах?”

Шейх Джевāд – Суннета на Расūлюллах е разяснението на Корана. Расūлюллах е казал: **“Аз ви оставям Книгата на Аллах и моя Ехл-и бейт”**. Под **“Книгата на Аллах”** се разбира и Суннета, който е нейно разяснение.

Мухаммед Недждӣ – Щом думите на Ехл-и бейт са обясненията на Корана, то тогава защо са нужни разясненията с хадїсите?

Шейх Джевāд – Когато Пророкът е починал, неговата общност е имала нужда от разяснение на Корана, което да посрещне изискванията на времето. Ето защо Пророкът е заповядал на общността да следва Корана, който е основата, и Ехл-и бейт, който обяснява Корана по начин, отговарящ на изискванията на времето.

⁸ Мюсюлманин, който е видял красивото и благословено лице на Мухаммед “алейхисселям”, се нарича **“сахāбин”**. Множественото число е **“сахāбе”** или **“Есхāб”**.

Този спор много ми хареса. Мухаммед от Неджд остана без сили пред възрастния шейх Дживад, като врабче в ръката на ловец.

Онова, което търсех, го намерих в лицето на Мухаммед Недждѝ. Неуважението му към учените на онова време, пренебрежителното отношение дори към четиримата халифи, личните му виждания по разбиране на Корана и Суннета бяха най-уязвимите му точки за лов. Този надут младеж не можеше и да се сравни с Ахмед Ефенди от Турция, при когото учех! Този учен, подобно на предшествениците си, беше като планина. Нямахше сила, която да го разклати. Когато щеше да спомене името на Ебу Ханѝфе, той ставаше и изпълняваше абдест. Всеки път, когато трябваше да държи сборника с хадѝси на име **Бухарѝ**, той подновяваше абдест. Суннитите изключително се доверяваха на тази книга.

Мухаммед Недждѝ, от друга страна, крайно много омаловажаваше Ебу Ханѝфе. Той казваше: “Аз знам по-добре от Ебу Ханѝфе.”⁹ Освен това твърдеше, че половината от книгата Бухарѝ е невярна.¹⁰

[Когато превеждахме на турски език признанията на Хамфър¹¹, ние си спомнихме за следната случка: Бях учител в една гимназия. По време на урок един от моите ученици попита:

- Учителю! Ако един мюсюлманин бъде убит по време на война, той ще стане ли шехѝд (мъченик)?
- Да, ще стане!
- Пророкът ни разкрил ли е това?
- Да!
- Той ще стане ли шехѝд ако се удави и в морето?
- Да! Ще получи и повече севаб.
- Дали ще стане шехѝд ако падне и от самолет?
- Да!
- Пророкът ни и това ли е съобщил?
- Да, съобщил е!

⁹ Някои днешни невежи безмезхебници (еретици) говорят същото. Сега в Турция чуваме някои професори глупаци да твърдят това. Хадѝс-и шерѝфите са подробно обяснени на 422-а страница на книгата “**Се’ адет-и Ебедийе**”.

¹⁰ Това негово състояние показва, че изобщо не е наясно с науката хадѝс.

¹¹ Признанията на Хамфър са преведени на турски и, заедно с обясненията на автора, е съставена една книга. Книгата, която читателите четат сега, е преводът на въпросната турска книга.

При това той триумфално се усмихна и каза:

- Учителю! Тогава имаше ли самолети?
- Синко! Пророкът ни има 99 имена. Всяко име разкрива едно негово красиво качество. Едно от имената му е било **“Джāми’ул-келим”**. Той е излагал много факти с една дума. Например, той е рекъл: **“Който падне отвисоко, става ше-хїд.”** Детето се учуди и изрази благодарност.

По същия начин, Корāн-и керїм и хадїс-и шерїфите съдържат много думи и закони, т.е. заповеди и забрани, всеки от които съобщава различни други значения. Научната работа по намиране на тези значения и избиране на нужното сред тях се нарича **идж-тихāд**. За извършване на иджтихāд е нужен голям учен. Поради тази причина, сунитите са забранили на невежите да правят иджтихāд. Това не означава, че изобщо е забранено да се прави иджтихāд. Тъй като след четвърти век по Хиджра не се е появил мутлак муджтехид [голям учен], не е било възможно да се прави иджтихāд, което от своя страна е затворило вратата на иджтихāда. Към края на света Йсā “алейхисселām” ще слезе от небето и ще се появи Мехдї; те отново ще изпълнят иджтихāд.

Пейгамберът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е казал: **“След мен мюсюлманите ще се разделят на 73 групи. Само една от тях ще влезе в Рая.”** Когато е бил помолен да каже коя ще бъде тази група, отвърнал: **“Тези, които следват мен и Есхāба (сподвижниците) ми.”** В друг хадїс-и шерїф е казал: **“Моите сподвижници са като звездите на небето. Ще постигнете напътствие когото и от тях да последвате!”**, т.е. ще намерите правилния път, водещ към Рая. Един евреин от Йемен, Абдуллах бин Себе, за да унищожи исляма отвътре, е вкарал сред мюсюлманите враждата към Есхāб-и кирām. Невежите хора, които са повярвали в този юдеин и станали врагове на сподвижниците, се наричат **“шиити”**. А хората, които се подчиняват на хадїс-и шерїфите и обичат и следват Есхāб-и кирām, се наричат **сунити.**]

Аз завързах много близко приятелство с Мухаммед бин Абдулвеххāб от Неджд. Постоянно го хвалех. Един ден му казах: “Ти си по-велик от Омер и Али. Ако Пророкът беше жив, той щеше да назначи теб за халиф, вместо тях. Аз се надявам, че ислямът ще бъде възобновен и възвисен с твои ръце. Ти си единственият учен, който ще разпространи исляма по целия свят.”

Мухаммед, синът на Абдулвеххāб и аз решихме да направим ново тълкувание на Корāн-и керīm, което да отразява само нашите виждания и да е изцяло в противоречие с обясненията на сподвижниците, мезхеб имāмите и муфессирите (учените в науката “тефсїр”). Ние четяхме Корана и говорехме за някои āйети. С това целях да подведа Мухаммед. И без това той се опитваше да се представи като революционер и приемаше моите виждания и идеи с удоволствие, за да му се доверя още повече. Един път му казах:

- Джихādът не е фарз.
- Как да не е фарз като Аллах е повелил: **“Бори се срещу неверниците.”**¹²?
- Тогава защо Пророкът не е правил джихād с лицемерите, въпреки заповедта на Аллах: **“Борете се с неверниците и лицемерите.”**¹³ [Въпреки това, в **“Мевāхиб-и ледуннийе”** е написано, че Мухаммед “алейхисселām” е воювал с неверниците двадесет и седем пъти. Неговите мечове са експонирани в Истанбулския музей. Лицемерите са се представяли за мюсюлмани. Денем са изпълнявали намāз с Расūлюллах в Месджид-и небевї. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” е знаел за тях, но на никога не е казал, че е двуличник. Ако той беше воювал с тях и ги беше избивал, хората щяха да кажат: “Мухаммед “алейхисселām” убива хората, които вярват в него. Ето защо той е извършил словесен джихād с тях, защото джихādът, който е фарз (задължение на исляма), се извършва с тяло, имот и думи. В горепосоченото знамение се повелява да се върши джихād срещу неверниците и лицемерите, но не обяснява как трябва да се изпълни. Пророкът ни “салляллāху алейхи ве селлем” се е борил с неверниците посредством война, а с лицемерите посредством проповеди и наставления.”]
- Пророкът правил словесен джихād с тях.
- Словесният джихād ли е фарз?
- Расūлюллах е воювал с неверниците.
- Расūлюллах е воювал с тях, за да се защити. Те са искали да го убият.

¹² Сўра Тевбе:73

¹³ Сўра Тевбе:73

Той кимна с глава потвърдително.

Друг път му казах:

- Бракът “мут’а” е джāиз (позволен в исляма).
- Не, не е позволен!
- Аллах е казал: **“А на онези, от които сте се възползвали, в замяна на това им дайте техния мехир, колкото сте се разбрали!”**¹⁴¹⁵
- Омер е забранил два примера за мут’а никях, които са съществували във времето на Пророка, и е казал, че ще накаже всеки, който ги практикува.
- Ти хем казваш, че знаеш по-добре от Омер, хем го следваш. В допълнение към това Омер е казал: “Аз го забранявам, въпреки че Пророкът го позволяваше.”¹⁶ Ти защо оставяш Корана и словата на Пророка, а се покоряваш на думите на Омер?

Той не отговори. Разбрах, че беше убеден.

Усещах, че в този момент Мухаммед от Неджд иска жена – той не беше семеен. Един ден му казах: “Хайде, нека си вземем по една жена чрез мут’а никях и да се позабавляваме.” Той утвърдително кимна с глава и прие. Това беше чудесна възможност за мен, така че аз обещах да му намеря жена за развличане. Аз целях да залича в него страха от хората. Той даде съгласие при условие, че въпросът ще остане тайна между нас и няма да спомена името му дори пред жената. Аз набързо отидох при християнските жени, които бяха изпращани от Министерството на колоните със задачата да съблазняват местната мюсюлманска младеж. Разкрих положението на една от тях. Тя прие да ми помогне и аз ѝ дадох името Сафийе. Заведох Мухаммед Недждї до нейната къща. Сафийе беше сама у дома. Направихме едноседмичен брачен договор за Мухаммед Недждї, а той даде на жената мал-

¹⁴ Сӯра Ниса:24

¹⁵ Мут’а никяхът (бракът) е подобен на съжителството с любовница. Според шиитите този брак е допустим в исляма.

¹⁶ Омер “радияллāху анх” не се е изказал така. Подобно на всички други християни, английският шпионин също изпитва вражда към хазрети Омер и го клевети с тези изявления. В “Худжед-и кат’ийе” пише: “Омер “радияллāху анх” е казал, че Расулюллах е забранил бракът мут’а и че няма да позволи да се извърши нещо, което е забранено от него. Всички от Есхāб-и кирāм са подкрепили тези негови слова. Сред тях се е намирал и хазрети Али.”

ко злато в името на **мехр**. Така ние започнахме да подвеждаме Мухаммед Недждї, Сафийе отвѣтре, а аз отвѣн.

Сафийе съвсем беше поела Мухаммед под властта си. Освен това, той беше вкусил от удоволствието на нефса от неподчинението на заповедите в исляма, под предлог за свобода на иджити-хадите и идеите.

През третия ден на мут'а никяха дълго спорих с него дали алкохолът е харам (забранен от исляма) или не. Въпреки че той изтъкна много айети и хадїси, показващи, че алкохолът е харам, аз игнорирах всички тях и най-накрая му казах: “Факт е, че Йезид, омаядските и абасидските халифи са пиели алкохол. Нима всички те са в заблуда, а ти си единственият напътен? Несъмнено те знаеха Корана и Сунната по-добре от теб. Те бяха разбрали от източниците (в религията), че алкохолът не е харам, а мекрӯх. Също така, в еврейските и християнските книги е написано, че алкохолът е мубах (разрешен). Всички религии са повелени от Аллах. Освен това, според едно предание Омер е пиел алкохол, докато е бил низпослан айетът: **“Вие всички се отказайте, нали?”**¹⁷ Ако той беше извършил харам Пророкът щеше да го накаже. Щом Пейгамберът не го е наказал, значи алкохолът е халил (позволен от исляма).” [Въпреки това, Омер “радияллāху анх” е употребявал алкохол преди да бъде сторен харам. Той никога не е пил след забраната. Ако някои от омаядските или абасидски халифи са пиели алкохолни напитки, това не показва, че алкохолът е мекрӯх, а разкрива, че тези хора са били грешници, които са вършили грехове. Защото знамението (айетът), цитирано от шпионина, както и другите знамения и хадїс-и шерїфи, показват, че алкохолът е харам. В **“Рийдун-нāсихйн”** пише: “Отначало е било допустимо да се пие вино. Хазрети Омер, Сад ибни Ебї Ваккас и част от сподвижниците са пиели. По-късно е било низпослано 219-о знамение на сӯра Бакара, където е било разкрито, че това е голям грях. По-късно е било низпослано 42-о знамение на сӯра Нисā, където по смисъл е било повелено: **“Не пристъпвайте към намāз, когато сте пияни!”** В крайна сметка е дошло 93-о знамение на сӯра Мāиде и виното (всякакъв вид алкохол) е станало харам. В хадїс-и шерїфи се казва: **“Ако не-**

¹⁷ Сӯра Мāиде:91

що опиянява в големи количества, то е харам да се пие и в малки количества.”, “Виното е най-тежкият сред греховете.”, “Не се сприятелявайте с човек, който пие вино! Не присъствайте на погребението му! Не вземайте мома от него, нито пък му давайте!”, “Да се пие вино е като да се кланя на идоли.” и “Нека Аллāху теāля прокълне онези, които пият, продават, правят и дават вино!”]

Мухаммед Недждī рече: “Според някои предания Омер е пиел алкохол, смесен с вода и е казал, че алкохолът не е харам ако не опиянява. Възгледът на Омер е правилен, защото в Корана се казва: “Шейтāнът (сатаната) иска да всее между вас вражда и ненавист чрез виното и хазарта, и да ви възпре от споменаване на Аллах и намāза. Вече ще престанете да ги вършите, нали?”¹⁸ Ако алкохолът не опиянява, той не става причина за греховете, изтъкнати в знамението. Ето защо, алкохолът не е харам щом не опиянява.”¹⁹

Казах на Сафийе за спора между нас относно алкохола. Инструктирах я да му даде много силно питие. След като изпълни заръката, тя ми обясни следното: “Направих каквото поиска от мен и го накарах да се напие. През онази нощ той танцува и на няколко пъти прави секс с мен.” Ето така Сафийе и аз поехме пълен контрол над Мухаммед от Неджд. Когато се сбогувах с министъра на колониите, той ми беше посочил: “Ние завзехме Испания от неверниците [има предвид мюсюлманите] с алкохол и блудство. Да превземем обратно всички наши земи пак с тези две велики сили.” Сега вече осъзнавам колко прав е бил.

Един ден отворих темата за говеенето (оруджа) и му казах: “В Корана се посочва: “Да говеете е по-добре за вас.”²⁰ Не се казва, че оруджът е фарз. Следователно, да се говее е суннет в ислямската религия, а не фарз.” Той възрази на това предложение и подхвърли: “Нима искаш да ме изкараш от религията?” Аз отговорих: “Религията се състои от чистотата на сърцето, спасението на душата и непрестъпването на правата на другите. Пророкът не е ли казал: “Религията е любов”? Аллах не е ли казал в Корана:

¹⁸ Сӯра Мāиде:91

¹⁹ Въпреки това Пророкът ни е казал: “Ако нещо опиянява в големи количества, то е харам да се пие и в малки количества.”

²⁰ Сӯра Бакара: 184

“Служи на своя Господ, докато се появи якѝн²¹.”²² Следователно, когато човек постигне якѝн по отношение на Аллах и Съдния ден, и когато сърцето му стане добро и делата му чисти, той ще стане най-добродетелният сред хората.” Той отрицателно поклати глава.

Веднџ му казах: “Намāзът не е фарз!” “Как да не е фарз?” – отвърна той. В отговор заявих: “Аллах в Корана известява: **“Изпълнявай намāз, за да ме споменаваш!”**²³ Следователно, целта на намāза е споменаването на Аллах. Ето защо може да се споменава Аллах вместо да се кланя намāз.” Той каза: “Да, някои хора са правили зикр, вместо да кланят намāз.”²⁴ Бях много доволен от този негов отговор. Опитах се да доразвия тази идея и превзех сърцето му. После забелязах, че не отдава значение на намāза – понякога кланяше, а понякога не. Особено много пропускаше сутрешния намāз, защото говорих с него до полунощ и пречех да си легне. Сутринта ставаше безсилен и изпускаше намāза.

Започнах да събличам дрехата на вярата от раменете на Мухаммед от Неджд. Един ден поисках да споря с него за Пророка. Той ми каза: “Отсега нататък ако говориш с мен на тези теми, нашата връзка ще се развали и ще прекъсна отношения с теб.” След това аз се отказах да говоря за Пророка от страх да не съсия за един миг всички мои успехи.

Посъветвах го да поеме по път, който да е различен от този на сунитите и шиитите. Той също отдаваше значение на тази моя идея, защото беше надут човек. Благодарение на Сафийе аз поех неговите юзди.

Един път му казах: “Вярно ли е че Пророкът е сторил сподвижниците брата помежду им?” Той отговори положително, при което попитах: “Временни ли са ислямските правила или посто-

²¹ Ислямските учени казват, че под якѝн се има предвид смъртта, т.е. **“Служи на своя Господ, докато дойде смъртта!”**

²² Сӯра Хиджр:99

²³ Сӯра Тахā:14

²⁴ Пророкът ни е казал: **“Намāзът е стълба на религията. Този, който извършва намāз, ще е издигнал религията си, а този, който не кланя, ще я е разрушил.”** и **“Извършвайте намāза, както аз кланям!”** Голям грях е да не се кланя по този начин. Признакът на чистото сърце е правилното изпълняване на намāза.

ялни?” Той обясни: “Постоянни са, защото халялът на Пророка Мухаммед е халял до края на света, неговия харам е харам до края на света.” Тогава аз му предложих да ми бъде брат и така станахме братя.

От този ден нататък аз никога не се отделих от него. Ние бяхме заедно дори и в пътуванията му. Той беше много важен за мен, защото дръвчето, което бях посадил, харчейки най-ценните дни на моята младост, започна да плододава.

Аз изпращах месечни доклади до Министерството на колониите в Лондон. Отговорите, които получавах, бяха много окуражаващи и подтикващи. Мухаммед от Неджд вървеше по пътя, който бях начертал за него.

Моето задължение беше да му внуша идеите за независимост, свобода и скептицизъм. Аз винаги го хвалех, като му казвах, че го очаква блестящо бъдеще.

Един ден го излъгах със следните думи: “Снощи сънувах Пророка ни. (Изброих му и качества, които бях научил от ходжите.) Седеше на високо място. Около него имаше учени, които не познавах. После там влезе ти. Лицето ти сияеше като светлина. Когато отиде до Пророка, той се изправи и целуна мястото между двете ти очи, и рече: “Ти си моят адаш, наследникът на моето знание, заместникът в светските и религиозни въпроси.” Ти отвърна: “О, Расуляллах! Страхувам се да обявя моето знание пред хората.” Расулюллах отговори: “Ти си най-великият – изобщо да не те е страх!”

Мухаммед бин Абдулвеххāб беше дивнал от радост, когато чу за съня. Той запита няколко пъти дали казвам истината или не. Всеки път се заклевах, че говоря истината и той се увери в това. Мисля, че от този момент нататък, той реши да популяризира идеите, които му бях насадил, и да основе нов мезхеб.²⁵

²⁵ Книгата “Ел-феджр-ус-сāдък” е била написана от Джемйл Съдкъ Зехāвī ефенди от Багдат. Той е бил професор по Акāид-и ислямийе в Дār-ул-фунūн на Истанбул и е починал през 1354 [1936] г. Книгата е била отпечатана в Египет през 1323 [1905] година и възпроизведена чрез офсетов процес от Хакйкат Китāбеви в Истанбул. В нея пише: “Еретичните идеи на ухабизма, който е бил подготвен от англичаните, са били обявени от Мухаммед бин Абдулвеххāб в Неджд през 1150 [1737] година. Той е бил роден през 1111 [1699] и починал през 1207 [1792] година. Сектата е била разпространена чрез проливане на много мюсюлманска кръв от страна на Мухаммед бин Сууд, емирът на Дер’ийе. [Уа-

Първа част ПЕТА ГЛАВА

Това беше през един от онези дни, когато с Мухаммед от Неджд поддържахме много близки приятелски взаимоотношения. Получих заповед от Лондон да отида до градовете **Кербеля** (Кербала) и **Наджаф**, двата най-известни шиитски центъра на

хабитите наричат мюсюлманите “еретици, опасни хора”. Това, заедно с извършените от тях изтезания, е подробно разяснено в книгата ни “**Kiyâmet ve Âhret**”.] Уахабитите (вахабитите) са нарекли “съдружаващи (политеисти)” онези мюсюлмани, които не са постигнали съгласие с тях. Казали, че всички те (неуахабитите) трябва да извършат хадж наново, и че всички те са неверници, подобно на техните деди от 600 години насам. Те са убили всеки, който не е приел уахабитската религия, и присвоили техните имоти като военна придобивка. Казали грозни неща за Мухаммед “алейхисселъм”. Изгорили книгите по фикх, тефсър и хадис. Изтълкували погрешно Корън-и керъм в съответствие с идеите си. С цел да заблудят мюсюлманите, казали че са от ханбелитския мезхеб. Въпреки това, повечето ханбелитски учени са написали книги, чрез които са ги опровергали и обяснили, че това са еретици. Уахабитите са неверници, защото наричат “халял” харъмите и подценяват пророците и евлиите. Уахабитската религия се основава на десет принципа: 1- Аллах е материално същество. Има ръце, лице и посоки. [Това тяхно убеждение е подобно на християнската вяра за Отец, Син и Светия Дух]; 2- Интерпретират Корън-и керъм според собствените си разбирания; 3- Отхвърлят знанията, предадени от Есхъб-и киръм; 4- Отхвърлят знанията, предадени от учените; 5- Казват, че човек, който следва един от четирите мезхеба, става неверник; 6- Казват, че онези, които не са уахабити, са неверници; 7- Казват, че човек, който по време на молитва иска в името на пророците и евлиите, става неверник (напуска исляма); 8- Казват, че е харъм да се посещават гробовете на Пророка и евлиите; 9- Казват, че онзи, който се къдне в името на друг, освен на Аллах, става мушрик (съдружаващ); 10- Казват, че човек, който прави незр за друг, освен за Аллах, или коли животно до гробовете на евлиите, става политеист (многобожник). В тази моя книга ще бъдат доказани с аргументи, че всички тези десет вероубеждения са грешни.” Ако се обърне внимание, тези десет основи на уахабитската религия са идентични с религиозните принципи, които Хамфър е втълпил на Мухаммед от Неджд.

Англичаните са публикували признанията на Хамфър като средство за християнска пропаганда. С цел да заблудят децата на мюсюлманите те са написали лъжи и измислици в името на ислямските знания. Ето защо, с оглед да защитим нашите младежи от този английски капан, ние публикуваме тази книга, коригирайки техните лъжи и клевети.

знанието и духовността. Бях принуден да сложа край на моята среща с Мухаммед от Неджд и да напусна Басра. И все пак аз бях щастлив, защото бях сигурен, че този невеж и морално деградирал човек ще основе нова секта, която ще стане причина за разрушаване на исляма отвътре, и че аз съм подготвил еретичните убеждения на тази нова секта. С тази радост напуснах Басра.

Али, четвъртият халиф на сунитите и първият според шиитите, е бил погребан в Наджаф. Град Куфа, който е на разстояние от един ферсах, т.е. на един час път пеша от Наджаф, е била столицата на халифата на Али. Когато той е бил убит, синовете му Хасан и Хюсеин са го погребали извън Куфа на място, наречено днес Наджаф. С течение на времето Наджаф е започнал да се развива, а Куфа да запада. Шиитските учени са се събрали в Наджаф. Построили къщи, чаршии и медресета.

Халифът в Истанбул се държеше щедро с тях, защото:

(1) Шиитското управление в Иран подкрепяше шиитите в Наджаф. Ако халифът се намесваше в техните дела това щеше да породви напрежение между двете държави и дори да доведе до война.

(2) В околността на Наджаф имаше много въоръжени племена, които подкрепяха шиитите. Въпреки че нямаха сериозно въоръжение и организация, халифът можеше да воюва с тях.

(3) Шиитите в Наджаф имаха власт над шиитите в Индия, Африка и целия свят. Ако халифът ги безпокоеше, всички шиити щяха да се надигнат срещу него.

Хюсеин бин Али, внукът на Пророка, т.е. сина на дъщеря му Фāтима, е станал шехїд (мъченик) в Кербала. Народът на Ирак е повикал Хюсеин от Медїна, за да го изберат за техен халиф. Когато той и семейството му са пристигнали в местността Кербала, иракчаните се отказали и действайки по заповед на Йезид (Язид) бин Муāвийе, омаядският халиф, живеещ в Шам, са тръгнали да го арестуват. Хюсеин и неговото семейство се борили героично с иракската войска, докато паднат шехїди. Иракската армия е победила. От този ден насам шиитите са приели Кербала за техен духовен център. Те идват тук от цял свят. В нашата християнска религия няма нищо, което да наподобява това.

Кербала е шиитски град, в който има шиитски медресета. Този град и Наджаф се подкрепят взаимно. Когато получих заповедта

да отида на тези две места, аз заминах от Басра за Багдат, оттам отидох в град Хулле, разположен до река Тигър.

Тигър и Ефрат извираят от Турция, прорязват Ирак и се вливат в Персийския залив. Селското стопанство и изобилието в Ирак са благодарение на тези две реки.

Когато аз се върнах в Лондон предложих на Министерството на колониите да изготви план за промяна на посоките на тези две реки, за да принудим Ирак да приеме нашите предложения. Защото когато водата спре, Ирак ще бъде принуден да задоволи нашите искания.

От Хулле до Наджаф пътувах облечен като азербейджански търговец. Завързах приятелство с шиитските учени и започнах да ги подвеждам. Започнах да присъствам на техните уроци. Видях, че те не изучават наука като сунитите и са лишени от техния красив морал. Например:

- 1- Те бяха изключително враждебни към Османското правителство, защото те са шиити, а турците сунити. Те казват, че сунитите са неверници.
- 2- Шиитските учени бяха изцяло отдадени на религиозните учения и много малко се занимаваха със светски знания, какъвто е случаят със свещениците във времето на застоя в нашата история.
- 3- Те изобщо не бяха наясно със същността и възвишеността на исляма, нито пък имаха представа за научните и технически развития.

Казах си: Колко жалки хора са шиитите. Те са в дълбок сън, когато целият свят будува. Един ден ще дойде потоп и ще ги помете. Няколко пъти ги подтикнах да се разбунтуват срещу халифа. За съжаление никой не ме послуша. Някои от тях ми се смееха, сякаш бях казал да опустошат земята. Това е така, защото те си представяха халифата като непревземаема крепост. Според тях те ще се отърват от халифата с идването на чакания от тях Мехдї.

Според тях Мехдї (Махди) беше дванадесетия имам, който е бил потомък на Пророка на исляма и който е изчезнал през 255 г. по Хиджра. Те вярват, че той все още е жив и един ден ще се появи отново и ще спаси света от това състояние на гнет и неpravda, и ще го изпълни със справедливост.

Чудя се! Как може да вярват в такива суеверия? Това приличаше на нашата суеверна християнска доктрина, че Исус ще дойде и ще изпълни света със справедливост.

Веднъж попитах един от тях: “Не е ли фарз да предотвратявате несправедливостта, както е правил ислямският Пророк?” Отговорът му беше: “Той успя да предотврати несправедливостта, защото Аллах му помагаше.” Аз му казах: “В Корана пише: **“Ако помогнете на религията на Аллах, и Той ще ви помогне.”**²⁶ Ако се разбунтувате срещу изтезанията на вашите шахове, Аллах ще помогне и на вас.” Неговият отговор беше: “Ти си търговец. Това са научни въпроси, няма как да ги проумееш.”

Тюрбето на Емйр-ул-му’минйн Али беше много украсено. Имаше красив двор, купол със златно покритие и две високи минарета. Ежедневно голям брой шиити посещаваха това тюрбе и изпълняваха групов намаз в него. Всеки посетител най-напред се навеждаше пред прага и го целуваше. После поздравяваше гроба. Те първо искаха разрешение и влизаха след това. Тюрбето имаше голям двор, който съдържаше множество стаи за учените и посетителите.

В Кербала имаше две тюрбета, подобни на този на Али. Едното от тях беше на Хюсеин, а другото на брат му Аббас, който е станал мъченик заедно с него в Кербала. В Кербала шиитите повтаряха същите практики като в Наджаф. Климатът на Кербала беше по-добър от този в Наджаф. Той беше заобиколен от красиви градини и течащи води.

По време на мисията ми в Ирак видях нещо, което успокои сърцето ми. Някои събития предвещаваха краха на Османската империя, защото областният управител, назначен от властимащите в Истанбул, беше невеж и жесток човек. Действаше по своя воля и хората не го харесваха. Сунитите не бяха доволни от него, защото ограничаваше техните свободи и не ги оценяваше, а шиитите се възмущаваха, че ги ръководи един турчин, въпреки че сред тях имаше сеййиди²⁷ и шерйфи²⁸, потомци на Пророка, които бяха по-добър избор за управител.

²⁶ **Сӯра Мухаммед: 7.** Да се помогне на религията на Аллах означава да се следва исляма и да се работи за неговото разпространение. Бунтът срещу управляващите е равносилно на унищожаване на религията.

²⁷ Потомците на Хазрети Хюсеин “радияллāху анх”.

Шиитите бяха в крайно трагично състояние. Живееха в мизерни и порутени сгради. Пътищата бяха опасни. Разбойниците винаги причакваха керваните. Когато видеха, че няма войници, веднага ги нападаха. Затова керваните не тръгваха на път, докато правителството не назначи придружаващ отряд.

Шиитските племена често воюваха едно с друго. Убиваха и се ограбваха всеки ден. Невежеството беше ужасно разпространено. Това състояние на шиитите ми напомняше за онези времена, когато Европа е била под властта на църквата. С изключение на религиозните водачи в Наджаф и Кербала и едно малцинство, което ги следваше, дори една хилядна от шиитите не знаеха да четат и пишат.

Икономиката беше рухнала тотално, хората страдаха от крайна бедност. Държавната система също беше престанала да функционира. Шиитите извършваха предателства срещу правителството.

Държавата и хората изпитваха взаимно недоверие и затова липсваше взаимопомощ между тях. Шиитските религиозни лидери напълно се бяха отдали на хуленето на сунитите и бяха се отвърнали от светските знания.

Аз останах в Кербала и Наджаф в протежение на четири месеца. Страдах от много сериозно заболяване в Наджаф. По едно време дори бях загубил надежда, че ще оздравея. Болестта продължи три седмици. Ходих на лекар, който ми даде някои лекарства. След като ги изпих, аз започнах да се възстановявам. По време на боледуването останах в една подземна стая. Тъй като бях болен, домакинът приготвяше моето лекарство и храна в замяна на незначителна сума пари и очакваше голям севāб от това, защото бях дошъл да посетя Емйр-ул-му'минйн Али. Лекарят посъветва да пия само пилешки бульон по време на първите няколко дни от боледуването. По-късно той ми позволи да ям и от месото. На третата седмица ядох оризена супа. След оздравяване заминах за Багдат. Подготвих подробен доклад от сто страници върху моите наблюдения в Наджаф, Хулле и Багдат и по време на пътуването. Предадох доклада на представителя на Министерството на колонии в Багдат. Чаках от Министерството разпоредба за това дали да остана в Ирак или да се върна в Лондон.

²⁸ Потомците на хазрети Хасан “радияллāху анх”.

Исках да се върна в Лондон, защото отдавна бях в чужбина. Милеех много за родината и семейството. Особено силно исках да видя моя син Распутин, който се беше родил след моето тръгване. Поради тази причина, наред с доклада, аз поисках разрешение за връщане в Лондон, дори за кратко време. Желаях да дам устен доклад за впечатленията от моя тригодишен престой в Ирак и да си отпочина, в същото време.

Иракският представител на Министерството ме посъветва да не се отбивам често при него, за да не ни заподозрат. Освен това, той ми препоръча да си наема стая в един от хановите край река Тигър и каза: “Аз ще те информирам за отговора на Министерството, когато получим пощата от Лондон.” По време на престоя в Багдат аз забелязах духовната отдалеченост между Истанбул, столицата на халифата, и Багдат.

Когато заминах от Басра за Кербала и Наджаф, аз бях много загрижен, че Мухаммед от Неджд ще се отклони от пътя, който му бях показал, защото той беше крайно нестабилен и раздражителен. Боях се от проваляне на плановете, които бях изградил за него.

Когато се разделях с него, той мислеше да поеме за Истанбул. Постарах се много, за да го разубедя и казах: “Аз съм много разтревожен, че когато отидеш там, ще направиш изявление, поради което ще те обвинят в неверие и ще те убият.”

Целта ми беше друга. Страхувах се, че когато отиде там ще се срещне с големи учени, които ще поправят неговите отклонения и ще го въведат в ехли суннитската вяра, и това ще унищожи всички мои мечти. Това е така, защото в Истанбул имаше знание и красивия морал на исляма.

Когато разбрах, че Мухаммед от Неджд не иска да остане в Басра, препоръчах му да отиде в Исфахан и Шираз, защото те бяха много красиви градове с шиитско население. И шиитите, на свой ред, не биха могли изобщо да му повлияят, защото при тях липсваше знание и морал. Така аз се уверих, че той няма да се отвърне от пътя, който бях подготвил за него.

Когато се разделяхме, аз му казах: “Вярваш ли в такиййе?” Той отговори: “Да, вярвам. Когато неверниците са измъчили един от сподвижниците и убили родителите му, той е направил такиййе и отрекъл вярата. Пророкът ни не е казал нищо против това.” Аз го

посъветвах: “Сред шиитите прави такъв и не казвай, че си сунит, за да не ти причинят неприятност. Възползвай се от тяхната държава и тамошните улеми. Научи техните обичаи и мезхеби, защото това са невежи и упорити хора.”

Когато напуснах това място, аз му дадох малко пари като зекят. Зекятът е вид ислямски данък, който се събира, за да бъде раздаден на нуждаещите се хора. Освен това, аз му подарих едно животно, на което да се качи; и така се разделихме с него.

След заминаване аз загубих връзка с него. Това много ме тревожеше. Когато ние се разделяхме, решихме да се върнем в Басра и си казахме: “Който се върне пръв и не може да открие своя приятел, да напише едно писмо и да го остави на Абдурръзā.”

ЖЕСТОКОСТИТЕ НА АНГЛИЧАНИТЕ

- 1- В таквима на вестник “Türkiye” от 02.07.1995 пише: “Организирана група от англичани, които са отвличали децата в бедните страни и продавали техните органи за трансплантация, беше разкрита. В една новина от Бразилия се казва: “Международната организация за трансплантация на органи в Кеймбридж проучва броя на отвлечените бебета. Открито е, че някои английски болници проявяват интерес към тези бебешки органи и ги изкупуват срещу солидни суми.”
- 2- В броя на вестник “Türkiye” от 04.07.1995 пише: “Повече от 60 млади мюсюлмани, които са отишли да учат докторантура по химия в Англия, били настанени в град Нюкасъл, където са живеели бедняците. Един от учениците, на име Мустафа Арсланоглу, се е връщал у дома нощно време, когато е бил нападен от двама англичани, които са излезли от околната църква, и го пребили с камъни и пръти, докато Мустафа припадне. Излели газ върху него, за да го изгорят, но за щастие не успели да запалят запалките. Едно момиче, което е наблюдавало събитието от терасата на своята къща, се обадило на полицията. Младите ислямските врагове са избягали и се укрили в църквата.”
- 3- В същия вестник се казва: “В Босна от рани и глад ежедневно умират стотици мюсюлмани. Родителите бягат по улиците, за да не чуват стоновете на гладните и припадащи деца. Сърбите присвояват хранителните стоки, които биват изпращани от мюсюлманските държави. Войниците на ООН (организация, управлявана от англичаните) шпионират за сърбите. Докато от телата на мюсюлманите тече кръв, тези войници, християнски туристи и ислямските врагове, които идват от Европа, вдигат тост. Зверствата в Босна са планирани от англичаните. Това е започнало през 1988 г. в Косово. Милошевич е бил използван като пионка. Англичаните са казвали на сърбите: “Не се бойте! Зад вас стоим ние!”

Първа част ШЕСТА ГЛАВА

Аз останах в Багдат за известно време. Върнах се в Лондон след получаване на заповед за връщане. Там говорих със секретаря и някои длъжностни лица в Министерството. Казах им за моите дейности и наблюдения по време на дългата мисия. Те премного се зарадваха за информацията, която дадох за Ирак и заявиха своето доволство. Те се бяха запознали с доклада, който бях изпратил по-рано. Сафийе, от друга страна, е изпратила доклад в съгласие с моя. Разбрах също така, че през цялата мисия аз съм бил преследван от хората на Министерството. Тези хора също са изпращали доклади, които съвпадали с моите и с нещата, които бях казал на секретаря.

Секретарят ми даде време, за да се срещна с министъра. Когато посетих министъра, той ме посрещна по много по-различен начин от предишния път. Аз разбрах, че съм спечелил специално място в сърцето му.

Министърът беше много доволен да знае, че съм поел под контрол Мухаммед от Неджд и каза: “Той е оръжието, което нашето Министерство търсеше. Дай му всякакви обещания. Струва си да прекараш цялото време дори само за него.”

Аз отвърнах: “Бях много загрижен за него, защото има вероятност да си е променил мнението.” Той отговори: “Не се притеснявай. Той не се е отклонил. Шпионите на Министерството са го срещнали в Исфахан и докладвали, че той не се е променил.” В този миг си помислих: “Как може Мухаммед от Неджд да е разкрил своите тайни пред други”, но не посмях да запитам министъра. Въпреки това, когато по-късно се срещнах с Мухаммед от Неджд, разбрах, че в Исфахан го е срещнал човек на име Абдулкерим и казал: “Аз съм брат на Мухаммед [има предвид мен].” Така го е подмамил и успял да узнае тайните.

Мухаммед от Неджд ми рече: “Сафийе дойде с мен до Исфахан и съжителствах с нея чрез мут’а никях още два месеца. Абдулкерим ме придружи до Шираз и намери една жена на име Асийе, която беше по-хубава и привлекателна от Сафийе. Сключих мут’а никях и с тази жена. С нея прекарах най-радостните мигове в живота си.”

По-късно разбрах, че Абдулкерѝм е бил християнски агент, който е живеел в квартал Джелфа на Исфахан и работил за Министерството. А А̀сийе е била юдейка от Шираз, друг агент на Министерството. Всички ние четиримата подготвихме Мухамед от Неджд по такъв начин, че в бъдеще да направи това, което се очаква от него, по най-добрия начин.

Когато разказах за събитията в присъствието на министъра, секретаря и още двама непознати членове на Министерството, министърът рече: “Ти заслужи най-големия медал на Министерството, защото си първенецът сред най-значимите ни шпиони. Секретарят ще ти разкрие някои държавни тайни, които ще ти помогнат в мисията.”

После ми дадоха отпуск от десетина дни, за да видя моето семейство. Аз веднага отидох у дома и прекарах най-сладките моменти с моя син, който ми приличаше много. Моят син изговаряше някои думи и вървеше толкова елегантно, че чувствах сякаш парче от моето тяло се движи. Прекарах този десетдневен отпуск много весело и щастливо. Чувствах сякаш ще полетя от радост. Изпитах голямо удоволствие да се върна в моята страна и да бъда със семейството ми. През този десетдневен отпуск посетих моята стара леля по бащина линия, която ме обичаше много. Това беше много сполучлива постъпка, защото тя беше починала след заминаването ми за третата мисия. Почувствах голяма тъга по смъртта ѝ.

Този десетдневен отпуск изтече като един час. Въпреки че тези весели дни минават бързо като един час, дните на скръб ти се струват като векове. Спомних си за дните, когато боледувах в Наджаф. Тези тъжни дни ми се бяха сторили като години.

Когато отидох в Министерството за нова заповед, срещнах секретар с усмихнато лице и висок на ръст. Толкова искрено стисна ръката ми, че се долавяше обичта му към мен.

Той ми каза: “С командата на нашия министър и комисията, отговаряща за колониите, ще ви разкрия две много важни държавни тайни. По-късно ще се възползваш много от тях. Никой, с изключение на няколко напълно доверени хора, не знае тази тайна.”

Държейки ръката ми, той ме заведе в една от стаите на Министерството. Там станах свидетел на нещо изключително любопит-

но. Десетима мъже се бяха насядали около една кръгла маса. Първият беше облечен като османския султан; говореше турски и английски език. Вторият, като шейх-ул-исляма в Истанбул. Третият – като иранския шах, четвъртият – като иранския везир, а петият – като най-знаменития шиитски учен в Наджаф. Последните трима говореха персийски и английски език. До всеки един от петимата стоеше писар, който записваше техните думи, и, едновременно с това, предаваше информация, събрана от шпионите, за архетипите в Истанбул, Иран и Наджаф.

Секретарят каза: “Тези петима тук (около масата) представляват (превъплъщават се в) тамошните петима (в Иран и Османската империя). За да знаем какво мислят архетипите, ние образовахме и обучихме тези тук досущ като тях; ние им предаваме информацията, която получаваме от техните архетипи в Истанбул, Техеран и Наджаф. И тези мъже тук, на свой ред, се превъплъщават в тях; ние ги питаме и те отговарят. Чрез нашия опит установихме, че отговорите на тези хора съответстват на 70% на мисленето на техните оригинали.

Ако проявиш желание може да им зададеш въпроси, за да ги оцениш; ти и без това вече имаше среща с въпросния учен от Наджаф.” Аз отговорих утвърдително, защото се бях срещал с най-големия шиитски учен в Наджаф и го бях питал някои неща. Приблжих се до неговото копие и казах: “Учителю, допустимо ли е да се води война срещу правителството, защото то е сунитско и фанатизирано?” Той се замисли известно време и отговори: “Не, не е допустимо да се води война с правителство, което е сунитско, защото всички мюсюлмани са братя. Ние може да обявим война само ако те вършат жестокости и мъчения на мюсюлманската общност (умма, уммет). Ние правим това, като спазваме правилата на емр-и ма’рӯф и нехй-и анил-мункер. Ние спираме да воюваме с тях, когато те престанат с неправдата.”

Аз казах: “Учителю! Мога ли да науча вашето мнение относно това дали юдеите и християните са мръсни?” “Да, те са мръсни! Трябва да се стои далеч от тях” – отвърна той. Когато попитах за причината, той рече: “Това е като отмъщение за тяхната обида, защото те ни приемат за неверници и отричат Пророка ни Мухаммед “алейхисселām”. Ето защо ние отвърждаме на тях със същото поведение.” Казах му: “Учителю! Чистотата не произлиза

ли от вярата? Защо пътищата и улиците около **“Сахн-и шериф”** [околността на тюрбето на Хазрети Али] не са чисти? Дори и медресетата, които са места за наука, не са чисти.” Той отговори: “Да, чистотата произлиза от вярата, но шиитите не ѝ отдават значение; ето това е причината за мизерията.”

Отговорите на този човек в Министерството напълно съответстваха на онези, които бях получил от устата на шиитския учен в Наджаф. Тази прилика направо ме изуми. В допълнение към това, той знаеше и персийски език.

Секретарят каза: “Ако беше водил диалог и с архетипите на другите четирима – а именно сега ще имаш тази възможност – щеше да видиш колко много си приличат с оригиналите.” Аз му отвърнах: “Знам как мисли и шейх-ул-ислямът, защото Ахмед ефенди, моят учител в Истанбул, ми даде подробно описание на шейх-ул-исляма.” Секретарят рече: “Щом е така, заповядай! Говори и с неговия архетип.”

Отидох до архетипа на шейх-ул-исляма и го запитах: “Фарз (заповед на религията) ли е да се прояви подчинение към халифа?” Той отговори: “Да, ваджиб е! Това е ваджиб, както е фарз и подчинението към Аллах и Пророка.” Когато го попитах за доказателствата, той отвърна: “Не си ли чувал за знамението на Аллаху теаля, чието значение е: **“Подчинявайте се на Аллах, Неговия Порок и улул емра измежду вас.”**²⁹?” Аз му казах: “Означаваш ли това, че Аллах ни заповядва да се подчиняваме на халифа Йезид, който е разрешил да се ограби Медйна и убил Хюсеин, внука на нашия Пророк Мухаммед; и Велйд (Уалид), който е пиел алкохол?” Отговорът му беше следният: “Синко! Йезид (Язид) беше Емйр-ул-му’минйн от Аллах. Той не е заповядал да се убие Хюсеин. Не вярвай в шиитските лъжи! Прочети книгите добре! Той (Язид) постъпи грешно и направи покаяние. Той е бил прав по отношение на ограбването на Медйна, защото жителите на града са били станали необуздани и непокорни. Що се отнася до Велйд, да, той е бил фасък (грешник)! Не е ваджиб да се имитират делата на халифа, а да се изпълняват заповедите му, които са съвместими с исляма.” Аз бях отправил същите въпроси

²⁹ Сӯра Нисā:59

и към моя ходжа (учител) Ахмед ефенди и получих отговори, които съвсем малко се разминаваха с тези.

После попитах секретаря: “Защо подготвихте тези архетипи? Каква целите с това?” Той каза: “С този метод ние научаваме умствените способности на султана и на мюсюлманските учени, било то шиити или сунити. Ние търсим мерки, които ще ни помогнат да се справим с тях в политически и религиозен аспект. Например, ако знаеш от коя посока ще дойде врагът, ще направиш съответните приготовления, ще позиционираш силите на подходящи места, и ще сразиш врага. От друга страна, ако не знаеш откъде ще дойде врагът, ти ще разпръснеш силите си навсякъде и ще претърпиш поражение. По същия начин, ако знаеш доказателствата на мюсюлманите, които те представят, за да докажат истинността на тяхната религия и мезхеб, тогава ще е възможно да подготвиш насрещните доказателства, които да опровергават техните, и да подкопаеш убежденията им.”

После той ми даде една книга от хиляда страници, която съдържаше резултатите от наблюденията и плановете на тези петима архетипи във военната, финансовата, образователната и религиозната сфера. Той ми рече: “Донеси я след като прочетеш!” Взех книгата с мен и я занесох у дома. Прочетох я с голямо внимание по време на триседмичната почивка.

Книгата беше удивителна. Важните отговори и деликатните бележки, които съдържаше, бяха като истински. Аз мисля, че отговорите, дадени от петимата архетипи, бяха в съгласие с повече от 70% с отговорите на оригиналите. Секретарят и без това ми беше казал, че съответстват на 70%.

Когато прочетох тази книга аз вече имах по-голямо доверие в моята държава и узнах със сигурност, че са подготвени плановете за разрушаване на Османската империя за по-малко от столетие. Секретарят ми каза: “В други подобни помещения имаме идентични маси, предназначени за страните, които сме колонизирали, както и за тези, които планираме да колонизираме.”

Когато попитах секретаря: “Откъде намирате толкова стриктни и талантиливи хора”, той отговори: “Нашите агенти по целия свят ни пращат информация непрестанно. Представителите, които видя, са експерти в своята област. Естествено е, че ако се въоръжиш с цялата информация, притежавана от конкретен човек, ти

ще бъдеш в състояние да мислиш и да вземаш същите решения като него, защото ти ставаш като негово копие.”

Секретарят продължи: “Това е първата тайна, която Министерството ми повели да ти разкрия. Ще ти кажа и втората тайна след един месец, когато върнеш обратно книгата от хиляда страници.”

Прочетох с внимание книгата, част по част, от началото до края. Това увеличи моето знание за мохамеданите. Сега научих напълно как мислят те, какви са слабостите им, и начините за трансформиране на техните силни страни в уязвими точки.

Слабите места на мюсюлманите, които са записани в книгата, са както следва:

(1) Противоречия между сунитите и шиитите, султана и народа³⁰, турците и иранците, различните племена, учените и държавата³¹.

(2) Мюсюлманите са невежи, с много малки изключения.³²

(3) Липса на духовност, знание и съзнание.³³

³⁰ Това твърдение е напълно грешно и противоречи на предишното му изявление, където казва, че е фарз да се подчинява на султана.

³¹ Това също е клевета. В завещанието на Осман гъзй (първия османски владетел) подробно е написано каква стойност и значение отдава на учените Османската държава. Всички султани са предоставили най-високите позиции на учените. Когато завистниците на Мевляна Халид Багдъдй са го оклеветили пред султан Махмуд Хан II и поискали неговото обесване, султанът е казал: “Учените не биха били вредни за държавата по никакъв начин” и отхвърлил тяхното искане. Това събитие е много известно сред хората. Османските султани са давали къщи, провизии и много високи заплати на учените.

³² Книгите за религия, морал, вяра и наука, които са били написани от хилядите османски учени, са известни навсякъде. Селяните, за които се предполага, че са най-невежи, били много добре информирани за религията, поклоненията и занаятите си. Имало е джамии, училища и медресета във всички села. Там селяните са били обучавани на четмо и писмо, и религиозни и светски познания. Жените в селата знаели как се чете Корън-и керйм. Имало е много учени и евлии, които са израснали в селата.

³³ Мюсюлманите в Османско време са били много твърди духовно. Хората тичали към джихад, за да постигнат мъченичество. След всеки петкратен намъз, както и по време на петъчното хутбе, хората на религията са отправяли молитва за халифите и държавата, и всички присъстващи казвали “Амйн”. Селяните християни, от друга страна, са били неграмотни, напълно дезинформирани за тяхната вяра и светски знания, и приемали лъжите и суеверията, които са им казвали свещениците, за религия. Те са били като немислещо стадо животни.

(4) Те прекъсват връзка със светския живот и се отдават на неща, свързани с отвъдното.³⁴

(5) Техните управници са жестоки диктатори.³⁵

(6) Пътищата са опасни, транспортът и пътуванията са непостоянни.³⁶

(7) Не предприемат мерки срещу епидемиите от чума и холера, които убиват десетки хиляди души всяка години. Хигиената е тотално игнорирана.³⁷

(8) Градовете са в руини и нямат водоносна система.³⁸

(9) Властта не е в състояние да се справи с бунтовниците. Налице е всеобща небрежност. Законите на Корана, с които толкова се гордеят, почти никога не се спазват.³⁹

(10) Икономически колапс, бедност и изостаналост.

(11) Липса на редовна войска и недостатъчно въоръжение. Техните оръжия са класически и неиздръжливи.⁴⁰

(12) Нарушаване на правата на жените.⁴¹

³⁴ Ислямът, за разлика от християнството, не е отделил религията от светския живот. Заниманието със земни дела също е вид поклонение (ибāдет). Пророкът ни е казал: **“Работи за земното сякаш никога няма да умреш, работи за отвъдния живот, като че ли ще умреш утре.”** В Евангелието, от друга страна, е забранено да се работи за земното.

³⁵ Управниците са упражнявали натиск за изпълняване на повелите на исляма. Не са угнетявали като европейските владетели.

³⁶ Пътищата са били толкова безопасни, че един мюсюлманин, когато е тръгнал от Босна, можел да пътува до Мекка безплатно. Хранил се е в селата по пътя му, нощувал там и получавал подаръци.

³⁷ Имало е болници и приюти навсякъде. Дори Наполеон е бил излекуван от османците. Всички мюсюлмани се придържат към хадїс-и шерифа: **“Който има вяра, бива чистоплътен.”**

³⁸ Дори не си струва да се отговаря на тези клевети. Фїрўз Шах, султанът на Делхи, е починал през 790 [1388] година. Овощните градини – напоявани от широкия 240 километров канал, изграден по негова заповед – са били превърнати в пустош след британската окупация. Освен това, дори само останките на Османската архитектура продължават да заслепяват очите на туристите.

³⁹ Сигурно си мислят, че и османците са били като онези френски генерали, които са били награждавани за изхвърляне на екскрементите на техните царе в река Сена.

⁴⁰ Нима не знае за организираната редовна армия на Орхāн Гāзї, който се е възкачил на престола през 726 [1326] г. и за безупречната армия на Бāязїд хан (Светкавицата), който е разгромил голямата кръстоносна армия край Никопол през 799 [1399] година?

(13) Липса на чистота в околната среда.⁴²

След като в параграфите на въпросната книга са изброени нещата, които считат за уязвими точки на мюсюлманите, те съветват да оставят мюсюлманите невежи по отношение на материалното и духовно превъзходство на исляма. Освен това се дава и следната информация за него:

(1) Ислямът повелява единство и сътрудничество, а забранява разединението. В Корана се казва по смисъл: **“И се привържете всички за въжето на Аллах.”**⁴³

(2) Ислямът повелява придобиването на знание. В Корана се казва по смисъл: **“Вървете по земята.”**⁴⁴

(3) Ислямът повелява да се учи знание. В един хадїс се казва: **“Придобиването на знание е фарз за всеки мюсюлманин, мъж или жена.”**

(4) Ислямът заповядва да се работи за земното. В Корана се казва по смисъл: **“Някои от тях казват: “О, Господи наш! Дай ни добрини и в земното, и в отвъдното.”**⁴⁵

(5) Ислямът повелява допитването. В Корана се казва по смисъл: **“Те вършат делата, съвещавайки се помежду си.”**⁴⁶

(6) Ислямът повелява изграждането на пътища. В Корана се казва по смисъл: **“Ходете по земята.”**⁴⁷

(7) Ислямът повелява мюсюлманите да поддържат здравето си. В един хадїс се казва: **“Знанието е от четири части: 1) Науката фикх за опазване на религията; 2) Познания по медицина за поддържане на здравето; 3) Познания по сарф и нахв за поддържане на езика; 4) Знания по астрономия за научаване на времената.”**

⁴¹ В момент, когато британците си нямали на понятие от търговия, изкуство, оръжия и права на жените, османците били на върха във всички изброени неща. Може ли (шпионинът) да отрече и факта, че шведските и френските крале са искали помощ от османците?

⁴² Улиците били изключително чисти. Имало е дори хора, които отговаряли за чистене на плюнките по улиците.

⁴³ Сӯра Ал-и Имрāн:103

⁴⁴ Сӯра Ал-и Имрāн:137

⁴⁵ Сӯра Бакара:201

⁴⁶ Сӯра Шӯрā:38

⁴⁷ Сула Мулк:15

(8) Ислямът повелява развитието. В Корана се казва по смисъл: **“Аллах е създал всичко на земята за вас.”**⁴⁸

(9) Ислямът повелява подредеността. В Корана се казва по смисъл: **“Всичко е отмерено.”**⁴⁹

(10) Ислямът повелява силната икономика. В един хадїс се казва: **“Работи за земното сякаш няма да умреш никога, а за отвъдното работи сякаш ще умреш утре.”**

(11) Ислямът повелява да се организира армия, снабдена с мощни оръжия. В Корана се казва по смисъл: **“Пригответе за тях колкото можете сили.”**⁵⁰

(12) Ислямът повелява да се спазват правата на жените и да им се отдава значение. В Корана се казва по смисъл: **“Както мъжете имат права върху жените, така и жените имат права върху тях.”**⁵¹

(13) Ислямът повелява чистотата. В един хадїс се казва: **“Чистотата е от вярата.”**

Книгата заповядва да се унищожат следните силни черти:

(1) Ислямът е заличил расовия, езиковия, традиционния и национален фанатизъм.

(2) Лихвата, печалбарството, блудството, алкохолът и свинското месо са забранени.

(3) Мюсюлманите са крайно привързани към своите учени.

(4) Мюсюлманите сунити приемат халифа като заместник на Пророка. Те вярват, че към него е фарз да се окаже същото уважение, което трябва да се окаже към Аллах и Пророка.

(5) Джихадът е фарз.

(6) Според шиитите всички немюсюлмани и сунити са мръсни.

(7) Всички мюсюлмани вярват, че ислямът е единствената истинска религия.

(8) Повечето мюсюлмани вярват, че е фарз да се изгонят евреите и християните от арабския полуостров.

(9) Те изпълняват своите поклонения (например намаз, орудж и хадж) по много добър начин.

⁴⁸ Сӯра Бакара:29

⁴⁹ Сӯра Хиджр:19

⁵⁰ Сӯра Енфал:60

⁵¹ Сӯра Бакара:228

(10) Мюсюлманите шиити вярват, че е харам (забранено) да се строят църкви в ислямските страни.

(11) Мюсюлманите се държат здраво за ислямската вяра.

(12) Мюсюлманите шиити вярват, че е фарз да се дава една пета от военната придобивка на учените.

(13) Мюсюлманите превъзпитават децата си така, че не е възможно да се откажат от пътя на предците си.

(14) Жените мюсюлманки се покриват толкова добре, че злото не може да въздейства на тях по никакъв начин.

(15) Мюсюлманите изпълняват групов намāз, което ги събира на едно място пет пъти на ден.

(16) Според тях гробът на Пророка, Али и праведните мюсюлмани са свещени и затова се събират и в тези местности.

(17) Хората от рода на Пророка [те се наричат сеййиди и шерйфи] напомнят за него и го поддържат жив в очите на мюсюлманите.

(18) Когато мюсюлманите се събират, вāизите подсилват тяхната вяра и ги подтикват към поклонение.

(19) Фарз е да се изпълнява емр-и ма'рӯф [повеляване на заповедите на религията] и нехй-и анил мункер [възбраняване на забранените от религията неща].

(20) За мюсюлманите е суннет да се женят. Позволено е да сключват брак с повече от една жена, за да се увеличи броят на мюсюлманите.

(21) Ако станат причина за приемане на исляма от страна на един човек, мюсюлманите считат това за по-ценно, отколкото да притежават целия свят.

(22) Хадйсьт: **“Ако човек отвори добър път, той ще постигне севāба на всички хора, които го следват, както и севāб за това, че го е отворил”** е известен сред мюсюлманите.

(23) Мюсюлманите отдават голямо значение на Корана и хадйсите. Те вярват, че тяхното следване е единственият начин за влизане в Рая.

Книгата препоръчва да се опорочат силните страни на мюсюлманите и да се разпространят слабите. Показва методите за тяхното изпълнение.

Тя съветва следните стъпки за популяризиране на уязвимите страни:

(1) Да се родят спорове чрез предизвикване на вражда между отделните групи, насаждане на недоверие и трайно установяване на противоречия чрез публикуване на книги.

(2) Да се пречи на разкриването на училища и разпространяването на книги. Изгаряне и унищожаване на онези религиозни книги, за които е възможно да се направи това. Да се измислят различни клевети за хората на религията и така да се попречи на мюсюлманите да прашат децата си в религиозни училища. [Този метод е много вреден за исляма.]

(3-4) Да се хвали Рая в тяхно присъствие и да се убеждават, че не са длъжни да печелят земното. Да се увеличи желанието към тасаввуфа. Да се държат в състояние на безсъзнание, като се насърчават да четат книги, които съветват зухд (откъснатост от земното), като **“Ихя-ул-улюмиддйн”** на Газālī, **“Месневī”** на Мевлānā и книгите на Мухйиддйн Арабī.⁵²

(5) Да се подтикнат управниците към жестокост и диктатура. Трябва да им кажем: “В действителност, Ебӯ Бекр, Омер, Осмāн, Али, Омаядите и Абасидите са дошли на власт със сила и меч, и всеки от тях е управлявал еднолично. Например, Ебӯ Бекр е дошъл на власт чрез меча на Омер и подпалване на къщите на онези, които не се подчинили, като например къщата на Фātима.⁵³ И

⁵² Зухдът, който е похвален в книгите по тасаввуф, не означава да се остави светския труд. Това означава да се отбягва пристрастеността към земното. С други думи, да се работи и печели, следвайки исляма, е голям севāб, подобно на другите поклонения.

⁵³ Има признаци в хадīs-и шерйфите, че Ебӯ Бекр, Омер, Осмāн и Али “радиял-лāху анхум” ще станат халифи. Но там не е посочено ясно времето на тяхното управление. Расӯлюллах “саллял-лāху алейхи ве селлем” е оставил този избор на сподвижниците си. Те са направили три различни иджитихāда при избора на халиф. Халифатът не е имот, който да се наследява. Ебӯ Бекр – който е бил първият мюсюлманин и причина за неговото приемане от други хора – когото Пророкът е сторил имām и изпълнил намāз зад него, и с когото той се преселил, бил най-подходящият кандидат. Някои са отишли при Хазрети Али. Един от тях, а именно Ебӯ Суфян, е казал: “Подай си ръката! Аз ще ти се подчиня. Ако искаш ще доведе много конници и пехотинци.” Хазрети Али е отказал и отговорил: “Нима искаш да разединиш мюсюлманите? Това, че не излязох от дома, не означава, че искам да стана халиф. Загубата на Расӯлюллах ме съкруши. Обезумях!” Той е дошъл в месджида и се е подчинил на Ебӯ Бекр в присъствието на всички други. При това Ебӯ Бекр е казал: “Не исках да стана халиф. Останах принуден да приема това, за да не се появи раздор.” Али е отвърнал: “Ти си по-достоен да бъдеш халиф.” Хазрети Омер е придружил хазрети Али до неговия дом. Хазрети

Омер е станал халиф с препоръката на Ебу Бекр. Осман, от друга страна, е станал управител със заповедта на Омер. Що се отнася до Али, той е застанал начело на държавата след като е бил избран от разбойниците. Муавийе също е дошъл на власт със сила.⁵⁴ След това, по време на Омаядите властта се е предавала по наследство. Такъв е бил случаят и с Абасидите. Това са доказателствата, че управлението в исляма е форма на тирания и диктатура.

(6) Смъртното наказание за убийците трябва да бъде премахнато от закона. [Смъртното наказание е единственото лекарство, което може да спре убийствата и разбойничеството. Анархията и бандитизмът не могат да бъдат предотвратени без смъртно наказание.] Трябва да попречим на властта да наказва мародерите и крадците. Разбойниците трябва да бъдат подкрепяни с оръжия и да се подтикнат към вършене на тази дейност, и да се поддържа несигурността по пътищата.

(7) Ние може да ги накараме да живеят сред болести, като кажем: “Всичко става с предопределението на Аллах. Лечението няма никаква роля в оздравяването. Аллах не е ли казал в Корана: **“Моят Господ ме храни, и ми дава да пия. И когато се разболея, Той ме изцелява. Той е Онзи, Който ще ме умъртви, и после ще ме съживи.”**⁵⁵ Следователно, никой не може да се възстанови от заболяване или избегне смъртта извън волята на Аллах.”⁵⁶

Али е казал: “Ебу Бекр и Омер са най-високопоставените в общността след Расулюллах.” Хората, които са повярвали в шиитските лъжи и клевети, са отговорни за ужасното състояние на мюсюлманите днес. Англичаните все още подклаждат това фитне.

⁵⁴ Хазрети Муавийе е станал халиф след като хазрети Хасан му се е подчинил (бй’ат). Моля, прочетете книгата **“Hak Sözü'n Vesikaları”**.

⁵⁵ **Сүра Шуарā:79-80-81**

⁵⁶ Англичаните тълкуват грешно значенията на айетите и хадйс-и шерйфите с цел да заблудят мюсюлманите. Лечението е суннет. Аллāху теāлй е създал лечебен ефект в лекарствата. Пророкът ни е повелил да ползваме лекарства. Аллāху теāлй е Онзи, Който създава изцелението и всичко друго. Но Той създава посредством причини и ни заповядва да прибъгваме до тях. Ние трябва да работим, да откриваме причините и да ги използваме. Да се каже: **“Той ще ме излекува”**, означава “Ще ми даде средствата, които ще предизвикат изцеление.” Ислямът заповядва да се работи и търсят причините. Пророкът е казал: **“Фарз е, както за**

(8) Може да кажем следните неща, за да насърчим жестокостите: Ислямът е религия на поклоненията. Няма никаква връзка с държавните дела. Ето защо Мухаммед и неговите халифи не са имали нито министри, нито закони.⁵⁷

(9) Икономическият спад е естествена последица от вредните неща, които са посъветвани досега. Може да увеличим разрухата като накараме продукцията да загине, потопим търговските кораби, подпалим тържищата, унищожим язовирните стени и баражи и оставим земеделските площи и промишлени центрове под вода, и добавим отрови към тяхната питейна вода.⁵⁸

(10) Трябва да накараме държавниците да свикнат с желаниа [като блудство и спорт], които ще доведат до анархия и разделение; и с неща, като алкохол, хазарт, корупция и изразходване на държавно имущество за техни лични интереси. Трябва да насърчаваме държавните служители да вършат неща от такъв род и да възнаграждаваме онези, които ни служат по този начин.

После книгата даваше следния съвет: Английските шпиони, възложени с това задължение, трябва да бъдат защитавани тайно и явно, и не бива да бъдат пощадени никакви разходи за спасяване на тези, които са арестувани от мюсюлманите.

(11) Да се популяризира лихвата. Тя не само руши националната икономика, но кара мюсюлманите да привикнат към неподчинение спрямо правилата на Корана. След като човек е нарушил една точка от закона, за него ще е лесно да наруши и другите. Трябва да им се каже, че харам е само многократно умножената лихва, а не всеки вид от нея, защото в Корана се казва по смисъл: **“Не изяждайте лихвата, многократно умножена.”**⁵⁹

жените, така и за мъжете, да полагат усилие и придобиват знание”, а друг път е рекъл: “Аллāху теāлā обича онези, които работят и печелят.”

⁵⁷ Поклонението не се състои само от намāз, орудж и хадж. Вършенето на светски дела също е вид поклонение, защото Аллāху теāлā е повелил тяхното извършване по съвместим с исляма начин. Голям севāб е да се работи за вършене на полезни дела.

⁵⁸ Вижте зверствата и жестокостите, подготвени за мюсюлманите от страна на англичаните, които наричат себе си цивилизовани и толкова често повтарят фразата “човешки права”.

⁵⁹ Сӯра Ал-и Имрāн:130

Когато се дава заем не се определя дата за неговото погасяване. Ако се определи – това става лихва. Ако се споразумее за връщане на същото количество след

(12) Чрез измисляне на долни клевети за учените, трябва да се отчуждят мюсюлманите от тях. Някои от нашите шпиони ще ги представим за ислямски учени и ще ги ангажираме с мръсни дела. По този начин те ще се смесят с учените и на всеки учен ще се гледа с подозрение. Тези агенти задължително трябва да проникнат в Ел-Езхер, Истанбул, Наджаф и Кербала. Ние трябва да отворим училища и колежи за отчуждаване на мюсюлманите от учените. В тези училища ще превъзпитаеме гръцките и арменските деца като ислямски врагове. А на мюсюлманските деца ще втълпим, че техните предци са били невежи. За да отчуждим тези деца от халифа, учените и държавниците, ние ще ги информираме за техните грешки и ще втълпим, че те са заети със задоволяване на техните удоволствия, че халифът прекарва времето си с наложници, че злоупотребява със средствата на народа и не се подчинява на Пророка в нито едно дело.

(13) За да разпространим клеветата, че ислямът има лошо отношение към жените, ние ще цитираме знамението: **“Мъжете са доминиращи над жените.”**⁶⁰ и хадйса: **“Жените са зло.”**⁶¹

определено време, това също е лихва според ханефитския мезхеб. Ако се споразумее за връщане на по-голямо количество, тогава става лихва. Голям грях е в случая да се иска и един дирхем в повече. При продажби, в които стоката се дава веднага, но сумата се плаща после, трябва да се определи време за погасяване. Ако длъжникът не може да се изплати в определеното време и се увеличи срока и сумата, която трябва да се плати, в този случай се получава лихва, наречена **“мудā’аф”**. В знамението от Коран-и керим, цитирано по-горе, става въпрос за тази лихва в търговията.

⁶⁰ **Сӯра Нисā:34**

⁶¹ В хадйс-и шерйф се казва: **“Жена, която следва исляма, е една от благословиите на Рая. А жена, която следва своите чувства, не се подчинява на исляма, е зло.”** За бедна жена, която няма мъж, трябва да се грижи баща ѝ, независимо дали е неомъжена или овдовяла. Ако той не изпълни това свое задължение, трябва да влезе в затвора. Ако няма баща или има, но и той е беден също, за нея трябва да се грижат близките роднини (махрем). В случай, че не разполага и с такива, държавата трябва да ѝ плаща сума за издръжка. Една жена мюсюлманка никога няма нужда да работи и печели. Ислямската религия е дала цялата отговорност по нейната издръжка на мъжа. В замяна на това тежко задължение мъжете са можели да получат цялото наследство, но Аллāху теāля и тук е разкрил леснина за жените, като е заповядал да вземат половината от това, което наследяват нейните братя. Мъжът не може да принуди съпругата си да работи в или извън дома. Но ако тя има желание и мъжът ѝ позволи, с условие да бъде покрита и да няма мъже на работното място, за нея е позволено (джāиз) да се труди, но

(14) Мръсотията е резултат от липсата на вода. Ето защо, ние трябва да възпираме увеличението на доставките на вода.

В книгата, подготвена от Министерството на колониите, са написани нещата, които трябва да бъдат направени за унищожаване на исляма. Тя бива разпространявана тайно чрез шпионите. В книгата се препоръчват следните неща за елиминиране на силните страни на мюсюлманите:

(1) Ще предизвикате шовинистични чувства, като расизъм и национализъм, сред мюсюлманите и ще фокусирате вниманието им към успехите, които са постигнали преди идването на исляма. Ще възвърнете периода на фараоните в Египет, огнепоклонни-

приходите ѝ стават нейна собственост. Никой не може да ги отнеме насила, дела от наследството или средствата, които са ѝ дадени като мехир. Също така тя не може да бъде принудена да ги харчи за себе си, за децата или за нещо необходимо в къщата. Фарз (задължение) е за съпруга да осигури всички тези нужди. В комунистическите страни жените, както и мъжете, са били накарани да работят като животни в най-тежките условия и то само за храна. В християнските страни, които биват наричани свободни, и в някои арабски държави, които твърдят, че са ислямски, жените работят като мъже в заводи, ниви и търговски обекти, под предлог, че “животът е общ”. Както често се появяват статии в ежедневните вестници, повечето от тях съжालяват, че са се омъжили, и че съдилищата са пълни с бракоразводни дела. Словата, изречени от благословената уста на Расулүллах “саллялляху алейхи ве селлем” са три вида: “Първият вид включват изказвания, при които и словата, и техните значения са дошли от Алляху теалля. Те се наричат **айети** (знамения), а всички те събрани на едно място се наричат **Коран-и керйм**. Словото със значение: “**Каквато и добрина да ви настигне, тя е пожелана и изпратена от Алляху теалля. Всяко зло е пожелано от вашия нефс. Онзи, Който създава и изпраща всичко, е Алляху теалля**” е 78-о знамение на Сүра Ниса. Вторият вид включва слова, чиито думи принадлежат на Пророка ни, докато техните значения са от Алляху теалля. Те се наричат “**хадйс-и кудсй**”. Словото: “**Приемете вашия нефс за враг, защото той е Мой враг!**” е хадйс-и кудсй. Тази вражда се изразява в неподчинение на неговите заповеди. Третият вид са тези изказвания, чиито думи и смисъл принадлежат на Пророка ни. Те се наричат **хадйс-и шерйфи**. Словото: “**Жена, която следва исляма, е една от благословиите на Рая. Жена, която следва нейния нефс, е зло**” е хадйс-и шерйф. Хазрети Мухйиддин Арабий разяснява този хадйс-и шерйф в първия том на книгата му “**Мусамерат**”. Английският шпионин крие първата част на хадйса, а пише само последната част. Ако жените по целия свят знаеха за стойността, комфорта, спокойствието, свободата и правото за развод, които ислямът им предоставя, те щяха да приемат исляма веднага и да работят за неговото разпространение из целия свят. Колко жалко е, че не могат да осъзнаят тези истини. Нека Алляху теалля отреди на цялото човечество възможността да изучи по правилен начин сияйния път на исляма.

чеството в Иран, вавилонския период в Ирак, ерата на Атила и Чингис [т.е. тяхната тирания] в Османската държава. [Книгата съдържа обширна информация по този въпрос.]

(2) Следните пороци трябва да бъдат разпространени, тайно или явно: алкохол, хазарт, блудство и свинско месо [и споровете между спортните клубове]. При това, християните, евреите, огнепоклонниците и другите немюсюлмани, живеещи в мюсюлманските страни, трябва да бъдат използвани максимално, и тези от тях, които работят за тази кауза, трябва да получават високи заплати от Министерството на колониите. За целта трябва да увеличим броя на политическите партии и спортните клубове. Ще всеем вражда между партиите и клубовете. Те ще се борят едни с други и няма да намерят време за четене на книги по религия и изучаване на исляма. Онези, които попаднат в нашия капан, ще ги накараме да публикуват ежедневници и списания. Ще поддържаме техните вестници и списания с много пари и интереси. Онези, които сме ги купили, ще ги представяме като спасители и герои. Ще петним религиозните управници. Ще унищожим семействата, които са в основата на религиозното възпитание. Ще разпространим голи изображения на млади момичета и момчета, прикривайки това зад имена като “спорт” и “борба”. Така ще въвлечем новото поколение в блудство, хомосексуализъм и полов разврат. Ще бъде лесно да се унищожи ислямът щом се изкорени ислямската нравственост. Ще строим много джамии, но там, вместо ходжи, ще накараме да говорят мисионери и безмезхебници. Ще вкараме в джамиите музикалните инструменти и песни, наричайки това “ислямска музика”. Джамииите ще ги използваме като капани. Нашите агенти ще идентифицират държавните служители и офицери, които са религиозни и имат забулени жени. Тях ще ги отдалечат от длъжност. Религиозните младежи няма да постъпват в университети, а онези, които са приети, ще бъдат възпрепятствани при получаване на диплома. Секретарят стриктно ме предупреди да пазя в тайна тези знания и да не ги казвам на Мухаммед от Неджд, също. Аз записах тези мои спомени и ги предадох на едно съдилище, като завещах да не се отварят преди да изтекат 50 години. [Трябва добре да знаем, че джамия не е онази сграда, която има купол и минаре. Джамия е сграда, в която ежедневно се изпълнява групов петкра-

тен намāз. Позволено е да се наставлява джемаата (хората, дошли в джамията) преди или след намāз. Да се дава наставление означава даден ехли суннитски мюсюлманин да чете или да разяснява някоя книга на ехли суннитски учен. Приказките на безмезхебниците, английските шпиони и мисионерите не се наричат наставления, а изнасяне на речи или конференции. В джамиите не е позволено да се изнасят речи или организират конференции, както и да се слушат такива. Всички слова на ехли суннитските учени са разяснения на Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите.]

(3) Ще внушим, че джихадът е бил временен фарз, чието време вече е изтекло.

(4) Ще изкореним от сърцата на шиитите представата, че неверниците са мръсни. Ще кажем, че в Корана се казва по смисъл: **“Както храната на дарените с Писанието е разрешена (халял) за вас, така и вашата храна е разрешена за тях.”**⁶²; че Пророкът е имал жена еврейка на име Сафийе и жена християнка на име Мāрийе; и че жените на Пророка не може да са били мръсни.⁶³

(5) Трябва да втълпите на мюсюлманите убеждението, че Пророкът под “ислям” е имал предвид “каквато и да е религия”, т.е. тази религия може да е юдаизмът или християнството, т.е. не е визирал само исляма. Когато поискат доказателство от вас, вие ще кажете: “Коранът нарича мюсюлмани всички последователи на която и да е религия. Например, Пророкът Йўсуф е казал: **“Убий ме като мюсюлманин.”**⁶⁴, пророците Ибрāхйм и Исмā’йл

⁶² Сўра Мāиде:5

⁶³ Хазрети Сафийе, която англичаните наричат еврейка, е приела исляма. Що се отнася до Мāрийе от Египет, тя не е била една от благословените съпруги на Расўлюллах. Тя е била наложница. Тя също е приела исляма. Когато е починала, халифът Омер “радияллāху анх” е изпълнил нейния погребален намāз. Според убеждението на ехли суннет една християнка може да бъде и наложница, и жена. Противно на шиитското убеждение, неверниците не са мръсни. Техните убеждения, които са вид неверие, са мръсни.

⁶⁴ Да се повярва в знанията за вярата, донесени от някой пророк на Аллāху теāлй, се нарича ймāн (вяра). Информацията, в която трябва да се повярва, се дели на две части: (1) Знания, в които трябва само да се повярва; (2) Знания, в които трябва да се вярва и да се практикуват. Знанията в първата категория са основите на вярата и се състоят от шест принципа. Всички пророци са предали същите основи на вярата. Днес всички евреи, християни, учени, държавници и командири от цял свят – на които се възхищават ислямските врагове, наричайки ги “раз-

рекли: **“О, Господи наш! Стори ни мюсюлмани за Теб и създай мюсюлманска общност за Теб от нашето потомство.”**⁶⁵, а пророкът Йа’кӯб е казал на синовете си: **“Умрете единствено като мюсюлмани.”**⁶⁶,

(6) Повтаряйте често: че не е харам да се строят църкви; че Пророкът и неговите халифи не са ги разрушавали, а напротив, уважавали са ги; че в Корана се казва: **“Ако Аллах не отпъждаше една част от хората с друга, щяха да бъдат разрушени и манастири, и църкви, и синагоги, и джамиите, където името на Аллах се споменава много.”**⁶⁷; че ислямът уважава храмовете; че не ги руши, а възпира онези, които правят това.

(7) Ще накарате мюсюлманите да се усъмнят в хадїсите **“Изкарайте юдеите от Арабския полуостров”** и **“Две религии не могат да съществуват на Арабския полуостров”**, като кажете: **“Ако тези два хадїса бяха верни, Пророкът нямаше да вземе една**

вити”, и се стараят да ги следват – вярват в отвѣдния живот, т.е. във възкресението след смъртта, в Рая и Ада. Тези невежи по отношение на религията хора, които наричат себе си съвременни и си опитват да заприличат на изброените хора, не би ли трябвало да вярват като тях? От друга страна, религиите (шериятите) на пророците, т.е. заповедите и забраните в техните религии, не са били едни и същи. Да се повярва и следва една религия (пратена от Аллах) се нарича ислям. Тъй като техните религии (шерияти, т.е. заповедите и забрани) не са били едни и същи, ислямът във времето на всеки пророк е бил различен. Всеки пророк, който е попадал в категорията “расӯл”, е донасял нов ислям, при което ислямът от времето на предишния пророк е бивал отменен. Ислямът, донесен от последния пророк Мухаммед “алейхисселѣм”, ще остане в сила до края на света. В 19-и и 85-и айет на Сӯра Ал-и Имрѣн, Аллѣху теѣлѣ заповядва евреите и християните да се откажат от техните предишни видове ислям. Той съобщава, че тези, които не последват Мухаммед “алейхисселѣм”, няма да влязат в Рая и ще горят вечно в Ада. Пророците Ибрѣхѣм, Исмѣ’ѣл, Йѣсуф и Йа’кӯб “алейхисселѣм” са пожелали исляма, който е бил валиден в тяхно време. Тези видове ислям и ходенето на църкви не са валидни в днешно време. По този въпрос е дадена подборно информация в разяснението на Зеркѣнѣй **“Мевѣхѣб”**, което е поместено в края на арабската ни книга **“Ел-енвѣр”**. Мухаммед Зеркѣнѣй Мѣликѣй, който е бил един от мудеррисите (професорите) в медресето Джѣми’ул-езхер, е починал през 1122 [1710] година.

⁶⁵ Сӯра Бакара:128

⁶⁶ Сӯра Бакара:132

⁶⁷ Сӯра Хадж:40

юдейка и една християнка за жени, нито пък щеше да се споразумее с християните от Наджран.”⁶⁸

(8) Ще се опитате да възпрете мюсюлманите от правене на поклонения и ще ги усъмните относно тяхната полза, като кажете: “Аллах не се нуждае от ибадетите на хората.”⁶⁹ Ще ги възпирате от поклонения, като ходене на хадж и изпълняване на групов намаз, които ги събират заедно. По същия начин, ще се опитате да попречите на строителството на джамии, тюрбета и медресета, и на възстановяването на Кяабе.

(9) Ще усъмните (шиитите) относно правилото, че една пета от военната придобивка [хумус] трябва да се даде на учените и ще обясните, че това няма нищо общо с търговската печалба. След това ще добавите: “Хумус се дава на Пророка или халифа, а не на учените, защото те купуват с него къщи, дворци, животни и овощни градини. Поради това не е допустимо да се даде на тях хумус.”

(10) Ще вкарате бид’ати (ереси) в тяхната вяра и ще наречете исляма изостаналост и религия на терора. Ще кажете, че мюсюлманските страни са изостанали и че се подлагат на сътресения, като по този начин ще накърните тяхната привързаност към исляма. [Въпреки това, мюсюлманите са основали най-голямата и цивилизована държава на света. Колкото повече са се отдалечавали от религията, толкова повече тя се е умалявала.]

(11) Много важно! Ще отчуждите децата от техните бащи, като по този начин ще ги лишите от родителско възпитание; тях ще ги възпитае ние. Следователно, в момента, когато децата се отчуждят от бащите си, те ще бъдат обречени на отчуждение от вярата, религията и ислямските учени.

(12) Ще провокирате жените да се разбулят. Като причина за това ще кажете (излъжете): “Забулването не е истинска заповед на исляма. Това е традиция, която е започнала във времето на Абасидите. Ето защо, по-рано хората са виждали съпругите на Пророка и жените са се присъединявали към всички социални

⁶⁸ Моля погледнете бележката под линия с номер 63 от предишната страница.

⁶⁹ Поклоненията се извършват, защото са повелени от Аллāху теāлā. Да, Той не се нуждае от поклоненията на Своите раби, но рабите се нуждаят от тях. Тези хора (християни) на тълпи ходят на църква. От друга страна, пречат на мюсюлманите да отиват на джамии.

действию.” След разбулване на жените ще изкушите младежите към тях и ще предизвикате разврат. Това е много ефективен метод за унищожаване на исляма! Първо ще използвате жените немюсюлманки за това начинание. С течение на времето жените мюсюлманки ще деградират от само себе си и ще последват техния пример.⁷⁰

⁷⁰ Преди да бъде низпослано знамението, повеляващо забулването, жените не са покривали телата си. Те са идвали при Пророка, задавали въпроси и научавали от него това, което не знаели. Когато Расулюллах е посещавал дома на един от сподвижниците, жените също са отивали там, сядали, слушали и се учили. Когато са били низпослани айетите на Сӯра Ахзāб (3 години след Преселението) и Сӯра Нӯр (5 години след Преселението), както се предава в “Бейдāвй” и частта за тефсйр на “Бухāрй”, е било забранено на жените да говорят и седят до чужди мъже. От този момент нататък Пророкът ни е заповядал на жените да се учат от благословените му съпруги. Неверниците подвеждат мюсюлманите, като не казват, че знаменията за хиджāб са дошли по-късно и че жените са започнали да се забулват след това.

Умму Селеме “радияллāху анхā”, благословената съпруга на Расулюллах, разказва: “Меймӯне “радияллāху анхā”, друга благословена жена на Расулюллах “салляллāху алейхи ве селлем”, и аз бяхме в негово присъствие, когато Умми Мектӯм “радияллāху анх” поиска разрешение и влезе при нас. Когато Расулюллах “салляллāху алейхи ве селлем” го видя, ни каза: “Отидете зад завесата!” Ние попитахме: “Той не е ли сляп? Няма да ни види!”, а той отвърна: “И вие ли сте слепи? Не го ли виждате?”, т.е. искаше да каже: “Той може да е сляп, но вие не сте!” Този хадйс-и шерйф е бил предаден от имām Ахмед, Тирмизй и Ебӯ Дāвуд “рахиме-хумуллāху теāлй”. Съгласно този хадйс-и шерйф, както за мъжа е харām да гледа чужда жена, така и за жената е харām да гледа чужд мъж. Нашите мезхеб имāми, предавайки и другите хадйси на тези теми, са казали, че за жените е харām да гледат аврет местата на чужди мъже. Това е лесно за изпълнение. Такива лесни заповеди и забрани се наричат “рухсат”. Мекрӯх е за жените да гледат лицата и косите на мъжете. Изпълнението на това е трудно. Такива трудни неща се наричат “азймет”. Частта от тялото на мъжете, която е харām да гледат жените, е областта между пъпа и коленете. Както се вижда, ездвāдж-и тāхират [съпругите на Расулюллах] “радияллāху теāлй анхунне” и Есхāб-и кирām “радияллāху анхум” винаги са се придържали към азймета и се въздържали от вършене на рухсати. Зъндъците, които се опитват да унищожат исляма отвътре, изтъкват незабулването на жените преди низпославането на хиджāб айетите и казват: “Жените не са покривали телата си във времето на Пророка. Сега жените се забулват като плашила, нещо което го е нямало тогава. Хазрети Āише не е покривала главата си. Днешното забулване е измислено от тесногръдите учени по ислямско право (фикх).” Хадйс-и шерйфите, написани по-горе, показват ясно, че тези твърдения са лъжи и клевети. Четирите правилни мезхеба, които обясняват заповедите и забраните на Аллāху теāлй, съобщават по различен начин аврет частите на мъжете, т.е. местата, които е забранено да се гледат и

показват на други. Фарз е за всеки човек да покрива тези части от тялото си, които според неговия мезхеб са аврет. Харām е да се гледат аврет частите на хората. Следният хадїс-и шерїф е записан в книгата “Еши’ат-ул-леме’āt”:
“Мъжете да не гледат аврет частите на мъжете и жените да не гледат аврет частите на жените.” В ханефитския мезхеб аврет зоната на мъжа за другите мъже и на жената за другите жени е от пъпа до коленете. А аврет зоната на жената за чуждите мъже е цялото ѝ тяло, с изключение на лицето и ръцете. Косата ѝ също е аврет. Харām е да се гледат нейните аврет части дори без да се чувства страст.

“Ако видите една жена, обърнете лицето си от нея! Въпреки че не е грях ако се види неочаквано, грях е ако се погледне за втори път.”

“О, Али! Не отваряй бедрото си! Не гледай ничие бедро, било то труп или жив човек!”

“Нека Аллах прокълне тези, които си отварят аврет частите и тези, които поглеждат аврет частите на други хора.”

“Човек, който имитира една общност, ще се превърне в един от тях.” Т.е. човек, който имитира нравите, делата или облеклата на ислямските врагове, ще се превърне в един от тях. Тези, които следват обичаите на неверниците (модата), и наричат харāmите “красиви изкуства”, а вършещите ги “хора на изкуството”, трябва да вземат поука от този хадїс-и шерїф.

В книгата **“Кимйā-и се’āдет”** пише: “Както е харām за жените и момичетата да излизат на улицата с непокрити коси, глави, ръце и крака, така е харām и да излизат с тесни, тънки, украсени и напарфюмирани дрехи. Техните майки, бащи, съпрузи и братя, които им дават позволение, одобряват или харесват това, ще поделят техните грехове и мъчения.” Т.е. ще горят заедно в Джехеннема (Ада). Ако се разкаят, те ще бъдат опростени и няма да бъдат наказани. Аллāху теāлї обича разкайващите се.

Човек, който твърди, че е мюсюлманин, трябва да знае дали делата му съответстват на исляма. Ако не знае, тогава трябва да научи, като попита суннитски учен или като прочете от техните книги. Ако делото не съответства на исляма, човек не може да се спаси от греха или неверието. Той трябва всеки ден да прави истинско тевбе (разкаяние). Когато се направи тевбе, грехът или неверието, причинени от съответното дело, със сигурност ще бъдат опростени. Ако не стори това, тогава ще търпи мъчение, т.е. наказание и в земния живот, и в Ада. Тези мъчения са посочени в различните части на книгата ни.

Частите от тялото на мъжете и жените, които те трябва да покриват по време на намāза, както и извън него, се наричат **аврет**. Да се показват тези части, както и да се гледат хора, които не са ги покрили, е харām. Ако човек каже, че в исляма няма аврет части, той става кяфир. Някои части от тялото са аврет с единодушие, т.е. са аврет и в четирите мезхеба. Ако човек каже, че е халял (позволено) да се гледат аврет частите на другите и да се показват авретите пред други хора или ако човек не отдава значение на това, т.е. не се страхува от наказание, той също става кяфир. Така е и с непокриването на аврет частите от страна на жените, както и четенето на мевлид и пеенето на песни от тях в присъствие на мъже.

(13) Използвайте всяка възможност, за да сложите край на извършването на групов намаз, чрез оклеветяване на имамите в джамиите, като ги наричате грешници и разкривате техните грешки, и сеете раздор и омраза между тях и джемаата (група мюсюлмани, които извършват заедно намаз).

(14) Ще кажете, че всички тюрбета трябва да бъдат съборени, под претекст, че са бид'ати и не са съществували във времето на Пророка ни. В допълнение към това ще възпирате мюсюлманите от посещение на гробовете на Пророка, халифите и праведните мюсюлмани, като всеете съмнения в техните сърца относно тях. Ще кажете: "Пророкът е бил погребан до майка си. Ебу Бекр и Омер са били погребани в гробището Баки'. Не се знае къде е гробът на Осман. Главата на Хусейн е била погребана в Ханнане, но не е известно къде е тялото му. Гробовете в Кязъмийе принадлежат на двамата халифи. Те не са гробовете на Кязъм и Джевад от потомството на Пророка. Що се отнася до гроба в Тус, той принадлежи на Харун, а не на Ръза от Ехл-и бейт. Гробовете в Самарра принадлежат на Абасидите. Те не са на Хадй, Аскерй и Мехдй от Ехл-и бейт. Както е фарз да се разрушат тюрбетата и куполите в мюсюлманските страни, така е задължително да се изравни със земята и гробището Баки'."

(15) Хората трябва да се усъмнят във факта, че сеййидите са потомци на Пророка ни. Несеййидите ще бъдат накарани да носят черни и зелени чалми, като тогава сеййидите ще се смесят с другите хора. Така хората ще бъдат в недоумение по този въпрос и ще загубят доверие в тях. Ще изкарате чалмите от главите на

Частта от мъжкото тяло между коленете и срамната гънка не е аврет в ханбелитския мезхеб.

Човек, казващ: "Аз съм мюсюлманин", трябва да научи условията на вярата и исляма, както и фарзовете, и харамите, съобщени с иджма (единодушие) и в четирите мезхеба, и да отдаде значение на наученото. Незнанието не е оправдание, а е равносилно на отричане. Всички части на женското тяло, без ръцете и лицето, са аврет в четирите мезхеба. Откриването на части от тялото, за които няма единодушие, че са аврет, без да се отдава значение на това, не е неверие, т.е. човек не става кяфир, но според следвания от него мезхеб върши голям грях. Така е с откриването на частта между коляното и срамната зона от мъжкото тяло. Фарз е да се научи това, което не се знае, след което веднага да се направи тевбе и да се покрият аврет зоните.

учените и сеййидите, за да не могат хората да проследят родословното дърво на сеййидите, а учените да загубят уважение.

(16) Ще кажете, че е фарз да се разрушат местата за траур на шиитите, защото са бид'ати и отклонения от правилния път. Ще кажете, че не са съществували във времето на Пророка и халифите. Хората трябва да бъдат възпирани от посещение на тези места, да намалите вāизите (проповедниците) и да обложите с данъци тях и собствениците на местата за траур.

(17) Едно от нещата, записани в английската книга е: “Изтъквайки като причина любовта към свободата, вие ще кажете на всички мюсюлмани: “Всеки е свободен да прави каквото си иска. Не е фарз да се изпълнява емр-и ма'рӯф и нехй-и анил мункер, и да се преподават правилата на исляма.” [Въпреки това, изучаването и преподаването на исляма е фарз. Това е първото задължение на мюсюлманите.] В допълнение към това ще им втълпите убеждението: “Християните спазват своята религия, а юдеите тяхната. Никой не може да проникне в сърцето на друг човек. Емр-и ма'рӯф и нехй-и анил мункер са задължения на халифа (а не на другите).”

(18) За да се възпрепятства увеличаването на броя на мюсюлманите, ражданията трябва да бъдат ограничени и многоженството да бъде забранено. Трябва да бъдат поставени някакви възпиращи условия за брака. Например, трябва да се каже, че арабите не могат да се оженят за иранците, иранците за арабите или турците за арабите.

(19) Дейностите по разпространение на исляма и неговото преподаване на немюсюлманите трябва да бъдат категорично прекратени. Ще се разпространи идеята, че ислямът е религия само за арабите. Като доказателство ще се изтъкне, че в Корана се казва: **“Това е зикр за теб и твоя народ.”**

(20) Дейностите на организациите, които вършат благодеяния на хората, трябва да бъдат ограничени и да преминат под държавен монопол. Ще стане така, че хората ще бъдат докарани до състояние, в което няма да могат да строят джамии, медресета или подобни на тях неща.

(21) Ще будите съмнение по отношение на автентичността на Корана в съзнанието на мюсюлманите. Ще публикувате манипулирани преводи, които съдържат допълнения или пропуски, и ще

кажете: “Коранът е изопачен. Нейните копия не са еднакви. Знамение, което съществува в едното, не съществува в другото.” Ще изкарате знаменията, които са обидни за евреите, християните и всички други немюсюлмани, и тези айети, които повеляват джихада и изпълняването на емр-и ма’рӯф и нехй-и анил мункер.⁷¹ Ще преведете Корана на други езици, като турски, персийски и индийски, и така ще предотвратите арабското четене извън арабските страни. По същия начин ще предотвратите арабското изпълнение на езана, намаза и молитвите.

Мюсюлманите трябва да бъдат накарани да се усъмнят и в хадисите. Преводите, критиките и манипулациите, планирани за Корана, трябва да се приложат и към хадисите.

Когато четях тази книга, озаглавена “Как може да унищожим исляма”, открих, че тя наистина е перфектна. Това беше несравнимо ръководство за бъдещите ми мисии. Когато върнах книгата на секретаря и разкрих своето доволство, той каза: “Може да бъдеш сигурен, че не си сам в тази област. Ние имаме много хора, които вършат същата работа като теб. Досега нашето Министерство назначи пет хиляди души на тази мисия, но обмисля да увеличи броя до сто хиляди. Когато достигнем тази цифра, ние ще поемем под контрол всички мюсюлмани и ще завладеем всички ислямски страни.”

После секретарят каза следното: “Да ти дам добра новина! Нашето Министерство се нуждае най-много от един век, за да реа-

⁷¹ Англичаните не са постигнали успех в това свое начинание, защото Аллāху теālā пази Корāн-и керйм от промяна; за разлика от него, Той не е обещал, че ще опази и Евангелието. Именно поради тази причина са били написани измислени Евангелия. Дори и те самите са били променяни с времето. Първата манипулация е била извършена от евреин, който се е представял за назаранянин на име Паулус (Пол). Във всеки век са били правени нови промени. Особено големи са били манипулациите от 318 свещеници в Никея през 325 г. по заповед на Константин, първия ромейски император в Истанбул. През 931 [1524] г. германският свещеник Мартин Лутер е основал протестантската секта. Християните, които се подчинявали на папата в Рим, са били наречени католици. Кланетата във Вартоломеевата нощ и Шотландия, и зверствата в инквизиционните съдилища са записани в християнските книги по история. Константинополският патриарх Михаил Керуларий през 446 [1054] г. се е отделил от папата и основал Православната църква. Сирийският монофизитизъм е бил основан от Яков, който починал през 571 година; Сирийската маронитска секта – от Маро през 405 година; и Свидетелите на Йехова – от Чарлз Ръсел през 1872 година.

лизира тази програма. Дори ние да не доживеем да видим онези дни, децата ни без съмнение ще ги видят. Колко красива е следната поговорка: “Аз ядох онова, което другите са посяли. Така че и аз сея за другите.” Когато англичаните направят това, целият християнски свят ще се зарадва и ще сме ги спасили от дванадесет вековната трагедия.”

Секретарят продължи какво следва: “Кръстоносните походи, които са продължили с векове, не са донесли никаква полза. Не може да се каже, че и монголците [армиите на Чингис] са направили кой знае какво за изкореняване на исляма, защото техните дела са били спонтанни и несистематизирани. Те са извършвали военни експедиции, като явно са разкривали враждата си. Ето защо те много бързо се изморили. Но сегашните ни ценни управници се опитват да разрушат исляма с помощта на много хитър план и дългосрочно търпение. Ние трябва да използваме и военна сила, но това ще го направим накрая, т.е. след като сме обезсилили напълно исляма и го докарали в състояние, от което никога няма да се възстанови отново и да се бори с нас.”

Заклучителните думи на секретаря бяха: “Нашите големци в Истанбул са били много мъдри и интелигентни, защото са изпълнили същия план като нашия. Какво са направили? Те са влезли сред мохамеданите и са открили медресета за техните деца. Построили църкви. Успели по много добър начин да популяризират сред тях алкохола, хазарта, греховете, развалата [и са ги разделили на футболни клубове]. Те са се постарали да предизвикат съмнения в съзнанието на младите мюсюлмани; да предизвикат противоречия и спорове между тях и властта; да разпространят навред анархията и безредието; да покварят управниците, началниците и държавниците, като са напълнили къщите им с християнски жени. И ние с дейности от този вид ще сломим техните сили, ще подкопаем тяхната привързаност към религията и ще развалим техния нрав. Ще разстроим тяхното единство. После ще започнем внезапна война и ще изкореним исляма.”⁷²

⁷² Англичаните са приложили плана по унищожаване на исляма, състоящ се от двадесет и една точки, върху двете големи ислямски държави – Индийската и Османската държава. Те са основали в Индия еретични ислямски групи, като вахабитите, кадиянитите, теблйг джемā’ат и джемā’ат-и ислямийе. След това британската армия лесно е успяла да превземе Индия и унищожи голямата ис-

лямска държава. Затворили са ислямските учени в тъмници и са ги обрекли на смърт. Те са затворили и султана, а двамата му синове са ги разчленили. Безценните вещи и отбраните съкровища, пазени с векове, са били ограбени и изпратени в Лондон с кораби. Откраднали скъпоценните камъни, като диаманти, смарагди и рубини, от стените на тюрбето Тадж-махал, което индийският султан Шāх Джихāн е построил през 1041[1631] година над гроба на жена си Ерджуменд Бейгум в Агра, и са измазали техните места с кал. Тази кал разкрива британската диващина пред целия свят. Те все още харчат тези откраднати съкровища за унищожаване на исляма. Както казва един поет: “Ако угнетителите си служат с жестокост, то угнетените си имат Аллах.” Справедливостта на Аллах се прояви и англичаните намериха заслуженото през Втората световна война. Страхувайки се, че германците ще окупира Англия, богатшите, духовниците, държавниците, министрите и още десетки хиляди врагове на исляма са се качили на кораби и потеглили за Америка, когато магнитните мини, хвърлени от “Граф фон Шпее” и два подобни военни кораба, са потопили техните кораби; удавили се в Атлантическия океан. След войната, по решение на центъра за човешки права към Обединените нации в Ню Йорк, те са се оттеглили от колониите си по целия свят. Загубили са повечето си източници на доходи, които Министерството на колониите е експлоатирано в продължение на векове. Останали са заклещени в Британските острови. Храните и другите неща от първа необходимост са започнали да се дават с купони. Чух началникът на турския генерален щаб Сāлих Омуртак паша, по време на едно угощение през 1948 година, да казва: “Въпреки че бях официален гост в Лондон, аз винаги ставах от масата без да съм се наял. В Италия, връщайки се обратно, успях да се наям с много макарони.” Тогава седях точно срещу пашата. Неговите думи още отекват в ушите ми.

Сенāуллах Дехлевй “рахметуллāхи алейх”, разяснявайки 82-о знамение на Сӯра Мāиде, пише следното: “Мухйиссунне Хюсеин Бегавй казва, че не всички християни са политеисти, защото ширк означава да се приписва божествено качество на някое създание и да се изпълнява поклонение за него. Политеистите (мушриците), подобно на евреите, са яростни врагове на исляма. Те убиват мюсюлманите, опустошават техните държави и разрушават джамиите. Изгарят копията на Коран-и керим.” Имам Раббани “рахметуллахи алейх” в трето писмо на третия том казва: “Човек, който се покланя на друго същество освен Аллах, се нарича мушрик (съдружаващ, политеист, многобожник). Човек, който не следва религията на някой пророк, се нарича мушрик.” Християните по целия свят днес отричат Мухаммед “алейхисселям” и следователно те са неверници. Повечето от тях са политеисти, защото казват, че Иса “алейхисселям” е бог или един от тримата богове. Някои от тях, които вярват, че Исус е раб на Аллах и Негов пророк, са ехл-и китаб (хора на Писанието). Всички те проявяват вражда към исляма и мюсюлманите. Техните атаки биват контролирани от англичаните.

През 1412 [1992] г. научихме, че християните са измислили десет въпроса и са ги разпространили из всички мюсюлмански страни. Учените в Бангладеш са подготвили отговори за тези въпроси и са изложили християнските свещеници. Хакикат Китабеви в Истанбул отпечатва тези отговори, носещи името “Ел-

Първа част СЕДМА ГЛАВА

След като се насладих на първата тайна, очаквах с нетърпение да узная втората. Един ден най-накрая секретарят ми обясни втората тайна, която беше обещал. Втората се състоеше от план от петдесет страници, подготвен за високопоставените англичани в Министерството, за унищожение на исляма в рамките на един век. Тези планове бяха обобщени в 14 точки. Те бяха пазени в строга тайна, за да не преминат в ръцете на мюсюлманите. Тези точки бяха както следва:

(1) Ние трябва да утвърдим стабилен съюз за взаимопомощ с руския цар, за да нахлуе в Бухара, Таджикистан, Армения, Хорасан и околността. Трябва да се споразумеем с Русия, за да нахлуе в съседните ѝ турски територии.

(2) Ние трябва да установим сътрудничество с Франция и Русия за разрушаване на ислямския свят, както отвътре, така и отвън.

(3) Трябва да всеем много пламенни противоречия и неразбираемост между турското и иранското правителство, и да подсилим националистическите и расистки чувства в двете страни. Освен това всички съседни мюсюлмански племена, народи и държави трябва да бъдат сторени врагове. Всички секти в исляма, включително изчезналите, трябва да бъдат възстановени, поддържани и вкарани във вражда една с друга.

(4) Някои територии от мюсюлманските страни трябва да ги предадем в ръцете на немюсюлманите. Например: Медина на юдеите; Александрия на християните; Имара на звездопоклонниците; Керманшах на нусайритите, които обожествяват Али; Мосул на йезидитите (язидити); Персийския залив на индусите; Триполи на дурзитите; Карс на арменците и алевиите; и Маскат на хариджитите. После трябва да подкрепим тези групи с пари, оръжия и знания, за да могат да се превърнат в тръни в тялото на исляма. Техните територии трябва да бъдат разширявани, докато ислямът загине.

Еказиб-ул-джедиде-тул-Християнийе”, заедно с книгата “Ес-сират-ул-мустаким” и ги разпространява по цял свят.

(5) Трябва да планираме разделението на Османската държава и Иран на малки държави, които винаги да са в конфликт една с друга. Пример за това е днешна Индия. Има една теория, която гласи: “Разделяй и ще доминираш над тях” и “Разделяй и ще си ги унищожил”.

(6) Необходимо е да фалшифицираме същността на исляма чрез вмъкване на изопачени религии и секти в него. Ще трябва да изработим деликатен план, за да може тези религии, които ние ще измислим, да са съвместими с чувствата и стремежите на хората в конкретната държава. Ние трябва да измислим четири религии в шиитските държави: 1- Религия, която да обожествява хазрети Хюсеин; 2- Религия, която да обожествява Джа’фер Садък; 3- Религия, която да обожествява Мехдї; 4- Религия, която да обожествява Али Ръзā. Първата е подходяща за Кербала, втората за Исфахан, третата за Самара, четвъртата за Хорасан. В същото време трябва да превърнем четирите сунитски мезхеба в четири самостоятелни религии. След като направим това, ние ще сформираме нова ислямска секта в Неджд и ще провокираме кървави конфликти между всички тези групи. Ние трябва да унищожим книгите на четирите мезхеба, за да може всяка група да се смята за единствената мюсюлманска, и да приема другите като неверници, които трябва да бъдат убити.

(7) Семената на злото и развалата ще бъдат разпръснати сред мюсюлманите посредством блудството, хомосексуализма, алкохола и хазарта. Немюсюлманите, живеещи в съответните страни, ще бъдат използвани за тази цел. От тях ще сформираме огромна армия от хора за осъществяване на плана.

(8) Ние трябва да положим огромни усилия за обучаването и възпитаването на порочни лидери и жестоки командири в мюсюлманските страни, за да ги докараме до върха на властта и да доведем нещата до приемане на закони, които да забраняват следването на исляма. Ние трябва да ги използваме и докараме до такова състояние, в което да се подчиняват на всяка заповед на Министерството. Чрез тях ние ще наложим нашите желания на мюсюлманите и мюсюлманските държави със силата на закона. Трябва да установим ред, в който подчинението на исляма да се счита за престъпление, а извършването на поклонения за изостаналост. Ние трябва да подведем мюсюлманите да избират тех-

ните лидери измежду немюсюлманите, доколкото е възможно. За реализацията на това е нужно да преобразим нашите шпиони като мюсюлмани и ислямски учени, и да ги доведем до високи позиции, за да може да изпълняват волята ни.⁷³

(9) Постарайте се да предотвратите изучаването на арабски език, доколкото е възможно. Популяризирайте езици, различни от арабския, като персийски, кюрдски и пущу. Ще трябва да възкресите чуждите езици в арабските страни и да популяризирате местните диалекти, за да унищожите красноречивия арабски език, който е езикът на Корāн-и керйм и Суннета!

(10) Около държавниците ще поставим наши хора, които постепенно ще трябва да направим техни съветници, за да изпълняват волята на Министерството. Най-лесният начин за това е търговията с роби: Преди всичко ние адекватно трябва да обучим шпионите, които трябва да изпратим, наричайки ги роби и наложници. После трябва да ги продадем на хора, които са близки с мюсюлманските държавници, например на техните деца, жени или уважавани от тях хора. Тези роби, след като сме ги продали, постепенно ще се доближат до държавниците. Ставайки техни майки и гувернантки, ще започнат да опасват мюсюлманските управители, както гривна опасва човешка китка.

(11) Трябва да разширим кръга на мисионерството, така че то да проникне във всички социални класи и професии, особено в такива, които са свързани с медицината, инженерството, счетоводството и други. Ние трябва да открием центрове за пропаганда – под имена като църкви, библиотеки и благотелни институции – в ислямските страни и да ги разпространим из четирите им краища. Ние трябва да раздадем сред тях милиони безплатни християнски книги. Трябва да публикуваме християнската история и законите на държавите, наред с ислямската история. Ние трябва да прикрием нашите шпиони като монаси и монахини, и да ги вкараме в църквите и манастирите. Трябва да ги използваме като лидери за християнските движения. Тези хора, в същото

⁷³ Англичаните са успели в това тяхно начинание; докарали на власт масони, като Мустафā Решид паша, Али паша, Фуād паша и Тал’ат паша, и дегенерати с еврейски и арменски произход. Абдуллах Джевдет, Мусā Кязъм, Зий Гьокалп и Абдух са били от масоните, които англичаните са сторили авторитети в религията.

време, ще ни информират за всички дела и мисли на мюсюлманите. Трябва да въведем армия от християни, които под имена като “професори”, “учени” и “изследователи” ще нарушат и осквернят ислямската история. Те ще научат всичко за мюсюлманите и тяхната религия, и след това ще заличат всички техни книги и ислямските знания.

(12) Трябва да объркаме умовете на мюсюлманските младежи – момчета и момичета – и да пробудим съмнения и колебания в тях относно исляма. Ние трябва напълно да покварим техния нрав чрез училища, книги, списания [спортни клубове, филми и телевизионни предавания] и нашите хора, обучени да вършат това. Трябва да основен тайни общества, за да подготвим еврейските, християнските и другите немюсюлмански младежи и да ги използваме като примамки за улавяне на мюсюлманските младежи.

(13) Трябва да провокираме граждански войни и въстания. Мюсюлманите винаги трябва да се борят – както едни с други, така и с немюсюлманите – за да отслабнат и не могат да се развият. Трябва да бъде унищожена тяхната умствена и финансова сила. Младежите и активните сред тях трябва да изчезнат. Мирът и спокойствието трябва да отстъпят пред анархията.

(14) Тяхната икономика трябва да се срине; източниците на доходи и земеделските земи – унищожени; напоителните канали и тръбопроводите – заличени; реките – изсушени. Хората трябва да намразят изпълняването на намаз и вършенето на работа. Мързелът трябва широко да се разпространи и да се открият места за развличане на мързеливците. Наркотиците и алкохолът трябва да се популяризират.

[Точките, цитирани горе, са обяснени много добре с карти, изображения и графики. С помощта на тези неща те са успели да разрушат огромната Османска държава. Управлението на държавите, които са основали по-късно, са ги предоставили в ръцете на масони от Шотландската ложа. А те, от своя страна, са приели тези четиринадесет точки – подготвени от Министерството на колониите – като свои конституции и продължават да нападат исляма и днес.]

Благодарих на секретаря, че ми даде копие от този великолепен документ.

След едномесечен престой в Лондон, аз получих заповед да отида в Ирак, за да се видя с Мухаммед от Неджд. Когато тръгнах за моята мисия, секретарят ми каза: “Никога не проявявай небрежност към Мухаммед от Неджд! Доколкото се разбира от докладите – изпратени от шпионите досега – Мухаммед от Неджд е глупак, който е много удобен за реализиране на нашите цели.

Говори открито с него! Нашите шпиони са говорили открито с него в Исфахан и той е приел нашите желания с едно условие: да бъде подкрепян с достатъчно материални средства и оръжия, за да може да се защити срещу държавниците и учените, които със сигурност ще го нападнат, след като обяви своите идеи и възгледи; и да бъде основан бейлик за него в родината му, дори да е малък на площ. Министерството е приело тези условия.”

Чувствах се така сякаш ще полетя от радост, когато чух тази новина. Помолих секретаря да ми каже как трябва да действам по този въпрос. В отговор той ми рече следното:

“Министерството е разработило деликатен план, който Мухаммед от Неджд трябва да изпълни:

(1) Ще каже, че всички мюсюлмани са неверници, че е халял да се убиват, да се присвоява тяхната собственост, да се напада тяхната чест, да се заробват техните мъже, да се използват техните жени като наложници, и да се продават на робските пазари.

(2) Ако е възможно, ще каже, че Кяабе е идол и трябва да бъде разрушено.⁷⁴ С цел да заличи поклонението хадж, той ще подтикне племената да нападнат, разграбват и убиват хаджиите.

(3) Той ще се опита да отвикне мюсюлманите от подчинение спрямо халифа и ще ги провокира към бунт. Той ще подготви армия за тази цел. Ще се възползва от всяка възможност, за да разпространи убеждението, че е необходимо да се бори срещу първенците на Хиджаз и да се намали тяхното влияние.

(4) Той ще твърди, че тюрбетата и куполите в Мекка, Медина и другите ислямски страни са идоли и места за ширк (съдружаване

⁷⁴ Статуи или икони, пред които се прави поклон и се иска всичко от тях, се наричат идоли. Мюсюлманите не правят поклон за Кяабе. Те правят поклон за Аллāху теāля, обръщайки се към Кяабе. Във всеки намāз, след като извършат поклон към Кяабе, те четат Сūra Фāтиха, където по смисъл се казва: “Хвала на Аллах – Господа на световите! Само на Теб служим и само от Теб искаме.”

с Аллах), и, следователно, трябва да бъдат разрушени. Той ще направи всичко възможно, за да може да се хули пророка Мухаммед, неговите халифи и всички мезхеб имāми.

(5) Ще стори всичко възможно за насърчаване на въстания, жестокости и анархии в мюсюлманските страни.

(6) Той ще се опита да публикува изопачен Коран с допълнения и извадки, какъвто е случаят с хадїсите.⁷⁵

След като обясни тези шест точки, секретарят добави: “Да не те плаши тази грандиозна програма, защото нашата цел е да посеем семената на унищожението на исляма. Ще дойдат поколения, които ще доведат до успех това дело. Английското правителство е сторило навик да търпи и да върви стъпка по стъпка. Пророкът Мухаммед, който изпълни великата и главозамайваща ислямска революция, не беше ли само един единствен човек? Нашият Мухаммед от Неджд също ни обеща да изпълни тази революция, подобно на своя Пророк.”

Няколко дни по-късно аз поисках разрешение от министъра и секретаря, и се сбогувах с моето семейство и приятели. Потеглих за Басра. Когато напусках дома, малкият ми син каза: “Татко, върни се бързо!” Очите ми се насълзиха. Не успях да скрия скръбта от жена си. След изморително пътуване пристигнах в Басра нощем. Отидох в дома на Абдуррѓзā и го събудих. Той се зарадва много, когато ме видя. Оказа ми гостоприемство и прекарах нощта там. Следващата сутрин той ми каза: “Мухаммед от Неджд се отби при мен и остави това писмо за теб, след което си замина.” Отворих писмото. Той е писал, че се връща в родината си Неджд и е дал своя адрес. Аз веднага потеглих за там. След изключително трудно пътуване пристигнах в Неджд. Намерих Мухаммед от Неджд в дома му, но видях, че беше отслабнал много. Не му казах нищо. След това научих, че се е оженил.

Решихме си измежду нас, че той ще каже на другите хора, че аз съм негов роб и съм се върнал от едно място, където той ме е изпратил. После той ме представи като такъв.

⁷⁵ Би била много тежка клевета да се твърди, че има допълнения и извадки в хадїс-и шерїфите от известните и достоверни книги (сборници). Човек, който е научил как са ги събирали хилядите учени в науката хадїс, никога не би могъл да изрече такива отблъскващи лъжи, нито пък би повярвал на клевети от този род.

Аз останах с Мухаммед от Неджд в продължение на две години. Направихме програмата за обявяване на неговия призив. В крайна сметка аз му дадох кураж за това през 1143 [1730] година по Хиджра. Той, след като събра поддръжници около себе си, започна своя призив чрез прикрити думи към тези, които бяха близки с него. После, от ден на ден, той разшири своя призив. Сложих охрана около него, за да го опазя от враговете му. Дадох им имот и пари, колкото искат. Всеки път, когато враговете на Мухаммед от Неджд искаха да го атакуват, аз окуражавах охраната и ги подкрепях морално. Когато призивът му се разпространи, броят на неговите противници се увеличи. От време на време той се опитваше да се откаже от призива, когато биваше атакуван многократно. Но аз никога не го оставях сам и винаги го насърчавах. Казвах му: “О, Мухаммед! Пророкът беше страдал от преследване повече отколкото теб. Ти знаеш, че това е пътят на честта. Подобно на всички други революционери, ти също трябва да понесеш малко затруднения!”

Врагът можеше да ни нападне всеки миг; затова наех шпиони срещу противниците му. Всеки път, когато враговете пожелаеха да му навредят, шпионите ми докладваха за всичко и аз успявах да неутрализирам тяхната пакост. Веднъж, след като бях информиран, че враговете искат да го убият, аз веднага взех необходимите предпазни мерки, за да им попреча. Когато хората научиха, че враговете на Мухаммед възнамеряват нещо подобно, те започнаха да ги мразят. Така паднаха в капана, който бяха подготвили.

Мухаммед от Неджд ми обеща, че ще изпълни всички шест точки на плана и добави: “Засега ще мога да ги осъществя само частично.” Той беше прав, защото в онова време не беше възможно да извърши всички тях.

Той намираще за много трудно изпълнимо разрушаването на Кяабе. Освен това се отказа и от идеята да обяснява, че Кяабе е идол. Той се отказа да публикува и изопачен Коран; в това отношение изпитваше най-голям страх от шерифите в Мекка и правителството в Истанбул. Той ми рече: “Ако ние разкрием тези неща ще бъдем атакувани от силна армия.” Приех неговото извинение, защото имаше право. Условиата не бяха благоприятни.

Няколко години по-късно Министерството на колониите беше успяло да привлече на наша страна Мухаммед бин Су'уд, управителя на Дер'ийе. Те изпратиха вестonosец при мен, за да ме информират за събитието и ми възложиха задачата да установя взаимна обич и сътрудничество между тях. За да спечелим сърцата и доверието на мюсюлманите, ние използвахме нашия Мухаммед от Неджд за религиозни цели, а Мухаммед бин Су'уд за политически. Историята е доказала, че държави, които се опират на религията, са просъществували по-дълго, били са повлиятелни и внушителни.

Ето по този начин ние непрекъснато набирахме сила. Направихме град Дер'ийе да е наша столица. Основахме нова религия на име **ВАХАБИЗЪМ**, която да бъде наша религия. Министерството тайно подкрепяше и подсилваше новото вахабитско правителство. Новото управление купи единадесетима британски офицери (наричайки ги роби), които владееха перфектно арабския език и умееха изкуството на пустинната война. Ние подготвихме плановете си в сътрудничество с тези служители. И двамата, Мухаммед Неджд и Мухаммед бин Су'уд, следваха нашия път. Когато не получавахме никаква специална заповед от Министерството, решенията ги вземахме ние.

Всички ние се оженихме за момичета от тамошните племена. Предаността на мюсюлманките към техните съпрузи ни хареса премнохо. Засега всичко върви наред.

Внимание: Човек, който внимателно прочете тази книга, ще разбере, че най-големите врагове на исляма са англичаните и ще узнае много добре, че вахабитската секта, която атакува мюсюлманите по целия свят, е основана и подкрепяна от англичаните. Учените, разумните и съвестните англичани също мразят тази долна вражда на сънародниците си.

Ние чуваме, че еретиците (безмезхебниците) във всяка страна полагат усилия за разпространяване на вахабизма (уахабизма). Има хора, които дори твърдят, че признанията на Хамфър са измислени истории, написани от други хора, но не могат да аргументират твърденията си. Големият ислямски учен Хабйб Алевй бин Ахмед Хаддād е проучил същинското лице на вахабитите, прочитайки техните книги, и в **“Мисбāх-ул-енām”** е отговорил с

доказателства на долните писания на Мухаммед бин Абдулвех-хāб (продал се на англичаните), които е подготвил заедно с Хам-фър. Тази книга е била написана през 1216 [1801] година. Тя е била отпечатана през 1416 [1995] година от Хакйкат Китāбеви и изпратена във всички ислямски страни. Англичаните, без значение колко усилия полагат за унищожаване на ехли суннет (които са истинските мюсюлмани), няма да успеят, а ще загинат самите те. Защото Аллāху теāля̄ благовестява мюсюлманите с 81-о знамение на сӯра Исрā, където казва, че ще се появят еретици, но ще претърпят поражение пред хората по правилния път.

Втора част **ИСЛЯМСКАТА ВРАЖДА НА АНГЛИЧАНИТЕ**

Онези, които прочетат признанията на английския шпионин (разкрити в първата част на тази книга), ще имат представа за мислите на англичаните относно мюсюлманите по целия свят. По-долу ще дадем информация за начина, по който са били изпълнявани заповедите на Министерството на колониите върху мюсюлманите по света и за тяхната мисионерска дейност.

Англичаните са високомерни и арогантни хора. Колкото ценят себе си и своята страна, толкова омаловажават другите хора и държави.

Според тях хората се делят в три групи: В първата група са англичаните, които са най-съвършените хора, създадени от Аллах. Втората група са белокожите европейци и американци. Те приемат, че хората в тази група също биха били достойни за уважение. Третата група са хора, които не попадат в първите две категории. Тях ги приемат за получовеци и полуживотни. Освен, че не са достойни за възхищение, те не заслужават да имат свобода, независимост и държава. Те са създадени, за да бъдат управлявани от англичаните.

Тъй като са гледали с това око на местното население в колониите, англичаните не са живеели сред тях. Във всички колонии са имали клубове, казина, ресторанти, бани и дори магазини, които са били само за англичани. Местните хора не можели да влизат в тях.

Френският писател Марсел Паньол, който е известен със своите пътувания до Индия в началото на XX век, е писал следните неща в **“Бележки от пътуването до Индия”**:

“Бях се уговорил с един индийски учен – който е станал известен в Европа и дори е получил професорска титла от някои университети – за среща в един английски клуб в Индия. Когато индиецът е пристигнал, англичаните не са го пуснали вътре, въпреки славата му. Едва след като разбрах за случая, аз настоях и така успяхме да се видим с индиеца в този клуб.”

Англичаните са се отнасяли с другите хора така, както човек не би се отнесъл с животно.

Най-голямата им колония е била Индия, където са извършвали садистични жестокости. В град Амритсар [през 1919 г.] група индуси, насъбрали се за религиозен обред, не са оказали нужното уважение на една британска мисионерка, която е обикаляла с велосипед. Тя се е оплакала на английския генерал Дайър. След това генералът веднага е наредил на войниците да открият огън по хората, които са извършвали техния обред в един храм. За десет минути са умрели 700 души и повече от 1000 ранени са били повалени на земята. Генералът не се е задоволил с това и принудил хората да ходят на четири крака (като животни) в продължение на три дни. След като е била подадена жалба в Лондон за въпросния случай, правителството е дало заповед за разследване.

Когато инспекторът е дошъл в Индия и попитал генерала защо е наредил да се открие огън по беззащитни хора, Дайър е рекъл: “Аз съм тукашният командир. Аз вземам военните решения и заповядах това, защото така сметнах за необходимо.” Когато инспекторът е попитал: “Защо сте заповядали хората да пълзят с лица надолу по земята?”, генералът отвърнал: “Някои индианци пълзят с лица надолу пред своите богове. Аз исках да ги науча, че една англичанка е свещена като индуски бог и следователно трябва да пълзят пред нея, а не да я обиждат.” Когато инспекторът му напомнил, че хората имат нужда да излизат навън и пазаруват, генералът отговорил: “Ако тези хора бяха човешки същества нямаше да пълзят по улиците с лица надолу. Техните къщи са една до друга и покривите им са плоски. Те щяха да ходят по покривите като хора.” Тези изявления са били публикувани от британската преса и генералът е бил обявен за герой. [Дайър, Ре-

джиналд Едуард Хари е бил роден през 1281 [1864] г. и починал през 1346 [1927] г. в Англия. В световната история се споменава като “Известния английски генерал, който е потушил бунтовете срещу британските жестокости в Амритсар, като е превърнал града в езеро от кръв на 13 април 1919 година.” Когато са започнали да се организират масови демонстрации срещу англичаните в цяла Индия, той е бил освободен от длъжност и пенсиониран. Въпреки това, английската Камара на лордовете е похвалили делата на Дайър и решили да го подпомогнат финансово. Това ясно показва с какво око гледат английските лордове и контове към другите народи.]

Англичаните са прилагали различна административна система в техните колонии с бяло население от европейски произход по сравнение с тези колонии, където гражданите са били чернокожи или местни. В първата група са били привилегированите; някои от тях дори са имали частична автономия. Втората група е стенела от жестокости. Колониите в първата група са били наричани доминиони. Те са имали вътрешно самоуправление, но били зависима от Англия във външната си политика. Примери за такива колонии са Канада, Австралия, Нова Зеландия и т.н.

Колониите са били управлявани от две министерства. Това са били Министерството на колониите и Министерството на Индия. Начело на първото министерство е стоял министърът на английските колонии. Той е имал двама съветници и четирима помощници. Единият от съветниците е бил от Камарата на общините. Другият съветник и помощници са били постоянни. Те не са били променяни при изменение във властта. Първият помощник е отговарял за Канада, Австралия и някои острови; вторият за южна Африка; третият за източна и западна Африка; а последният за Индия.

Британската империя, основаваща се върху ислямската вражда, деспотизма, измамата и подлостта, е била наречена от самите англичани “Държавата, над която слънцето не залязва”. Страни като Канада, Южна Африка, Нова Зеландия, Фиджи, островите в Тихия океан, Папуа, Тонга, Австралия, британски Белуджистан, Бирма, Аден, Сомалия, Борнео, Бруней, Саравак, Индия, Пакистан, Бангладеш, Малайзия, Индонезия, Хонг-Конг, част от Китай, Кипър, Малта, Египет през 1300 [1882] г., Судан, Нигер,

Нигерия, Кения, Уганда, Зимбабве, Замбия, Малави, Бахама, Гренада, Гвиана, Ботсвана, Гамбия, Гана, Сиера Леоне, Танзания и Сингапур са паднали под британска власт. Тези страни из света са загубили своите религии, езици, обичаи и традиции. В допълнение към това техните ресурси и богатства са били експлоатирани.

След нашествията през 19 век те са завладели приблизително една четвърт от земната повърхност и повече от една четвърт от световното население.

Индия е била най-значимата британска колония. 300 милионното население на страната и нейните неизчерпаеми природни богатства са довели англичаните до световна хегемония. Само през Първата световна война Англия е използвала 1,5 млн. от нейното население като войници и един милиард рупии като паричен ресурс. Повечето от тях е използвала за унищожаване на Османската държава. В мирно време Индия е давала живот на изумителната индустрия на Англия и е поддържала нейната икономика и финанси. Има две причини, поради които Индия е била много по-важна от другите колонии. На първо място, Индия е била страна, където ислямът – който англичаните са приемали като най-голямата пречка за експлоатирането на света – е бил широко разпространен и мюсюлманите са властвали в нея. На второ място, това са природните богатства на Индия.

За да запазят Индия под тяхна доминация, англичаните са нападнали всички мюсюлмански страни, които се намирили около пътя за Индия; посяли семената на анархията и развалата; сторили братята врагове и когато поели контрола на тези държави, транспортирали всички техни природни и национални богатства в собствената си страна.

Те щателно са следвали събитията в Османската държава и чрез различни политически интриги са вкарвали османците във война с Русия, и по този начин са ги поставяли в състояние, в което е било невъзможно да оказат каквато и помощ да е за Индия. После – разединявали и превземали. Това е била основната черта на коварната английска политика.

Първите европейци, стъпили в Индия, са били португалците. Те дошли в пристанищния град Калкута в крайбрежния район на Малабар през 904 [1498] година и се ангажирали с търговия, като

поели под контрол индийския стокообмен. После холандците са отнели търговията от ръцете на португалците. Французите пък са грабнали търговията от холандците, но се сблъскали с англичаните.

Както е написано в книгата **“Ес-севрет-ул-Хиндийе”** (което означава “Индийската революция”) на алляме Мухаммед Фадл-и Хак Хайрāбādī, един от големите ислямски учени в Индия, и в нейното разяснение **“Ел-йевākīt-ул-михрийе”**, англичаните са получили разрешение за отваряне на търговски центрове в Калкута през 1008 [1600] г. от страна на Екбер Шах.

Екбер Шах е бил еретик; приемал е всички религии за равнопоставени. Дори е свикал учени от различните религии и се е опитал да установи универсална религия, която да е смес от всички съществуващи. Той официално е обявил тази религия – която я нарекъл божествена – през 990 [1582] г. От този момент нататък до неговата смърт уважението към ислямските улеми е намаляло прогресивно в цяла Индия, особено в двореца, а хората, които са приели религията на Екбер Шах, са били високо ценени. Ето в такова време англичаните са влезли в Индия. По време на Шах Āлем Мухаммед Бехāдър Шах I те са купили земи около Калкута⁷⁶ и донесли войски за тяхната охрана. Когато излекували султан Феррūх Сър Шах през 1126 [1714] г. те са получили позволение за купуване на земи из цяла Индия. От парите са заличили имената на мюсюлманските индийски владетели. През 1253 [1837] г. Бехāдър Шах II се е възкачил на престола. Той не е успял да издържи на английския гнет и, окуражен от армията и народа, започнал голямо въстание през 1274 [1857] година. С това той е съумал да отпечата пари и изпълни хутбе на свое име. Англичаните обаче реагирали изключително яростно и жестоко. Когато влезли в Делхи, те са разграбили къщите и магазините. Избили всички мюсюлмани, независимо дали са млади или стари, мъже или жени. Дори са умъртвили и децата. Нещо повече, хората не смогнали да намерят и питейна вода.

[ДОПЪЛНЕНИЕ: От Āдем “алейхисселām” досега, винаги и навсякъде, лошите хора са нападали добрите. Аллāху теālā създава всичко с причини. Той наказва лошите хора с други такива.

⁷⁶ Шах Āлем бин Алемгйр I е починал през 1124 [1712] година.

Той наказва угнетителите и в земния живот (наред с отвъдния). Добрите хора, редом с лошите, също изтърпяват мъчения. Всички те, както и умрелите във войни и катастрофи, стават шехйди. На добрите и невинните мюсюлмани, които изтърпяват трудности на този свят, ще бъдат дадени множество благословии в отвъдния живот. Човек, за да може да се сдобие с блага в отвъдното, трябва да е мюсюлманин. Това е написано в книгите по религия. Тези книги се намират в изобилие във всички части на света. Човек, който прочете тези книги и не повярва в тях, се нарича неверник. Човек, който не е чувал за исляма, не става неверник. Ако каже **“Ля иляхе илляллах, Мухаммедун расулюллах”**, когато чуе за него, и повярва в неговия смисъл, той става мюсюлманин. Тези слова носят следния смисъл: **“Съществува един Аллах, Който е сътворил всичко. Мухаммед “алейхисселам” е Негов Пророк.”** Човек, когато стане мюсюлманин, започва да следва Неговия последен Пророк. На много места неверници и угнетители са избивали невинните мюсюлмани, жените и децата. Убитите мюсюлмани стават шехйди и по време на смъртта не усещат болката от причинените им мъчения. Радват се премного, виждайки дженнетските благословии, с които ще бъдат дарени в гроба. Шехйдите не усещат никаква болка, когато умират. Радват се изключително много и се сдобиват с дженнетски блага. В хадйс-и шерйф се казва: **“Гробът на мюсюлманите е градина от дженнетските градини.”**]

Бахт хан, един от командирите на Бахадър (Бехадър) Шах II, е убедил султана да се оттегли с армията. Въпреки това, друг командир на име Мирзā Иляхй Бахш, който е искал да се хареса на англичаните, подвел Бахадър Шах, като му казал, че ако се отдели от армията и се предаде на англичаните, ще успее да докаже невинността си. Така Бахадър Шах е напуснал основната част на отстъпващата си армия и се е подслонил в тюрбето на Хумайюн Шах, отстоящо на 10 км. от Кал’а-и Муалля, намиращо се в рамките на Делхи.

Предател на име Реджеб Али е докладвал това на прословутия свещеник Хъдсън, общоизвестен със своята аморалност и некадърност, и служещ като разузнавателен офицер в английската армия. Този човек, на свой ред, е съобщил ситуацията на Уилсън, командирът на войската, и поискал помощ за арестуване на вла-

детеля. Когато Уилсън е отговорил, че няма никакви наемници, Хъдсън му е предложил да извърши тази работа с няколко човека и е казал, че трябва да представи гаранция на султана – че той и семейството му ще бъдат в сигурност – за да се предаде. Първоначално Уилсън е отказал това предложение, но след известно време се е съгласил. При това Хъдсън, заедно с 90 мъже, е отишъл до тюрбето на Хумайюн Шах и уверил султана, че той, синовете и съпругата му ще бъдат в безопасност. Бахадър Шах се е подвел от обещанието на този свещеник и се е предал. След това Хъдсън се опитал да залови двамата синове на султана и неговия внук. Тъй като те са имали голяма охрана, не успял да ги арестува. За целта той е взел гаранция от генерал Уилсън, че ще бъдат в безопасност ако се предадат. Изпращайки различни вестonosци до двамата синове на шаха и неговия внук, предателят Хъдсън ги уверил, че няма да им навреди. Тези хора също са били съблазнени от лъжите на свещеника и се предали. Хъдсън, веднага след като ги е арестувал, ползвайки се с присъщата за англичаните измама, ги оковал във вериги.

По пътя за Делхи свещеникът Хъдсън е наредил да съблекат дрехите на двамата синове и внука на султана, оковани във вериги. Сторил ги е шехйди (убил ги е), като ги застрелял по гърдите; после е изпил от тяхната кръв. След това е накарал да окачат телата на младите шехйди на вратата на крепостта, за да изплаши хората. На следващия ден е занесъл главите на британския командир Хенри Бърнард. После е сготвил супа от месото на шехйдите и я сервира на шаха и жена му. Гладната двойка веднага е започнала да яде, но не успели да сдъвчат месото, въпреки че не са знаели от какво е. Повърнали и оставили купичките на земята. Подлият Хъдсън е продумал: “Защо не ядохте? Това е превъзходна супа; сготвена е от плътта на децата ви.”

През 1275 [1858] година Бахадър Шах II е бил детрониран и подложен на съд за причиняване на бунт и убийство на европейци. На 29 март е бил осъден на доживотен затвор и заточен в Индокитай [Рангун]. През ноември 1279 [1862] г. последният султан на Моголската ислямска империя е починал в тъмница, далеч от родината си. От друга страна, алляме Фадл-и Хак е бил сторен шехйд (убит) от англичаните в една тъмница в Андаманските острови през 1278 [1861] година.

По време на Османско-руската война от 1294 [1877] година англичаните са обявили Индия за зависима от Англия държава. Чрез вкарване на Османската империя в тази война, Мидхāt паша, регистриран член на Шотландската масонска ложа, е нанесъл най-големия си удар на исляма. Убийството на султан Абдул’азїз Хан е било в полза на англичаните.

Англичаните са успели да назначат свои хора на високи постове в Османската империя. Тези държавници са били османци само по име, но англичани в своите мисли и разсъждения. Един от най-изтъкнатите сред тях е бил Мустафā Решид паша, който още шестия ден, след като е станал везир за последен път, поздравил англичаните за голямото мюсюлманско клане в Делхи, Индия, на 28.10.1857 година. По-рано англичаните са поискали разрешение от османците за използване на египетския път за преминаване на британските войски, които са идвали от Англия за потушаване на въстанието на мюсюлманите срещу английската жестокост. Позволенията е било дадено посредством масоните.

Англичаните – освен че не са открили нови училища в Индия – закрили всички медресета и начални училища, които са били в основата и най-характерната черта на ислямската религия; сторили шехїди (убили) всички учени и религиозни водачи, които биха могли да предвождат народа – те дори убиха и учениците. Тук смятаме за целесъобразно да предадем една действителна история, която наш приятел ни разказа след пътуването си до Индия и Пакистан през 1391 [1971] година:

“След като посетих благословените гробове на имām Раббāнї и другите евлии в град Сирхинд, аз отидох до град Пāнипют, а оттам до Делхи. Извършихме петъчния намāз в най-голямата джамия на Пāнипют. Имāmът ни покани у тях и ни нагости. По пътя видях една огромна врата, заключена с дебела верига за пръстените. От надписа разбрах, че това е било начално училище. Попитах имāма защо е заключено, а той отговори: “То е затворено от 1367 [1947] година. Англичаните са провокирали индусите срещу мюсюлманите и те са ги избиха, мъже и жени, деца и старци; оттогава насам това училище е затворено. Тази верига и този ключ ни напомнят за английската жестокост. Ние сме имигранти, дойдохме тук и се заселихме.”

Англичаните са унищожили всички ислямски учени, книги и училища – практика, която са прилагали във всички мюсюлмански страни. С това си деяние те са извели напълно невежи по отношение на религията млади поколения. Макоули, известният английски лорд, веднага след пристигането си в Калкута през 1834 г. е забранил всякакви арабски и персийски публикации и спрял отпечатването на тези, които са били в процес на печат. Това негово деяние е спечелило голямата подкрепа на англичаните. Те усърдно са извършили това потисничество в държавите, в които мюсюлманите са властвали преди, особено в Бенгалия.

Англичаните, от една страна, са затворили ислямските медресета в Индия, а, от друга страна, са открили 165 колежи, осем от тях девически. На учениците, които са получавали образование тук, са им били промивани мозъците и те ставали врагове на своите религии и деди. Две трети от британската армия, която е извършвала жестокости и зверства в Индия, се е състояла от местни хора, които са били с обработено съзнание, враждебно настроени към собствения си народ, християнизирани или наети срещу заплащане.

Законите, които са били приети през 1249 [1833] г., станали причина за разширяване на мисионерските дейности и укрепнали протестантската организация в Индия. Преди разпространяване на мисионерството и установяване на пълен контрол над Индия, англичаните (привидно) са зачитали вярата на мюсюлманите; с оръдейни залпове са оказвали уважение в празничните дни и подпомагали възстановяването на джамии и месджиди. Те дори са били приемани на длъжност във фондациите, свързани с джамиите, теккетата, тюрбетата и медресетата. Чрез заповеди, идващи от Англия през 1833 и 1838 г., тези дейности на англичаните са били забранени. Както ясно разкриват и фактите, английската политика по заличаване на исляма се е основавала на следния принцип: първо са подмамвали мюсюлманите, като във всички ислямски страни са разпространявали впечатлението, че те обичат мюсюлманите и служат на исляма; след като постигнали това, те започвали да унищожават, постепенно и коварно, основите на исляма, книгите, училищата и учените. Тази двулична политика е нанесла най-голямата вреда на мюсюлманите и е унищожавала из основи исляма. По-късно англичаните са започвали да полагат

усилия по налагане на английския език като официален и извеждане на ново християнизирано местно поколение. За целта са били разкрити училища под пълен мисионерски контрол. Дори британският премиер Палмерстън и много други английски лордове са казали: “Бог е дал Индия на англичаните, за да може индийският народ да се радва на благословиите на християнството.”

Лорд Макоули е положил много усилия за извеждане на народ, които има индийска кръв и цвят, но английски наклонности, мисли, убеждения, морал и разсъждения. Тази негова дейност е получила голяма подкрепа. Ето защо училищата, открити от мисионерите, са отдавали голямо значение за преподаване на английски език, литература и християнство. Научните знания (като математика, физика, химия и др.) са били напълно пренебрегвани. Така са се появили християнизирани поколения, които не знаели нищо освен английски език и литература. След това, въпросните хора са били използвани като служители.

Мюсюлманин, които изоставя своята религия, става вероотстъпник. Те, заедно с местните християнизирани младежи, не са можели да получават наследство от своите родители. Същото положение се е отнасяло и за индусите, които са считали за неверници онези, които напускат тяхната религия. За да предотвратят това, мисионерите са приели закон, който за пръв път е влязъл в сила в Бенгал през 1832 г., и след това в цяла Индия през 1850 г., като по този начин са дали възможност на християнизираните местни вероотстъпници и неверници да получават дял от наследството на родителите. Поради тази причина, индусите са нарекли английските училища в Индия **“Сатанински регистри”**. [В Индия и Османската държава официалните бюра и институции са били наричани дефтер (регистър).] Френският писател Марсел Паньол е посетил Индия през 1344 [1925] г. и публикувал книга, в която писал: “Калкута, най-важният град на Индия, тъне в такава мизерия, че бедните покрайнини на Париж и Лондон изобщо не биха дали представа за нея. Хората и животните живеят заедно в колиби. Децата плачат, а болните стенат. До тях ще може да видиш хора, които са окаяни от употреба на алкохол и наркотици, и лежащи на земята като мъртъвци. Когато човек се загледа в тези крайно гладни, мизерни, слаби и безсилни хора, не може да не си зададе въпроса “Какво изобщо биха могли да работят те?”

Тълпите хора, които са се втурнали към фабриките, какъв ли дял от печалбата получават? Нуждите, трудностите, заразните болести, алкохолът и наркотиците унищожават слабото и беззащитно население. Никъде другаде по света неханието към човешкия живот не би било толкова безочливо. Тук никаква работа не се счита за тежка и нездравословна. За тях не е проблем, че работникът ще умре; още утре друг ще го замени. Единственото притеснение на англичаните е как да увеличат темповете на производство и как да печелят повече.”

Уилям Дженингс Брайън, бивш външен министър на САЩ, е потвърдил с доказателства, че английското правителство е потиранично от руското, и в края на книгата си **“Английската хегемония в Индия”** е написал: “Англичаните, които твърдят, че даряват благополучие и щастие на индийския народ, са вкарали в гроба милиони индийци. Тази нация (англичаните), която навсякъде се хвали, че е изградила съдилища и дисциплинарни сили, е ограбила Индия до костния ѝ мозък чрез политически грабежи. Думата “грабеж” може да звучи пресилена, но няма друга подходяща от нея, която да разкрие зверството.

Съвестта на английския народ, който твърди, че следва християнската религия, не иска да чува стонове на окованите във вериги индийски мюсюлмани.”

Мистър Ходбърг Кьомптън разкрива следното в книгата си **“Животът на индиеца”**: “Индиецът е измъчван от господаря си (англичаните), но той продължава да работи и служи, докато загуби всичко и умре.” Това са част от писанията, в които съвестните християни разкриват зверствата на англичаните.

Състоянията на индийските мюсюлмански работници, които са били карани да работят в другите английски колонии, са били още по-тежки. През 1834 г. английските индустриалци са започнали да използват индийски работници вместо местните африканци. Хиляди мюсюлмани са били транспортирани от Индия до колониите в южна Африка. Тези работници, наричани кули, са били в по-окаяно състояние по сравнение с робите. Те са били обвързани с договор на име “договорена работа”. Според него кулите са бивали обвързани с петгодишен контракт. Във въпросния период той е бил лишен от правото да напуска работа и да се жени. Трябвало е да се труди денонощно, бивайки удрян с кам-

шик. Освен това той е бил облаган с данък от три британски златни монети годишно. (Тези факти бяха разкрити пред цял свят чрез публикациите на **“Labour in India”** и **“Post-Lecturer in the University of New-York”**.)

Прочутият Ганди е получил образование в Англия и се е върнал в Индия. Той е бил син на християнизиран индиец. Всъщност баща му е бил главният свещеник на град Порбандар. През 1311 [1893] г. Ганди е бил изпратен до южна Африка от една английска компания в Индия. Когато е станал свидетел на тежките условия, при които са работели индийците и нехуманното поведение към тях, той е започнал да се бори срещу англичаните. Въпреки че е бил син на човек, възпитан и дори християнизиран от тях самите, той не могъл да понесе английската жестокост. Това е било първото нещо, с което си е спечелил известност.

Основата на политиката, която англичаните са следвали в целия мюсюлмански свят, се е състояла от три неща: “Разделяй, доминирай и унищожавай религията”.

Те не са се поколебали да изпълнят всичко, което е изисквала тази тактика.

Първото нещо, което те са реализирали в Индия, е било да намерят хора, които да им слугуват. Дирижирайки тях, те бавно и постепенно са запалили огъня на хаоса. Възползвали се от индусите, които са пребивавали под мюсюлманска хегемония. На индусите, които са живели под справедливото управление на мюсюлманите, са казали: “Същинските собственици на Индия са индусите. Мюсюлманите поднасят в жертва индуските богове; трябва да се сложи край на тази практика.” Привлекли индусите на своя страна и ги използвали като наемни войски; невежеството на индусите се е съединило с английската ислямска вражда и жажда за пари, като така е била формирана армия по заповед на кралица Елизабет. Посяли раздор между мюсюлманските управители и индуските махараджи и причинили войни. Междувременно, успели са да наемат на служба и слабоверните мюсюлманите.

Известният англичанин Сър Лорд Стрейчи, който няколко пъти е служил като регент и бил член на Индийската организация, споделя следните неща относно неприязънта между мюсюлманите и индусите: “Всичко, което се прави с цел доминация и всяване на раздор, е съвместимо с политиката на нашето правителство.

Най-голямата подпора за нашата политика в Индия е съвместното съжителство на две общности, които са непримирими една към друга.” Подстрекавайки този антагонизъм, англичаните са подкрепяли индусите непрекъснато от 1164 [1750] до 1287 [1870] г. и заедно с тях са извършили големи кланета над мюсюлмани.

Започвайки от 1858 г., мюсюлмано-индуските конфликти са продължили с нарастващ размах. Англичаните са насъсквали индусите срещу мюсюлманите и с удоволствие зяпали как индусите нападат. През 1990 г. англичаните са били онези, които са провокирали сърбите да атакуват босненските мюсюлмани. Докато по улиците е течала кръвта на мюсюлманските деца и момичета, англичаните са наблюдавали с доволство и се смеели на глас. Нито една година в Индия не е преминала без кървави събития и безредици, причинени от англичаните, които са използвали факта, че мюсюлманите принасят в жертва крави, като тяхно религиозно задължение. Били са избивани стотици и дори хиляди мюсюлмани. За да подпалят тази анархия, те (англичаните), от една страна, са разпространявали сред мюсюлманите убеждението, че принасянето в жертва на една крава е по-високопоставено от колене на седем овце, а, от друга страна, са казвали на индусите, че спасяването на техните богове-крави е голям севāб. Това тяхно зло е продължило и след оттеглянето им от Индия. Бихме искали да дадем пример за този факт, като предадем едно събитие от списание на име “Иттиля’āt”, което е било публикувано в Иран във времето на премиера Мосадък:

“По време на един курбан байрам двама брадати мюсюлмани с чалми и джуббета са купили една крава, за да я принесат в жертва. Минавайки през улицата на индуси, един от тях се е изпречил на пътя и попитал какво целят да направят с кравата. Когато мюсюлманите са казали, че те ще я принесат в жертва, индусът е започнал да вика: “О, хора! Помогнете, ще жертват нашия бог.”, а мюсюлманите са извикали: “О, мюсюлмани! Помогнете, отмъкват нашето животно за курбан!” Индусите и мюсюлманите са се насъбрали и се втурнали да се нападат с тояги и ножове. Били са убити стотици мюсюлмани, но от тълпата са забелязали, че двамата, които прекарвали кравата през улицата на индусите, са влезли в английското посолство. Това състояние е разкрило, че въпросното събитие е било провокирано от англичаните. Писателят,

предал това, е добавил: “Ние знаем как сте превърнали в кошмар един празничен ден за мюсюлманите.” С провокации и жестокости от този вид те са се опитали да унищожат мюсюлманите.

По-късно, когато са видели, че индусите започват да се надигат срещу тях, се захванали да насъскват мюсюлманите срещу индусите след 1287 [1870] г.

В Индия са се появили хора, които носели мюсюлмански имена, но изпитвали ненавист към ехл-и суннет. Казвали, че ислямът не е заповядал да се върши джихад с меч, отричали харамите и се опитвали се да променят исляма и вярата. Сър Сеййид Ахмед, Гулям Ахмед Кадийнї, Абдуллах Газневї, Исмаїл Дехлевї, Незїр Хюсеин Дехлевї, Съддък Хасан хан Пехупалї, Решїд Ахмед Канкухї, Вахїд-уззаман Хайдар абадї, Ешреф Али Теханевї и Мухаммед Исхак, внук на шах Абдул’азїз, са били само част от тях. Подкрепяйки тези хора, англичаните са изфабрикували нови секти и се опитали да вкарат мюсюлманите в тях.

Най-известното течение сред посочените е било кадиянизмът, който е бил основан през 1296 [1879] година. Неговият инициатор Гулям Ахмед е казал, че не е фарз (заповед на исляма) да се прави джихад с оръжие и че джихадът, който е бил повелен, се изпълнява само с даване на наставления. Английският шпионин Хамфър е втълпил същите идеи и на Мухаммед от Неджд.

Гулям Ахмед е бил еретик от исмаїлитската секта. Починал е през 1326 [1908] година. Англичаните са го наели срещу солидна сума пари. В началото е заявил, че е муджедид, а след това Мехдї. Накрая казал, че е пророк и обявил нова религия. Той е наричал повярвалите в него “моя общност”. Твърдял, че много от знаменията в Коран-и керїм предвещават неговото идване и че той притежава повече чудеса, отколкото всички други пророци. Невярващите в него ги е наричал безбожници. Неговите идеи са намерили отзвук сред невежите хора в Пенджаб и Бомбай. Днес кадиянизмът продължава да се разпространява из Европа и Америка под името ахмедизъм.

Сунитските мюсюлмани са казвали, че е фарз да се изпълни джихад с оръжие срещу неверниците и че е неверие (изкарва от исляма) да се служи на англичаните. Мюсюлманите, които наставлявали това, са били жестоко наказвани, а повечето избивани. Сунитските книги са били събирани и унищожавани.

Ислямските учени, които те не са успявали да откупят или склонят да служат на целите на англичаните, са ги изолирали от мюсюлманите; не ги избивали, за да не се превърнат в герои, а ги осъждали на доживотен затвор в тъмниците на Андаманските острови. Ислямските учени, които са били арестувани от всички краища на Индия – под претекст, че са сътрудничили с бунтовниците във времето на голямата революция – са ги изпращали в същите затвори. [По аналогичен начин, когато окупирали Истанбул след Първата световна война, те са изпратили османските паши и учени на заточение в Малта.]

За да прикрият своя ислямски антагонизъм, англичаните са издали фетви, че Индия не е дār-ул-харб, а дār-ул-ислям, и ги разпространили навсякъде.

Лицемерите, които те обучили и нарекли ислямски учени, са разпространили идеята, че османските султани не са халифи, че халифатът принадлежи на курайшитите и че османските султани си присвоили това право насила.

[Хадйсьт: **“Халифът ще бъде от племето Курайш [от техните потомци]”** означава “Ако има курайшити [например сеййиди] сред претендентите, които заслужават да бъдат халифи и отговарят на необходимите изисквания, предпочетете тях.” Ако такъв човек отсъства, трябва да се избере друг. Ако някой друг узурпира властта – при отсъствие или наличие на халиф – трябва да се подчини на него. На земята може да има само един халиф и всички мюсюлмани са задължение да му се подчиняват.]

С цел да разрушат исляма отвътре чрез изкореняване на религиозните науки, те са открили медресе и ислямски университет в Алигарх. В тези училища са подготвили хора на религията – невежи относно исляма и изпълнени с вражда към него – които след това са нанесли колосална разруха. Подбраните сред тях са ги изпращали в Англия и когато те са достигали до състояние, в което биха могли да служат за унищожаване на исляма отвътре, са ги поставяли на държавни длъжности, където да управляват мюсюлманите. Пример за такъв човек е Айюб Хан, който е бил сто-рен пакистански президент след М. Джиннах.

Макар привидно Англия да е една от страните победителки във Втората световна война, в действителност тя я загуби, защото Великобритания, “Страната, над която слънцето никога не заляз-

ва”, както самите англичани са я наричали, се превърна в “Държава, над която слънцето рядко изгрява”. Тя загуби повечето си колонии и се превърна в оскубана кокошка.

Али Джина – когото са направили президент на Пакистан – е бил шиит и поддръжник на англичаните. Когато починал през 1367 [1948] г., масонът Айюб Хан е заел позицията му с преврат. Мястото на този неверник пък е било окупирано от Яхия Хан, фанатичен шиит. Когато той е претърпял поражения във войната между Пакистан и Индия от 1392 [1972] г. и загубил източен Пакистан, бил хвърлен в затвора. След него, правителството е било оглавно от Зулфиляр Али Бхуто, английски шпионин, образован в Англия. През 1979 г. той е бил екзекутиран по заповед на опонентите му.

Зия-ул-Хак, който е поел властта, след като е свалил с преврат Зулфиляр Али Бхуто, проумял планове на ислямските врагове относно мюсюлманите и видял как се стараят да ги заличат. Ето защо той е отказал да реализира техните стремежи; положил е усилия за издигане на страната в науката, технологиите и изкуството. Знаейки много добре, че ислямът е единственият източник на благоденствие и щастие за хората, семействата и обществото, той е пожелал да стори законите съвместими с исляма и решил да се допита до народа. При проведения референдум хората масово са изразили своята подкрепа.

Престъпниците, подготвени от англичаните, убили Зия-ул-Хак и цялото му семейство. Малко по-късно, Бенāзир, дъщерята на Алу Бхуто, е станала премиер и освободила всички затворници, които са били лишени от свобода поради различни провинения срещу държавата, народа и исляма. Тя ги е назначила на високи административни постове. Започнали да се пораждат смутове и конфликти в Пакистан, като така са били изпълнени копнежите на англичаните.

В много страни – след Първата и Втората световна война – хора, които са изпълнявали планове на англичаните и защитавали техните интереси, са били доведени до високи позиции. Тези държави са имали свои национални химни, знамена и президенти, но никога не са постигнали религиозна свобода.

Зад всички предателства, които са се случили в турския и ислямски свят през последните три века, без съмнение стои Англия.

Англичаните са разрушили Османската държава и на нейна територия са основали двадесет и три големи и малки държави. Тяхната цел е била да попречат на мюсюлманите да изградят силна и голяма държава.

Те винаги са провокирали войни между страните, наречени ислямски. Така например, в Сирия те са изградили доминацията на девет процентовото нусайритско население над сунитското мнозинство. През 1982 г. въоръжени сили нападнали градовете Хама и Хомс, опустошили ги и бомбардирани невъоръжените и беззащитни сунитски мюсюлмани.

Англичаните са избили истинските ехли суннитски учени, унищожили ислямските книги, включително и копията на Корън-и керйм. На мястото на тези ислямски учени са довели невежи в областта на религията безмезхебници (еретици), подготвени от тях самите. Някои от тези еретици са:

Джемәледдйн Афгәнй; Той е бил роден в Афганистан през 1254 [1838] година. Прочел е много книги по философия и шпионирал Афганистан за руснаците. След като е пристигнал в Египет, той е станал масон и началник на масонска ложа. Едип Исхак – в своята книга **“Ед-дурер”** – разкрива, че Афгани е бил началник на масонската ложа в Кайро. На 127-а страница от книгата **“Les franço-maçons”** – отпечатана във Франция през 1960 г. – се казва: “Джемәледдйн Афгәнй е бил поставен за началник на масонската ложа в Египет. Той е бил наследен от Мухаммед Абдух.”

Али паша; Този човек е бил везир петкратно по време на султан Абдулмеджид и султан Абдул’азйз. Бил е масон в английската ложа. Той е поканил Афгәнй в Истанбул и му възложил задача.

Истанбулският университетски ректор **Хасен Тахсин**, който е бил масон и за когото е била издадена фетвā, че е неверник, помогнал на Афгәнй да изнесе множество конференции. Хасен Тахсин, на свой ред, е бил подготвен от везир **Мустафā Решид паша**, който също е бил регистриран член на английската ложа. Афгәнй се е опитал да разпространи своите еретични идеи навсякъде. Хасен Фехми ефенди, шейх-ул-ислямът на времето, е изложил Афгәнй и разкрил, че той е невеж и зъндък (ислямски враг, който се представя за мюсюлманин). Али паша се е принудил да го изкара от Истанбул. Този път Афгани е отишъл в Египет и се

опитал да разпространи своите идеи за революция и реформи в религията. Той се е престорил, че подкрепя дейността на А'рāбī паша срещу англичаните. Успял да се сприятели с Мухаммед Абдух, тогавашния египетски мюфтия, и му втълпил идеите за реформи в религията. С подкрепата на масоните е започнал да издава списание в Париж и Лондон. През 1304 [1886] г. е отишъл в Иран, но и там не мирясал; тамошните са го оковали във вериги и оставили на османската граница. След това е отишъл в Багдат и Лондон, където е публикувал статии, критикуващи Иран. После се е върнал в Истанбул и сторил религията средство за постигане на политическите си стремежи, като е сътрудничел с иранските бехаити.

Най-известен сред жертвите му – които са били подмамани от пропагандата на Афгани за унищожаване на религията отвътре – е бил **Мухаммед Абдух**, роден в Египет през 1265 [1849] г. и починал там през 1323 [1905] година. Той е прекарал част от живота си в Бейрут, откъдето е заминал за Париж и се присъединил към дейността на Джемāледдйн Афгāнī – повелена му от масоните. Започнали са да издават списанието **“Ел-урвет-ул-Вускā”**. После се е завърнал в Бейрут и Египет и се е захванал да изпълнява решенията на Парижката масонска ложа. С помощта на англичаните е станал кайровски мюфтия и започнал да напада ехли суннет. Първата му стъпка е била да изопачи учебните програми в Джāми'-ул Езхер, като по този начин е препятствал преподаването на ценни религиозни знания на младежите. Той е премахнал уроците, които са били преподавани на университетско ниво. На високите нива са започнали да се преподават уроци, характерни за средно ниво. Отстранявайки знанието, той се е заловил да хули ислямските учени и е казал, че те са били пречка за преподаване на научни знания. Твърдял, че самият той ще вкара тези знания в исляма. В своята книга **“Ислямът и християнството”** е написал, че: **“Всички религии са еднакви. Те се различават само по външен вид”** и поискал евреите, християните и мюсюлманите да се подкрепят взаимно. В писмо до един лондонски свещеник е казал: **“Аз чакам момента, в който две велики религии, като ислямът и християнството, ще се хванат ръка за ръка; тогава Тората, Евангелието и Коранът ще станат книги, които ще затвърждават една друга, и ще бъдат четени и уважавани от всички народи.”** Той е разкрил,

че с нетърпение чака деня, в който ще види как мюсюлманите четат Тората и Евангелието.

В разяснението на Корāн-и керй̄м, което той е подготвил в сътрудничество със Шалтут, директора на Джāми’ул-Езхер, е издал фетвā, че банковата лихва е допустима. По-късно, вследствие на голямата реакция на мюсюлманите, той привидно се е отказал от нея.

Ханнā Ебӯ Рāшид, надзирателят на масонската ложа в Бейрут, е направил следното признание на 197-а страница от книгата си “Дāире-тул-ме’āриф-ул-масонийе”, която издал през 1381 [1961] г. : “Джемāледдйн Афгāнй̄ е бил управител на масонската ложа в Египет. Тя е имала близо 300 членове след учените и държавниците. След него, ложата е била оглавена от Мухаммед Абдух. Той е бил велик масон. Никой не би могъл да отрече факта, че той е разпространителят на духа на масонството из арабските страни.”

Един от най-известните неверници в Индия, когото англичаните са маскирали като ислямски учени, е бил **Сър Сейид Ахмед Хан**, роден през 1234 [1818] година. Дедите му са мигрирали в Индия по време на Екбер шах. През 1837 г. той е започнал да работи като писар при чичо си, който е бил съдия в британския съд в Делхи. През 1841 г. е станал съдия, а през 1855 г. висш съдия.

Друг така наречен човек на религията, подучени от англичаните в Индия, е бил **Хамйдуллах**. Той е бил роден през 1326 [1908] г. в Хайдарабад, където болшинството от хората са били исмā’илити. Израснал като исмā’илит и фанатичен противник на ехли суннет. Работил е като изследовател в CNRS в Париж. Починал през 1424 [2003] година. Той се е стремял да представи Мухаммед “алейхисселām” само като Пророка на мюсюлманите.

Във войната на англичаните за унищожаване на исляма най-ефективното оръжие, което са използвали за заблуждаване на мюсюлманите – които желали да служат на народа и религията – е било установяването на неверието, наричайки това адаптиране на религията към времето, модернизация и възстановяване на същността на исляма. Шейх-ул-ислям Мустафā Сабри ефенди, който е бил голям ислямски учен, много добре проумял това и казал: “Безмезхебието е мост към неверието.” С това той е изяснил целта на ислямските врагове.

Англичаните и другите ислямски врагове са полагали големи усилия и за разваляне на тасаввуфските пътища и теккетата. Те се постарали да унищожат ихляса (правене на всичко в името на доволството на Аллāху теāлй), който е третата част на исляма. Тасаввуфските големци никога не се занимавали с политика, нито пък са очаквали светски облаги от някого. Повечето от тях са били велики ислямски учени и муджтехиди, защото “тасаввуф” означава следване на пътя на Мухаммед “алейхисселām”. С други думи, това означава да се спазва стриктно исляма във всяка дума и дело. Въпреки това, от дълги години насам, невежите, грешниците, а дори и агентите – за да постигнат гнусните си цели – са сформирали различни събрания, възползвайки се от имената на тасаввуфските големци, и станали причина за унищожаване на религията. Зикр означава споменаване на Аллāху теāлй. Това става със сърце. Чрез зикр сърцето се изчиства, т.е. любовта към земното и създанията изчезва. Установява се любовта към Аллах. Събирането на много хора, мъже и жени, и издаването на странни звуци няма нищо общо с правенето на зикир. Пътят на големците в религията и Есхāб-и кирām е бил забравен. Ахмед Ибни Теймийе – безмезхебник и тасаввуфски враг – е бил обявен за ислямски учен. Неговите последователи са основали сектата **вахабизъм**. С подкрепата на англичаните и посредничеството на вахабитските центрове, наречени “**Рāбита-тул-āлел-ил ислāми**”, техните книги са получили широко разпространение из всички държави. На големите сгради, които изградили във всяка страна, са окачили надписите “Медресето на Ибни Теймийе”. Съвкупността от еретичните идеи в книгите на Ибни Теймийе и лъжите и клеветите на английския шпионин Хамфър са били наречени **вахабизъм**. Учените на ехли суннет, т.е. истинските мюсюлмани са написали много книги, за да информират, че произведенията на Ибни Теймийе съдържат отклонения (ереси). Една от тези книги се нарича “**Ел-макālātус-суннийе фй кешфи-далйлйāt-и Ахмед Ибни Теймийе**” и е била написана от сомалийския учен шейх Абдуррахмāн Абдуллах бин Мухаммед Харрй. Той е бил роден в Харар, Сомалия, през 1339 [1920] година. Книгата му е била отпечатана през 1414 [1994] година. Произведението дава подробна информация за учените, които опровергават Ибни Теймийе, и техните ценни книги. Враждата към тасаввуфа е общата

черта на всички еретични секти, основани от англичаните. Вахабизмът, безмезхебието, реформизмът, салафизмът, кадиянизмът, последвателите на Мевдӯдӣ и Теблӣг джемаат са част от тях.

Зложелателите на исляма, особено англичаните, са използвали всички методи, за да доведат мюсюлманите до изоставане в науката и технологиите. Възпрепятствали търговията и изкуството; разпространили лоши навици, като алкохолизъм, блудство, веселие, хазарт и ритане на топка, за да покварят красивия морал в мюсюлманските страни, унищожат ислямската цивилизация и предотвратят научаването на ислямските знания. Гъркините, арменките и другите жени немюсюлманки са били използвани като агенти за разваляне на морала. С доукрасени примамки, от рода на модни къщи, танцови курсове и школи за обучение на манекенки и актриси, са излъгали младите момичета и са ги привлекли към лоши пътища. Мюсюлманските родители имат голяма отговорност в това отношение. Те трябва да бъдат нащрек, за да опазят децата си от попадане в капаните на тези неверници.

В последните години на Османската държава са били изпращани студенти и държавници за обучение в Европа. Някои от тях са били подмамани и включени в масонските ложи. Тези от тях, които са отишли да учат наука и технология, са били научени на методи за разрушаване на исляма и Османската империя. От тези хора най-вреден за империята и мюсюлманите се е оказал Мустафā Решид паша. По време на престоя му в Лондон той е бил подготвен като отявлен и коварен враг на исляма; работил в сътрудничество с шотландските масони. Султан Махмӯд хан е забелязал предателството на Решид паша и заповядал неговото обесване, но падишахът е починал преди изпълнението на присъдата. След смъртта на султана, Решид паша и неговите приятели се върнали в Истанбул и нанесли най-тежкия удар на исляма и мюсюлманите.

Абдулмеджид хан е станал султан през 1255 [1839] г., когато е бил на 18 години – млад и неопитен. Освен това нито един от учените в неговото обкръжение не го е предупредил. Това състояние се е превърнало в катастрофална повратна точка за османската история и е белязало началото на унищожаването на голямата империя. Наивният и чистосърдечен султан е бил подведен от ласкавите думи на англичанина, коварния ислямски враг, и довел

на власт невежи хора, подучени от шотландските масони. Той не е успял набързо да схване тяхната политика за разрушаване на държавата и исляма отвътре. И никой не го е предупредил. Лорд Редклиф, хитър член на Шотландската масонска организация – основана от англичаните с оглед разрушаване на исляма – е бил изпратен в Истанбул като английски посланик. Той дълго време се е опитал да убеди султана в назначаването на Решид паша за везир, като му е казал: “Ако назначите този културен и успешен човек като велик везир, всички разногласия между Британската империя и Османската държава ще бъдат разрешени, държавата ви ще реализира икономически, социален и военен подем.”

Веднага след като Решид паша е станал везир през 1262 [1846] г., той се е захванал да отваря масонски ложи в големите области, основавайки се на закона за Танзй̄мāта (Реорганизацията). Този закон е бил подготвен от самия него, когато е бил външен министър през 1253 година, и Лорд Редклиф. Обявен е бил през 1255 година по Хиджра и огнищата за шпионаж и измяна започнали да функционират. Младите хора са били лишени от знания за религията. С планове, продиктувани от Лондон, те, от една страна, са изпълнили административни, селскостопански и военни реформи, за да отвлекат общественото внимание, а, от друга страна, са започнали да унищожават ислямския морал, любовта към предците и националното единство. Хората, подготвени от тях, са били назначавани на важни позиции. В тези години Европа е правила гигантски крачки в областта на физиката и химията; извършвали са нови открития и подобрения; изграждали огромни фабрики и технически университети, и изнамирали нови военни средства. Всички това е било тотално игнорирано в Османската държава. Освен това, предмети като наука, аритметика, геометрия и астрономия – които са били в учебните програми на медресетата от времето на султан Фāтих – са били изцяло отменени. За да възпрепятстват израстването на учени, владеещи природни науки, те са казали: “Хората на религията не се нуждаят от научни знания.” След време пък, ислямските врагове са се опитали да отчуждят мюсюлманските деца от исляма, като им казали: “Хората на религията си нямат на понятия от наука и ето защо те са невежи и изостанали.” А всичко онова – което е било вредно за исляма и мюсюлманите, и ставало пречка за изучаване на исляма

– е било наречено прогрес. Всички приети от тях закони са били в ущърб на държавата. Турците, истинските собственици на страната, са били превърнати в население с второстепенно значение.

Мюсюлманите, които не са отивали на военна служба, са били наказвани с много високи глоби, които мнозинството не са били в състояние да платят, а немюсюлманите плащали незначителни суми за същото провинение. Докато децата на тази страна са ставали шехиди (мъченици) във войните, запланивани от англичаните, промишлеността и търговията постепенно преминали в ръцете на немюсюлманите, вследствие на интригите на Решид паша и на масоните, подготвени от него.

Под претекст, че руският цар Николай I провокира православната общност в Ерусалим срещу католиците, англичаните са привлекли в Кримската война (между турците и руснаците) императора на Франция Бонапарт III, който е бил против домогването на Русия до Средиземно море. Това сътрудничество, което е било сключено в полза на английските интереси, е било представено на турския народ като дипломатическото постижение на Решид паша. Султанът, който пръв от всички е осъзнал тези разрушителни стратегии – които враговете се стремяли да прикрият под фалшиво украсени реклами и привидни приятелства – много пъти е проливал горчиви сълзи в своя дворец. Той е търсел начини за борба с разрушителите на държавата и народа и молел Аллāху теāлā за прошка. За целта той на няколко пъти е уволнил Решид паша, но всеки път този хитър човек, който си е присвоил прякори като “голям” и “велик”, някак си е успявал да надмогне своите съперници и да застане на същата позиция. За съжаление, поради дълбоката мъка и страдание, султанът се е разболял от туберкулоза и починал на млада възраст. През следващите години всички административни позиции, университети и съдилища са били разпределени между учениците на Решид паша. Това е дало начало на периода “Кахт-ъ риджāl” (време на липса на компетентни хора) в османската история и империята е била наречена **“Болния човек”**.

Омер Аксу, професор по икономика, пише следните неща в статията, публикувана на 22.01.1989 г. във вестник “Türkiye”: “Танзймātският ферман от 1839 г. се сочи като начало на европеизацията у нас. Ние не сме разбрали, че е трябвало да вземем запад-

ната технология, а не културата – тя е трябвала да остане национална. Ние сме приложили европеизацията като християнизация. Търговското споразумение на Мустафā Решид паша с англичаните е нанесло най-тежкия удар върху усилията ни за индустриализация.”

Шотландските масони са продължили своето господство над Османската империя. Някои султани са били убити. Всичко, което е щяло да бъде полезно за страната и народа, е било отхвърлено. Въстанията и революциите са избухвали без прекъсване. Човекът, който е водил най-голямата борба с тези предатели, е бил султан Абдулхамїд II (Аллāху теālя да го възнагради с Дженнет). Заради тези си усилия масоните го обявили за “кървав султан”. Султан Абдулхамїд е подобрил имперската икономика; учредил многобройни училища и университети, и развил страната; изградил медицински факултет, който е нямал равен на себе си в Европа, с изключение на този във Виена; основал Факултет по политически науки през 1293 [1876] година; основал Юридически факултет и Отдел за одит през 1297 година; отворил училище за инженери и гимназия с пансион за момичета през 1301 година. За да спре масонското дело по подвеждане на децата – отиващи за образование в Европа – той е поканил западни професори и учени в Истанбул, срещу много високо заплащане. И те започнали да преподават във въпросните университети. Момичетата също са учили наука от тези преподаватели. С тези методи той е спомогнал за израстване на учени, които са били отдадени на държавата и народа. И още: докарал вода от езерото Теркос до Истанбул; открил училище по бубарство в Бурса, за селско стопанство и ветеринарна медицина в Халкаль; построил хартиена фабрика в Хамидийе, фабрика за природен газ в Кадъкьой и кей за пристанището в Бейрут; основал Османската застрахователна компания; открил мини за въглища в Ерегли, Зонгулдак; построил Център за ментално здраве и болницата “Хамидийе Етфāl” в Шишли, и Дār-ул-аджезе (Приют); формирал най-голямата сухопътна войска на времето си; старите кораби ги закотвил в Халидж и засилил флота с модерни и качествени крайцери и бронирани кораби от Европа; построил железопътните линии “Истанбул-Ескишехир-Анкара”, “Ескишехир-Адана-Багдат” и “Адана-Дамаск-Медйна”. Най-голямата и дълга железопътна мрежа в света е била изграде-

на в Османската империя. Тези произведения на Абдулхамид Хан (Аллаху теалля да го дари с Дженнет) са оцелели и до днес. Хората, които пътуват с влак днес, ще видят с гордост, че всички гари в цялата страна (има предвид Турция), са същите, които е построил султан Абдулхамид.

Евреите, подкрепяни и насърчавани от англичаните, са планирали да основат своя държава на палестинска територия. Абдулхамид Хан – перфектно осъзнаващ опасността и знаещ за ционистките дейности и стремежи – е забранил да се продава земя от Палестина за юдеите. Теодор Херцел, лидерът на световната ционистка организация, и равин Моше Леви са посетили Абдулхамид Хан и поискали от него да продаде земя на евреите. Султанът е отговорил: “Аз няма да ви дам и една педя земя, дори и ако всички държавници дойдат при мен и ми предложат всички съкровища на света. Тази земя, която нашите предци са завладели с кръв и опазили до днес, не може да бъде продадена срещу пари.”

След това, юдеите са се захванали да оказват съдействие на партия “Единение и прогрес”. Всички зли сили се обединили срещу султана. В крайна сметка са успели да го детронират през 1327 [1909] и сторили сираци всички мюсюлмани. Лидерите на “Единение и прогрес” са назначили на най-високите държавни позиции враговете на исляма и масоните. Дори Хайри и Мӯса Кязъм, които са били назначени за шейх-ул-ислями, били масони.

Станали причина за проливане на много кръв. На фронтовете в Балканите, Чанаккале, Русия и Палестина, които са били причинени от тези пионки на англичаните, е била унищожена – посредством коварните планове на англичаните – най-голямата сухопътна войска в света, основана от Абдулхамид Хан. Загинали стотици хиляди младежи. Масоните, които са дошли на власт чрез умисъла на англичаните, напуснали страната в момент, когато тя е имала необходимост от единство и защита, повече от всякога.

Гражданите немюсюлмани са били подведени в църквите и мисионерските училища, открити в Османската империя, и провокирани към бунт. Облечените в черни дрехи шпиони и журналисти, които са били изпращани от Европа като “учители” и “свещеници”, занесли пари, оръжия и анархия, където и да отидат. Избухнали големи въстания. Зверствата на арменците, българите и

гърците са срамни петна в страниците на историята. Пак англичаните са били онези, които са докарали гърците до Измир. Ал-лāху теāлйā е проявил милост към турската нация и след голяма борба за независимост е станало възможно да се спаси днешната ни красива държава.

Когато Османската империя се е разпаднала, в света е настъпил хаос. Тази държава е била като буфер между другите страни. Тя е била защитница на мюсюлманите и възпирала войната между неверниците. След султан Абдулхамид Хан не е останало спокойствие и мир в нито една държава. Кръвта и кланетата не престанали в Европа. Отначало е пламнала Първата световна война, после Втората, а след това е последвала инвазията и жестокостите на комунизма.

Тези народи, които редом с англичаните са изменили на османците, не са видели и един бял ден и съжалили за постъпките си. Дори са започнали отново да изпълняват хутбетата в името на османския халиф. Когато англичаните са основали държавата Израел в Палестина, станало ясно колко ценни са били османците. Зверствата, на които днес юдеите подлагат палестинците, са показвани във вестниците и телевизиите по цял свят. Египетският външен министър Исмет Абдулмеджид е направил следното изявление през 1990 г.: “Египет изживя своите най-спокойни и мирни дни във времето на османците.”

Християнските мисионери се намират там, където европейските християнски държави и Америка имат изгоди. Тези мисионери са ловци на интереси и разрушители на мира, скрити зад маската на “служба за Исус (когото обожествяват)”, “спокойствие”, “мир” и “любов”. Тяхната най-важна задача е да поставят държавите, в които са отишли, в зависимост от християнските. Мисионерите научават перфектно местните езици, обичаи и традиции. Веднага след като започнат мисия, те изучават в най-големи подробности политическия статут, военната мощ, географското положение, икономическото ниво и религиозната структура на съответната държава и докладват информацията на своите работодатели. Където и да отидат, те могат да намерят хора за сътрудничество и ги наемат, като това са или невежи християнизирани човеци или наети предатели, носещи местни имена.

Кандидат мисионерът бива обучен или в страната, в която му предстои мисия или от друг мисионер, обучен там.

Мисионерската дейност се е увеличила в резултат на Гюлханския ферман, подготвен от масона Решид паша. Колежи са били откривани в най-красивите места на Анадола. Фъратският колеж е бил открит в Харпут през 1276 [1859] г., 21 години след фермана. Не били пестени никакви разходи за построяването на тази сграда. В същото време мисионерите са открили 62 центъра в равнината на Харпут и построили 21 църкви. В 62 от всички 66 арменски села са били основани мисионерски организации и е била изградена по една църква за всеки три села. Всички арменци, независимо от възрастта, са били антагонизирани срещу османците. Мисионерките, от друга страна, не пощадили никакви усилия в обучаването на арменките за тази цел. Прословутата мисионерка Мария А. Уест е написала следното в книгата си **“Романтиката на мисията”**, която е публикувала по-късно: “Ние проникнахме в душите на арменците; извършихме революция в техния живот.” Тази дейност е била проведена във всяко място с арменско население. Антепския колеж в Газиантеп, Анадолският колеж в Мерзифон и Робърт колеж в Истанбул са само няколко от примерите за тях. Например в Мерзифонския колеж не е имало нито един турски ученик. От 135 ученици 108 са били арменци и 7 гърци. Те са оставали в пансион и са били събирани от всички части на Анадола. Директорът е бил свещеник, както е било и във всички останали. Междувременно Анадола е започнала да кипи. Арменските четници са започнали безпощадно да избиват мюсюлманите; изгаряли техните села и не признавали право на живот за османците – пазачите и собствениците на страната. След разследване на арменците, извършили голямото клане през 1311 [1893] г., е било установено, че четниците са се укривали в този колеж, че цялата дейност е била планирана там, и че техните вождове са били преподавателите от колежа на име Кайайан и Тумаян. След това събитие мисионерите са вдигнали голяма врява в света. За да спасят тези двама подли арменци, те организирали големи публични демонстрации в Америка и Англия. Това събитие е охладило отношенията между Англия и Османската империя. Странно е, че по време на демонстрациите, организирани от английските мисионери през 1893 г., директорът

на Анадолския колеж в Мерзифон е бил сред тях в Лондон. Кланетата над мюсюлманите в Анадола са били отразени точно наопаки в християнските книги. Една от тези лъжи е написана в арабския речник “Ел-мунджид”, подготвен в Бейрут, и може да бъде видяна в частта за знанието на думаша мер’аш.

В книгата “Спомените на един пленник”, която е била издадена през 1978 г. в Истанбул, Еййуб Сабри ефенди, бивше длъжностно лице в Газиантепския кадастър, казва: “Англичаните приемат като национално задължение да угнетяват и обиждат мюсюлманите. През 1919 г. в египетската болница “Аббасийе” бяха изкарани очите и отрязани ръцете и краката на 20 000 пленници мюсюлмани. Пленниците бяха съблечени и накарани да преминат пред командира. Сред тях беше и ходжа Абдуллах ефенди, който настойчиво им се помоли да разрешат да сложат поне кърпи на срамните места. Англичаните не допуснаха и се подиграха. Сред нас бяха Омер Байтар ефенди (общинския кмет на Йафа), Есад Шāкир ефенди (депутат от Акка и инспектор на четвърта армия), шерифи и Сейфеддйн ефенди (член на управителния съвет в Наблус). Зверствата от предишните векове и жестокостите на Инквизицията са нищо в сравнение със зверствата, които видяхме от англичаните. Те извършиха най-долните неща, които не би направил никой друг народ.”

През 1893 г. мисионерите са раздали три милиона копия на Библията и четири милиона други християнски книги на арменците в Османската държава. Т.е. всеки арменец, включително и новородените бебета, са получили по седем книги. Само американските мисионери са харчели 285 000 долара на година.

Твърде наивно е да се мисли, че те са изхарчили тази невероятна сума в името на религията, защото за тях религията е търговия. Мисионерите, които са изхарчили тази сума в Анадола за унищожаване на исляма и заличаване на Османската империя, са събрали стократно повече пари от хората, казвайки: “Турците избиват арменците; нека да помогнем на тях.”

Пак в същите тези години гърците в Атина и Йенишехир, подбуждани от мисионерите в колежите и църквите и силно подкрепяни от английската армия, са въстанали и диво избивали стотици хиляди мюсюлмани. Този бунт е бил потушен от силите на Едхем

паша през 1313 [1895] година. Тази победа е била не срещу гърците, а срещу англичаните, техните подстрекатели.

Англия е управлявана от три органа: Крал, Парламент и Църква (Уест министър). До 918 [1512] г. парламентът и царският дворец са били в рамките на Уест министър. След големия пожар през 1512 г. царят се е преместил в Бъкингамския дворец, а парламентът и църквата са останали под един покрив. В Англия църквата и държавата са слети. Кралете и кралиците биват коронясвани от архиепископа на църквата.

Според доклада “Социални наклонности” – публикувана от Британското централно бюро по статистика – всички 23 бебета от 100 родени са от извънбрачни отношения.

Един истанбулски вестник, опирайки се на статистическия отчет на английската полицейска организация Скотланд Ярд, на 07.05.1990 г. публикува следната информация: “В Лондон няма сигурност за живота. Той се превърна в много опасен град, особено за жените. Според статистическия отчет на английската полиция, през последните 12 месеца се наблюдава увеличение на всякакви видове престъпления, особено на изнасилванията и грабежите.”

Семейство се нарича брачното съжителство на един мъж с една жена. Целият свят и всички религии приемат това по въпросния начин. От друга страна, британските закони легитимират хомосексуалните връзки.

В новина със заглавие “Скандал в британската армия”, публикувана в един истанбулски ежедневник на 12.11.1987 г., се казва: “Новите попълнения в гвардията на кралица Елизабет II са били сексуално тормозени и садистически измъчвани.”

В изследователска статия на вестник Türkiye от 28.01.1990 г. се съобщава, че делът на хомосексуалистите в Английската църква е достигнал 15 на сто, а броят им в Камарата на лордовете и общините е още по-голям. Аморалността е достигнала до Парламента и избухнали скандали като Профумо. Англия е първата държава в Европа, където хомосексуалистите са сформирали съюз. Дори и в обекти, където се вършат подобни аморалности, ислямската вражда на англичаните е съвсем очевидна. Сградите в страничните улици на Лондон, където се вършат прелюбодеяния, хомосексуализъм и всякакви други извращения, са боядисани в зелено –

цвят, който е ценен в исляма. На вратите на тези огнища на гнусотии са окачени табели с надписи “Мекка”.

Според доклад, публикуван в британския ежедневник Guardian на 24.06.2003 г., двеста хиляди момичета отиват в съда и молят за защита срещу бащите си, които са ги тормозели сексуално, защото вече са достигнали пубертета. Според Би Би Си, от друга страна, броят на тези, които не отиват в съда (макар да са подложени на същото), се оценява на около 5 милиона.

По отношение на разпределение на поземлената собственост Англия притежава най-несправедливата система на света. Борбите на английските селяни за поземлена реформа, подети срещу техните лордове са исторически истини. Факт е, че дори и днес 80% от английските земи са притежание на привилегировано малцинство.

В изданието на вестник Türkiye от 31.05.1992 г. пише: “Безработицата и бедността, които са в резултат на икономическата депресия, увеличават самоубийствата в Англия. В Британското медицинско списание British medical е посочено, че проучванията на двама лекари от Оксфордската болница е показало, че ежегодно 100 хил. британци правят опит за самоубийство, от които 4500 умират, като 62 % от тях са млади момичета.” Няма друга държава в историята тъй коварна, жестока и агресивна като Англия, която всяка години избива стотици хиляди мюсюлмани със самолети, бомби и ракети, и довежда сто хиляди души от своя народ до самоубийство.

Ирландия, от друга страна, се превърна в голям проблем за Англия. Иншааллах (с позволението на Аллах) ще видим и онези дни, когато ще паднат в своите капани.

За берекет ще приключим втората част на книгата ни с благословеното име на Сеййид Абдулхакїм Арвāsї “рахметуллāхи алейх”, който описва англичаните по най-хубав начин:

“Англичаните са най-големите врагове на исляма. Нека да приемем, че ислямът е едно дърво! Другите неверници, когато им се отдаде възможност, изсичат това дърво и мюсюлманите ги чувстват като врагове; но това дърво някой ден пак може да пусне издънка. С англичаните обаче е по-различно. Те се грижат за това дърво, подхранват го и мюсюлманите ги обичат. Но една нощ, без някой да разбере, те идват и отравят корените му. Дървото изсъх-

ва по такъв начин, че никога не може да избие пак. После англичаните идват и казват: “Ах, колко много съжаляваме за случилото се!”, като с това си двуличие подлъгват мюсюлманите. Това “отравяне” в примера е “унищожаване на ислямските учени, книги и знания чрез местни лицемери и долни наемници, чиито страсти за пари, позиции и жени задоволяват.”

Трета част ХУЛЯСАТ-УЛ-КЕЛЯМ

Йусуф Небхāнī “рахметуллāхи алейх”⁷⁷ в тази книга казва:

Хвала на Аллāху теāлй! Той напътва или оставя в заблуда, когото пожелае. [Той със Своята справедливост приема молитвите на онези, които желаят напътствие и вечно щастие.] Благословии да бъдат за нашия пророк Мухаммед “алейхисселām” – най-високопоставения сред пророците и избраниците! Добри молитви да бъдат за неговите роднини и сподвижници, които блестят като звезди на земното небе!

Тази книжка има малко на брой страници, но съдържа много ценна информация. Ако притежателите на знание и мъдрост я прочетат без предразсъдъци, несъмнено ще я приемат и благословените с напътствието на Аллах веднага ще повярват в съдържанието ѝ. Тази книжка разграничава правилния път (с който Аллāху теāлй е благословил мюсюлманите) от заблудата (в която е оставил враговете Си). Аз нарекох тази книжка “Хулясат-ул-келām фй терджйх-и дйн-ил-ислям” т.е. “Обобщение на словата, които служат за избиране на ислямската религия”.

О, човече, желаещо да се спаси от вечни мъки и придобие безкрайни благословии! Дори да прекараш цялото си време в мисли за осъзнаване на тази важна истина и намиране на средството за спасение от вечни мъки, и дори да положиш крайно много усилия и дори да поискаш помощ от всички хора, и дори да работиш на предела на човешките възможности, то всички твои усилия ще се окажат нищожни в сравнение с важността на търсенето (възжеланото) средство. Това е като даване на една прашинка в замяна на цялото земно съкровище. Важността на тази истина не може

⁷⁷ Йусуф Небхāнī е починал през 1350 [1932] г. в Бейрут.

да бъде изцяло разкрита с тези кратки писания. Те са като пътепоказатели за разумните хора, които са в състояние да схванат замисъла в тях. За по-голяма разбираемост ще си позволя да кажа няколко неща:

Човек обича онова, с което е свикнал и не иска да го остави. Когато той се роди, например, свиква да суче мляко и не желае да се откаже. Когато расте, той свиква със своята къща, улица и населено място. За него е много трудно да се отдели от тях. По-късно той свиква със своя магазин, професия, семейство, език и религия; като не иска да се отдели и от тях. Именно това е довело до появата на различни общности, племена и народи. Казано с други думи: това, че една нация обича своята религия, не означава, че тя я е заобичала, защото е била най-добрата (а просто защото е свикнала с нея). Досетливият човек трябва да различи своята религия, заедно с всички останали; да ги сравни и да отсее истинската, към която после да се придържа стриктно. Това е така, защото следването на една грешна религия въвлича човек във вечно бедствие и безкрайна мъка. О, човече, събуди се от съня на безхаберие! Ако ни кажеш: “Как мога да разбера коя е истинската религия? Аз смятам, че моята е истинска и я обичам”, то трябва да знаеш, че под религия се има предвид подчинението на заповедите и забраните на Аллāху теāлā, които са изпратени чрез пророците. Тези повели са всъщност задълженията на човека към неговия Господ и другите хора.

Коя религия от всички съществуващи разкрива по най-съвършен начин качествата на Господа, начините на поклонение и взаимоотношенията между създанията? Разумът е сила, която разграничава доброто от злото; лошото трябва да се отбягва, а доброто да се проучва и намира. Да се изучи една религия означава да се изучи нейното начало, нейния пророк, сподвижниците на въпросния пророк и неговата общност. Ака харесаш тези неща – избираш тази религия! Следвай ума, а не нефса (страстите)! Твоят нефс (при избора на религия) те кара да се срамуваш от (порицанията и лошата реакция на) семейството, приятелите и злите хора на (предишната) религия, и да се страхуваш от тяхното зло. С това той те подвежда! Истина е обаче, че вредата, която биха могли да ти причинят те, е нищожна в сравнение с вечното мъчение. Човек, който истински проумее това, без съмнение ще избе-

ре исляма и ще повярва в Мухаммед “алейхисселѧм”, последния пророк. Факта е, че ислямът и без това заповядва да се вярва във всички пророци. Той учи, че техните религии са били верни; че при идването на всеки (пророк, който попада в категорията) ра-сӯл, религията на предишния е бивала отменяна (от Аллѧху теѧлѧ), и че с появата на Мухаммед “алейхисселѧм” са били отменени заповедите на всички религии. Когато един човек осъзнае, че религията му е била грешна, и реши да я изостави, вярвайки в Мухаммед “алейхисселѧм”, неговият нефс ще преживее тази промяна много тежко! Причината се крие в това, че нефсът⁷⁸ (за изпитание) е създаден като враг на Аллѧху теѧлѧ, Мухаммед “алейхисселѧм” и неговата религия. Тази вражда на нефса (по сътворение) се нарича “Хамийѧет-ул-джѧхилийѧе” (фанатизъм, упорство в невежеството). Родителите, учителите, приятелите [радио и телевизионните предавания и държавниците], които следват грешни религии, затвърждават тази вражда на нефса. Ето защо, предците са казали “Да се учи дете е като да се гравира на камък”. За заличаване на враждата на нефса е необходимо да се полагат много усилия, да се прави джихад с него и да се убеждава с разума. Прочитането на следните писания ще ти помогне в тази насока (борба):

Хората следват някоя религия, за да постигнат вечно щастие и спасение от безкрайни беди, а не за да се хвалят с религията, която са наследили от родителите. Всички пророци са били човешки същества, които са предавали заповедите на Аллѧху теѧлѧ на рабите Му и са притежавали качества, характерни само за тях. Хората трябва да последват един такъв пророк и да приемат неговата религия. Идолопоклонниците и безбожниците [атеистите, масоните, комунистите] са като животни. Освен това, назарянството и юдейската религия са станали суеверни поради следните причини:

(1) В ислямската религия Аллѧху теѧлѧ има съвършени качества; Той не притежава никакъв недостатък. Поклоненията са изключително лесни за изпълнение. Социалните отношения се основа-

⁷⁸ Нефсът е зла сила в мозъка, която безспирно подтиква хората към вършене на лоши неща. Неверието, харамите и мекрухите са храната на нефса и той постоянно ги иска. Хората трябва да се борят с него, за да се издигнат.

ват на справедливостта. Поклоненията и социалните отношения в другите религии са били променяни с времето и те са придобили изцяло алогична форма.

(2) Сравнителното изследване на живота на Мухаммед, Йсā (Исус) и Мўсā (Мойсей) “алейхимесселъм” ще покаже, че Мухаммед “алейхисселъм” е бил с най-чисто потекло, най-благороден, най-полезен, най-учен, най-мъдър, най-високопоставен и най-прозорлив в знанията за земния и отвъдния живот. Въпреки всичко, той е бил уммй (неграмотен). С други думи, той никога не е чел книга или научавал нещо от някого.

(3) Чудесата на Мухаммед “алейхисселъм” са многократно повече от сбора на чудесата на останалите. Чудесата на другите са изчезнали с времето. Част от чудесата на Мухаммед “алейхисселъм”, особено чудото Корāн-и керйм, ще продължи до края на света. Керāметите⁷⁹ на евлиите от неговата общност биват наблюдавани навсякъде и във всяко време.

(4) Сред сведенията, които посочените религии са донесли до нас, онези, които са съобщени от Корāн-и керйм и хадйс-и шерйфите, са по-многобройни и достоверни от другите. Всички те са били записани в книги и разпространени из цял свят. Мухаммед “алейхисселъм” е бил на 40 години, когато е бил информиран, че е пророк (пейгамбер). Починал на 63 годишна възраст. Пророческата му мисия е продължила 23 години. Той е починал след като Арабският полуостров е бил подчинен; след като религията му е била разпространена навсякъде и научена от всички; след като призивът му е бил чул от Изтока и Запада; и след като броят на Есхāба му е достигнал 150 хил. души. Той е изпълнил своя прощален хадж с 120 000 сахабии. Починал е 80 дни след това събитие. Тогава (в хаджа) е било разкрито третото знамение на сўра Мāиде, в което по смисъл се казва: **“Днес изградих за вас вашата религия и изпълних Своето благо към вас, и приех (одобрих) исляма за ваша религия.”** Всички тези сподвижници са били надеждни. Повечето от тях са били големи учени в религията и всички те са били евлии. Те са разпространили религията и чудесата на Мухаммед “алейхисселъм” навсякъде, защото

⁷⁹ Керāмет – Необикновените, свръхестествените явления при евлиите (приближените раби на Аллāху теāля) се наричат керāмети.

са пътували до другите държави за джихад. Където и да са отишли, те са предали религиозните знания и чудесата. И тези хора, на свой ред, са предали на други. По този начин, учените на всеки век са имали възможност да предадат това на повече учени от следващите поколения. И тези учени са записали въпросните знания в хиляди книги, като са разкрили и имената на хората, от които са ги предали (научили). Те са класифицирали хадїс-и шерїфите в различни категории, като сахїх, хасен и други. Те не са записали в книгите словата на лъжците [и евреите], които те твърдяли, че са хадїси. Били много строги и деликатни в това отношение. Благодарение на техните усилия, ислямската религия е била изградена върху много стабилни основи и разпространена без никакви промени. Нито една от другите религии не е била предадена по толкова достоверен начин.

Чудесата на възлюбения ни Пророк Мухаммед “алейхисселам”; доказателствата за истинността на неговото пророчество; основните и крайно необходими знания за религията; съществуването на Аллāху теālā; Неговото единство; Неговите качества на съвършенство; пророчеството на Мухаммед “алейхисселам”; това, че е бил верен, надежден и по-високопоставен от всички пророци; че хората ще бъдат съживени след смъртта; че ще бъдат съдени; благословиите на Рая и мъченията на Ада; задължителността на петкратния намаз; това, че фарзовете на обедния, следобедния и нощния намаз имат четири рекята, фарза на сутрешния два, а на вечерния три; че е фарз да се започне говеене, когато се види новата луна на месец рамазан, и да се празнува фър байрам, когато се види новата луна на месец шеввал; че е фарз да се извърши хадж (от този, който отговаря на условията) веднъж в живота; че е харам (забранено) [за жените и момичетата да излизат по улиците с непокрити глави, хомосексуалността и] блудството и да се пие вино [или дори една капка от всякакъв вид алкохол, който опиянява в големи количества]; че за човек, който е джунуб или за жена, която е в месечен цикъл, е забранено да изпълняват намаз; че е харам да се извършва намаз без абдест, и всички други основни религиозни знания, са били предадени правилно на всички мюсюлмани – учени или невежи. Този факт е известен и на съвестните християни и евреи, които признават, че средствата, с които те научават своята собствена религия, не са толкова на-

деждни. Тъй като времето на Мухаммед “алейхисселѧм” е по-близо до нас и учените, които са предали ислямската религия, са били многобройни, не е било възможно да бъдат вмъкнати суеверия и клевети в исляма. Християнството и юдаизмът не притежават тези две блага. [според историците] Има период от 600 години между появата на Йѧсѧ “алейхисселѧм” и Мухаммед “алейхисселѧм”, защото са изминали 621 години от раждането на Йѧсѧ “алейхисселѧм” до преселението на Мухаммед “алейхисселѧм” в Медѧна. Въпреки това, според ислямските учени тази разлика е от 1000 години. По време на този дълъг период от време невежеството е било широко разпространено по цялата земя. Било е много трудно да се разграничат истинските предания от фалшивите.

Призивът на Йѧсѧ “алейхисселѧм” не е траел дълго време. След кратък период от 3 години Аллѧху теѧлѧ го е въздигнал в небето, когато той е бил на 33 години. През този период е бил слаб и беззащитен срещу неверниците. Не е успял да изпълни на спокойствие пророческото си задължение. Евреите и римското управление също са му попречели. Неговите помощници, така наречените апостоли (хавѧрии), са били малко на брой – едва 12 ловци. Всички те са били слаби. След неговото възнесение, различни предания са били събирани на едно място и написани Евангелия, които са били предавани от ръка на ръка между невежи хора. Те са били превеждани на други езици по грешен начин. Тези Евангелия съдържали много противоречиви и алогични неща. Дори някои от тях са опровергавали съдържанието на други. Това състояние е видно и в различните ръкописи на едно и също Евангелие. За да премахнат тези различия и противоречия, свещениците е трябвало да се събират през всеки век и да коригират съществуващите Евангелия, като по този начин са извършили допълнения и извадки, като междувременно са вмъкнали много абсурди, нямащи нищо общо с религията. Те са принуждавали хората да вярват в тези книги. Повечето от писанията в тях не са били словата на Йѧсѧ “алейхисселѧм” или на апостолите му. В резултат от това, християните са се разединили и е започнало непрекъснато да се появяват нови секти, като повечето от тях се отделили от предишните. И въпреки това, всички те са знаели, че Евангелието, което четат, не е свещената книга на религията, която е донесъл Йѧсѧ “алейхисселѧм”.

Това се отнася и за юдейските книги, които съобщават религията и чудесата на Мӯсā “алейхисселѣм”. Неговото време е било още по-далечно. Според едно предание Мӯсā “алейхисселѣм” е починал 2348 години преди преселението на Мухаммед “алейхисселѣм”. По време на периодите на невежество, проточили се между тях, предаването на мӯсевизма е било невъзможно. В допълнение към това, еврейските равини са били избити от жестоки тирани като Навуходносор, а другите са били пленени и закарани от Бейт-ул-мукадес във Вавилон. Дори е имало време, когато в Ерусалим не е останал нито един човек, който да може да чете Тората. Данїал “алейхисселѣм” е знаел Тората наизуст и я продиктувал, за да бъде записана. Така той е успял да я опази от изопачаване, но след смъртта му и нейните копия са били променени. Към тях са били примесени аморални писания, неподходящи за Аллāху теāлѣ и пророците.

След Мухаммед “алейхисселѣм” невежеството не е било разпространено сред общността му. Това е общопризната истина. Знанието се е разпространило сред всички мюсюлмани и са се появили големи ислямски държави. Знанието, науката, правосъдието и човешките права са били разпространени навсякъде. Сега ако някой разумен човек проучи тези три религии, той без съмнение ще последва исляма, защото целта е да се намери истинската религия. Лъжата и злословенето са забранени в исляма. Знаменитата и хадїсите категорично забраняват тези пороци. Щом е голям грях да се оклевети обикновен човек, то определено ще е много по-тежък харām да се оклевети Расӯлюллах. Поради тази причина, не може да има никаква лъжа и грешка в книгите, които дават информация за Мухаммед “алейхисселѣм” и неговите чудеса. Разумният човек трябва да преодолее своя инат и да се откаже от религията, която ще го доведе до гибел, и да последва истинската религия, която ще го води към щастие. Животът в този свят е много кратък. Дните му преминават бързо и се превръщат в спомени. Всяко човешко същество ще умре; ще последва или вечна мъка, или безкрайно блаженство, и настъпването на това време приближава много бързо.

О, човече! Смили се над себе си! Вдигни завесата на неханието от ума си! Виж кое е заблуда и се опитай да се отървеш от нея! Виж кое е истина и я последвай! Решението, което ще вземеш, е

много важно, а времето ти е изключително кратко! Няма съмнение, че ще умреш! Помисли за времето на твоята смърт! Подготви се за това, което те очаква! Няма да избягаш от вечните мъки, освен ако не последваш истината! Няма да ти е от полза разкаянието, когато вече ще е твърде късно за него. Потвърждаването на истината на последния дъх (т.е. приемането на исляма) не се приема, но покаянието на мюсюлманите за греховете им се приема. В онзи ден ако Аллāху теāлй ти каже: “О, рабе мой! Аз те бях дарил със светлината на разума. Заповядах ти да я използваш, за да ме опознаеш и повярваш в Моя пророк Мухаммед “алейхис-селām” и донесената от него ислямска религия. Аз в Тората и Евангелието оповестих за неговата поява. Аз разпространих неговите име и религия навсякъде. Не може да Ми кажеш, че не си чувал за тях! За светските печалби и удоволствия работеше денонощно. Никога не мислеше за това, което ще ти се случи в отвъдното. Ето в това нехайно положение попадна в лапите на смъртта” – как ще отговориш?

О, човече! Помисли за това, което ти предстои! Вразумей се, преди животът ти да е приключил! Хората, които виждаше около теб, с които говореше, обичаше или от които се страхуваше, починаха един след друг. Появиха се и после изчезнаха като съня. Помисли добре! Какво ужасно мъчение е да се гори във вечен пламък! И колко голямо щастие е да се живее сред безкрайни благословии! Сега е в твои ръце да избереш едното от тях. Всеки един накрая ще отиде в едно от тези места – неизбежно е. Би било крайно невежо и лудо да не се мисли и предприема меркя за това. Нека Аллāху теāлй да стори всички нас от онези, които следват разума! Амйн.

В книгата “**Кавл-ус-себт фй редд-и аляй деāвил-протестанет**” се казва: “Алляме Рахметуллах ефенди⁸⁰ в книгата “**Изхāр-ул-хак**” посочва следните неща: “Преди идването на исляма никъде не е имало оригинално копие на Тората и Евангелието. Онези, които съществуват днес, са исторически книги, където истината е смесена с лъжата. Тората и Евангелието, споменати в Корāн-и керйм, не са онези книги, които днес биват назовавани Тора и Евангелие. Сред техните писания истинни са онези, които са пот-

⁸⁰ Рахметуллах Хиндй е починал през 1306 [1889] г. в Мекка.

върдени от Корāн-и керй̄м, а грешни са онези, които той отрича. Ние не може да кажем дали са верни или грешни онези от тях, които не са споменати в Корāн-и керй̄м. Не съществува аргумент, който да докаже, че четирите Евангелия са словото на Аллах. Британският свещеник, с когото говорих в Индия, също призна този факт и заяви, че всички аргументи в това отношение са били загубени в големите смутове из света до 331 година. Хорн (във втория том на тълкуванието на Евангелието), историкът Мошейм⁸¹ (на 65-а страница от първия том на историческата си книга, отпечатана през 1332 [1913] г.), и Лардис (на 124-а страница от петия том на своето тълкуване на Евангелието) пишат, че Инджй̄лите са били подложени на промени. Джеръм⁸² казва: “Когато се канех да превода Евангелието, видях, че различните копия си противоречат.” Адам Кларк⁸³ в първия том на своето тълкуване казва: “Евангелието е претърпяло много манипулации, когато е било превеждано на латински. Били са добавени много противоречиви писания.” Католикът Уард⁸⁴ на 18-а страница от книгата му, отпечатана през 1841 г., казва: “Ориенталските еретици са променили много части на Евангелието. Протестантските свещеници са представили доклад на крал Джеймс I и казали: “Псалмите в нашата молитвена книга са различни от тези на иврит. Има почти двеста промени, под формата на добавки и извадки.” Протестантските свещеници, от друга страна, са променили още повече. Преводът от книгата на Рахметуллах ефенди свърша тук. В книгата “**Изхāр-ул-хак**” са посочени още много подобни примери. Промените в Евангелието са описани и в книгата “**Ел-**

⁸¹ Йохан Лоренц Фон Мошейм е бил немски протестантски свещеник и историк. Бил е роден през 1694 г. в Любек. Починал през 1174 [1755] г. в Гьофинден. Най-известното му произведение е “**История на светото Евангелие**”.

⁸² Йероним, Свети Йероним е останал в Истанбул 3 години. През 382 г. е заминал за Рим, където е бил назначен за секретар на папата. Той е превел Светото Писание на латински език. Църквата празнува паметта му на 30 септември. Неговият превод е бил приет като официалната книга на църквата.

⁸³ Адам Кларк (1179-1249 [1760-1832]) е бил ирландски проповедник на Евангелието. Прочутата му книга се нарича “Тълкувание на Светото Писание”.

⁸⁴ Уард Уилям Джордж (1228-1300 [1812-1882]) е бил прочут английски католически свещеник. Най-прочутото му произведение е “**Идеалът на християнската църква**”.

фясълу-бейнел-хак вел-бътъл” на Иззеддйн Мухаммед и **“Тух-фе-тул-ерйб”** на Абдуллах Терджуман.

Всички свещеници знаят, че Йсā “алейхисселѧм” не е написал нищо, нито е оставил писмен документ след себе си, нито е карал някой друг да напише нещо. Той не е оповестил религията си писмено. След неговото възнесение сред назаряните са се появили разногласия. Те не се обединили, за да съберат на едно място религиозните знания. В резултат от това са били написани повече от петдесет Евангелия, като четири от тях са били избрани (за вършене на поклоненията с тях). Осем или дванадесет години след Йсā “алейхисселѧм” е било написано Евангелието на Матей на древносирийски език в Палестина. Оригиналният екземпляр на това Евангелие не съществува днес. Налице е книга, за която се казва, че е негов гръцки превод. Евангелието на Марк е било написано в Рим след тридесет години. Евангелието на Лука е било написано на гръцки в Александрия след двадесет и осем години. Евангелието на Йоан е било написано в Ефес след тридесет и осем или шестдесет и пет години. Всички те съдържат разкази, истории и събития, които са се случили след Йсā “алейхисселѧм”. Лука и Марк не са били от апостолите. Те са написали това, което са чули от другите. Авторите на тези книги не са нарекли своите произведения Евангелия, а книги за исторически събития. Не те, а преводачите са ги нарекли Евангелия.

Тази книга **“Кавл-ус-себт”** е била написана през 1341 [1923] г. от сеййид Абдулкадир Искендеранй в отговор на книгата **“Ека-вйл-ул-Кур’анийе”**, написана на арабски и отпечатана от протестантски свещеник в Египет. През 1990 г. Хакйкат Китāбеви е отпечатала тази книга заедно с **“Ес-сърāt-ул-мустекйм”** и **“Ху-лясат-ул-келѧм”**.

В турската книга **“Йзāх-ул-мерām”** се казва: “Оригиналното Евангелие е било на иврит. Евреите са го унищожили, когато Йсā “алейхисселѧм” е бил арастуван, за да бъде убит. Не е било написано дори едно негово копие през трите години на призива на Пророка. Християните отричат оригиналното Евангелие. Четирите книги, които те наричат Евангелия, не съдържат никакви (заповеди за) поклоненията. Всички те включват дискусиите на Йсā “алейхисселѧм” с юдеите. Въпреки това, религиозна може да бъде наречена онези книга, която дава информация за поклонения-

та. Ако християните ни кажат, че се покланят в съответствие с Тората, то ние ще ги попитаме защо пренебрегват някои от неговите важни заповеди, като почитане на съботния ден, обрязване, правене на молитва сутрин и вечер в изправено положение, говене през определени дни, притежаване на право за развод с жените и отбягване на свинското месо? Нима Евангелията забраняват спазването на правила на Тората? От друга страна, Корāн-и керй̄м обхваща подробни знания, отнасящи се до всички видове поклонения, красив нрав, право, търговия, селско стопанство и насърчаване към придобиване на научни знания. Там са предписани решенията за всички физически и духовни проблеми.

От 1400 години насам поети, писатели и неверници са работили упорито, но не са успели да кажат нещо, което да е подобно на едно знамение от Корāн-и керй̄м. Въпреки че неговите думи са на арабски и се използват навсякъде, то невъзможността за измисляне на подобие на един айет, показва, че Корāн-и керй̄м е чудо. Другите чудеса на Мухаммед “алейхисселām” са свършили и са останали само техните имена, но Корāн-и керй̄м ще свети като ярко слънце, винаги и навсякъде. Той е лек за всеки проблем. Аллāху теālй̄, за да стори щастливи всички Свои раби, е дарил Своя Любим (Пророк) с Корāн-и керй̄м. С Неговата безкрайна доброта и милост, Той го е защитил от промени и изопачаване, но за другите небесни книги не е обещал, че ще ги опази. [В продължение на 23 години (част по част) Аллāху теālй̄ е изпращал Корāн-и керй̄м на Своя любим пророк Мухаммед “алейхисселām” посредством ангел на име Джебрāйл. Първия халиф на Мухаммед “алейхисселām”, Ебӯ Бекр “радияллāху теālй̄ анх”, е събрал тези знамения на едно място и е наредил да ги запишат. Така се е появила една голяма книга на име Мусхаф. 33 000 сподвижници с единодушие са съобщили, че той съдържа същите знамения, низпослани на Мухаммед “алейхисселām”. На 375-а страница от “Рийд-ун-нāсихй̄н” пише: “Корāн-и керй̄м съдържа 6236 знамения.” Когато някои големи айети се разделят на няколко по-малки, тогава общият брой на айетите се увеличава. Ето защо има мусхафи с 6366 знамения. Мухаммед “алейхисселām” е разяснил целия Корāн-и керй̄м на сподвижниците си. Ислямските учени са написали това, което са чули от тях. Така са се появили хиляди тефсй̄ри (разяснения на Корāн-и керй̄м), които са били разпрост-

ранени из цял свят. Всички Корани по света са едни и същи. Между тях няма нито една буква или точка разминаване.]

Религиите на всички пророци са били различни, тъй като те са отговаряли на изискванията на времето. Основите на вярата, обаче, са били идентични. Всички те са учили, че Аллāху теāля е един и че ще има съживяване след смъртта. В тридесет и девети стих на Второзаконието се казва: “Собственикът на земята и небето е един, няма друг”, а в шеста глава: “Слушай, Израилю! Нашият Бог, нашият Господ е един!” В 2 Летописи е написано, че Сюлеймāн “алейхисселāм”, след построяването на “Бейт-ул-мукаддес” в Ерусалим, е казал: “Господи Боже Израилев, няма на небето и на земята Бог подобен на Тебе. Ти не се побираш в земята и небето, камо ли в тоя дом, който построих!” В 29-и стих от петнадесетата глава на Самуил I се казва, че пророкът Самуил е рекъл: “Израилевият бог не лъже и не се разкайва, защото Той не е човек.” В 45-а глава от книгата, за която се твърди, че е на пророка Исаия, пише: “Аз съм Господ, и няма друг. Аз съм Създателят на светлината и тъмнината, на доброто и злото.” В 19-а глава от Евангелието на Матей се казва: “Един момък дойде при него и рече: Учителю добри, какво добро да сторя, за да имам вечен живот? А той му каза: Защо ме наричаш добър? Има само Един [Бог], Който е добър. Ако искаш да имаш вечен живот – изпълнявай Неговите наставления!” В дванадесетата глава от Евангелието на Марк се казва: “Един от книжниците попита: Коя е първата заповед? Исус отговори: Първата е: “Нашият Господ е един. Обичай своя Господ с цялото си сърце и всичката си сила.” Мухаммед “алейхисселāм” също е казал това.

Човек, който отрече Мухаммед “алейхисселāм”, няма да е повярвал в нито един пророк. Да се вярва в Троицата е равносилно на отричане на всички пророци. Учението за Троицата се е появило дълго след възнесението на Йсā “алейхисселāм”. По-рано всички назаряни са вярвали в тевхїда (единството на Аллах) и се подчинявали на заповедите в Тората. Когато повечето идолопоклонници и гръцки философи станали назаряни, те са вмъкнали в тази религия старите си убеждения за Троицата. Написано е във френска книга, която е била преведена на арабски и наименована “Куррат-ун-нуфūs”, че пръв свещеник Сибелий е вмъкнал учението за Троицата в назарянската религия през 200 г., и че това е

довело до много кръвопролития. По това време много учени са защитавали вярата в единството на Аллах и казвали, че Йсā “алейхисселѣм” е човешко същество и пророк. Около 300 г. Арий в Александрия е разпространил убеждението за единобожието и е казал, че вярата в три божества е грешна и суеверна. В Никейския събор, свикан от император Константин през 325 г., вярата в един Аллах е била отхвърлена и Арий отлъчен от Църквата. Дори самите християни не знаят какво означава Светия Дух, когото наричат третия бог от Троицата. Казват, че Йсā “алейхисселѣм” се е появил в утробата на майка му Мерйем (Мария) чрез Светия Дух. Ислямът учи, че Рӯх-ул-кудс (Светия Дух) е ангел на име Джебрәйл.⁸⁵

Шемседдйн Сāмй бей пише следното в изданието на “Кāmӯс-ул-а’лѣм” от 1316 [1898] г.: Пророкът на ислямската религия е Мухаммед “алейхисселѣм”. Баща му се е казвал Абдуллах, а дядо му Абдулмутталиб бин Хишām бин Абд-и Менāф бин Кусай бин Килѣб. Според историците той е бил роден в Мекка към понеделник сутринта, което е съвпадало с дванадесетия ден на рабй’ул-еввел, 21-и април 571 г. Майка му се е казвала Āмине, дъщерята на Ве-хеб. Дядото на Āмине е бил Абд-и Менаф бин Зухре бин Килѣб. Килѣб е бил прадядо на Абдуллах, бащата на Пророка ни. Абдуллах е починал на място, наречено Дār-ун-нāбига в близост до Медйна, когато се е връщал от търговия от Шам. Тогава е бил на 25 години и приживе не е имал възможността да види сина си. Мухаммед “алейхисселѣм” е останал в племето на дойката Халйме в продължение на пет години. Това племе, което се е наричало Бенй Сад, е било най-красноречивото в Арабия. Поради тази причина Мухаммед “алейхисселѣм” е говорил много изразително. Когато той е бил на шест години, Āмине го е завела при чичовците в Медйна и е починала там. Неговата бавачка Умми Еймен го е отвела в Мекка и предала на Абдулмутталиб. Той е бил на осем години, когато и дядо му е починал. Тогава е останал да живее в дома на чичо си Ебӯ Тāлиб. Когато е бил на дванадесет години

⁸⁵ Книгата “Йзāх-ул-мерām” е била написана от Абдуллах Абдй бин Дестāн Мустафā бей от Манастир, починал през 1303 [1885] година “рахметуллāхи алейх”. Книгата е била отпечатана през 1288 [1871] г. в петачницата на Яхия ефенди, шейха на теккето Мустафā паша. Тази печатница се е намирала извън Едирнекапъ, Истанбул.

той се е присъединил към търговското пътешествие на Ебӯ Тāлиб до Шам. Когато е бил на седемнадесет години чичо му Зубейр го е отвел в Йемен. На двадесет и пет годишна възраст е тръгнал за Шам като водач на търговския керван на Хадйдже “радияллāху анхā”. Станал е известен със своя интелект, благоприличие, красив морал и работливост. Два месеца по-късно се е оженил за Хадйдже. Когато е бил на четиридесет години, при него е дошъл ангел на име Джебрāйл и му съобщил, че е пророк. Хадйдже е била първата, която е повярвала в него. Тя е била последвана от Ебӯ Бекр, после от Али, който бил още дете, и след това от Зейд бин Хāрисе. Когато е станал на четиридесет и три години, било му е повелено да призове всички хора към исляма. Заради този призив идолопоклонниците са му причинили много страдания. Той е бил на петдесет и три години, когато с позволенията на Аллāху теāля се е преселил в лъчезарната Медйна. Той е пристигнал в село Кубā до Медйна в понеделник, осми рабй’ул-еввел, което е съвпадало с двадесетия ден на септември 622 година. По време на управлението на хазрети Омер първият ден на мухаррем от споменатата година е бил приет за начало на календара “Хиджрй камерй”. Това е било шестнадесетият ден на месец юли. Двадесетият ден на септември е бил приет като първия ден на календара “Хиджрй шемсй”. 623-а година е съвпадала с първата година от Хиджрй шемсй и Хиджрй камерй.

Когато е дошла първата заповед за джихад срещу неверниците, се е състояла битката при Бедр през втора година по Хиджра. От 950 неверници са били убити 50, а 44-ма са попаднали в плен. През третата година е била извършена Ухудската битка. Броят на противниците е бил 3000, а на мюсюлманите 700. 75 сподвижници са станали шехйди. През тази година е било низпослано знамението, повеляващо забулването на жените. През четвърта година се е случила Окопната война, а през пета година походът към Бенй Мусталик. Споразумението “Бй’ат-ур-ридвāн” в Худейбийе е било направено през шеста година. Походът към Хайбер се е състоял през седма година. До каесъра на Византия и хосроя на Персия са били изпратени писма за призив към исляма. През осма година е била проведена битката при Мӯте срещу ромейската армия на Ираклий. Град Мекка е бил завладян и се е случило Хунейнското сражение. През девета година е бил осъществен

походът към Тебук. През десета година е бил направен прощалният хадж. През единадесетата година, след тринадесетдневна треска, Пророкът ни е починал в една стая до месджида в понеделник, дванадесетия ден на месец рабй'ул-еввел. Тогава е бил на шестдесет и три годишна възраст.

Расӯлюллах “салляллāху алейхи ве селлем” винаги е бил усмихнат и сладкодумен. Благословеното му лице е сияело. Всеки, който го е виждал, се влюбвал в него. Неговите кротост, търпение и красив морал са написани в хиляди книги. Той е имал двама синове и четири дъщери от Хадйдже “радияллāху анха”. Имал е един син и от Марийе, която е дошла от Египет. Всичките му деца, с изключение на Фātима, са починали преди него. Тук приключва преводът от “Кāmӯс-ул-а'лйām”.

Имām Газālй е написал следното в книгата си “Кимйā-и се'āдет”: “Аллāху теālй е изпратил пророци на Своите раби. Чрез тези велики хора Той е съобщил на Своите раби за нещата, които стават причина за щастие или гибел. Най-високопоставеният и последният сред пророците е бил Мухаммед “алейхисселйām”. Той е пророк за всички хора и народи. Всички по цял свят са натоварени със задължението да повярват в този възвишен Пейгамбер и да го последват.”

ПОСЛЕСЛОВ

Казано накратко, религията е система от правила, които Аллāху теālй е разкрил на пророците, за да научи рабите на нещата, от които е доволен, на вярата, поклоненията и начините за постигане на щастие в земния и отвъдния живот. Измислиците и илюзиите в несъвършените човешки умове не се наричат религии. Разумът служи за разбиране и подчинение на заповедите и забраните на религията, но той не може да разкрие тайните и причините в тях. Той не може да разсъждава върху тях. Техните мъдрости могат да бъдат осъзнати само ако Аллāху теālй ги научи на Своите пророци или съобщи чрез илхām и проявления в сърцата на евлиите. А това, от своя страна, е само дар от Аллāху теālй.

Сега, за да се постигне щастие в този и отвъдния свят и да се постигне любовта на Аллāху теālй, е нужно да се приеме ислямът. Човек, който не е мюсюлманин, се нарича кяфир (неверник).

За да се бъде мюсюлманин, от своя страна, трябва да се повярва, че Мухаммед “алейхисселѧм” е пророк и да се вършат поклонения. Да се покланя (изпълнява ибѧдет) означава да се адаптират всички думи и дела към религията на Мухаммед “алейхисселѧм”. Те трябва да се вършат, само защото са заповеди на Аллѧху теѧлѧ и без да се очаква светска облага. “Ахкѧм-и ислѧмийе” е сборът от заповедите и забраните в Корѧн-и керѧм и хадѧс-и шерѧфите. Те могат да бъдат научени от книгите по фикх на име илмихѧли. За всички мюсюлмани, мъже и жени, е фарз-и айн да научат ахкѧм-и ислѧмийе, т.е. нещата, които трябва да се изпълняват и отбягват. Това са лекарства, които опазват хората от душевни и телесни заболявания. Както изучаването на медицина, изкуство, търговия и право в гимназиите и университетите отнема много години, така и за изучаване на книгите илмихѧли и арабски език е нужно да се работи с години. Хората, които не са научили тези неща, лесно ще повярват в лъжите и клеветите на английските шпиони; лицемерите, които са подведени от тях и се представят за религиозни учени; и жестоките, коварни държавници. Това ще ги въвлече в беда на този свят и в отвѧдното.

Ймѧн (вяра) означава да се казва “Келиме-и шехѧдет” и да се вярва в неговото съдържание. Онзи, който каже и повярва в неговия смисъл, се нарича мюсюлманин. Келиме-и шехѧдет е “Ешхеду ен лѧ илѧхе илляллах ве ешхеду енне Мухаммеден абдуху ве расѧлюх.” Това означава: “Няма друг бог освен Аллах и Мухаммед “алейхисселѧм” е Негов раб и Пророк, изпратен за всички хора.” След него няма да дойде друг пейгамбер. В “Мерѧкил-фелѧх” в разяснението на Тахтѧвѧ, в края на раздела за казѧ намѧзите се казва: “Не е достатъчно да се повярва само в съществуването на Аллѧху теѧлѧ. Съдружаващите също вярват в Неговото съществуване. За да се бъде мюсюлманин е необходимо да се повярва, че Той съществува; че притежава качества [като единство, живот, могъщество, знание и воля]; че вижда и знае всичко, и че няма друг създател освен Него.” Да се повярва, че Мухаммед “алейхисселѧм” е пророк означава да се повярва, че всички знания, които той е предал, са му били съобщени от Аллѧху теѧлѧ. Аллѧху теѧлѧ му е разкрил исляма, т.е. вярата и законите, посредством Корѧн-и керѧм. Заповедите се наричат фарзове, а забраните харѧми. Тяхната съвкупност се нарича “ахкѧм-и ислѧмийе” (ше-

риат). Веднага след като човек приеме исляма, за него става фарз незабавно да научи ислямските знания, които са известни сред хората. Ако не отдаде значение на тяхното научаване и каже: “Няма нужда”, ще напусне исляма и стане кяфир. В айетите и хадїсите ясно е съобщено, че човек, който умре като неверник, никога няма да бъде опростен в отвъдното и ще бъде подложен на вечен огън в Ада. Това е обяснено подробно в 266-о писмо на превода на “Мектубāt”. Човек, който загуби своята вяра, се нарича муртед (вероотстъпник). Онези, които вярват по правилен начин в Корāн-и керїм и хадїс-и шерїфите, се наричат ехли суннет (сунитски мюсюлмани). Аллāху теāлї, поради изключителното Си милосърдие, не е оповестил всичко открито; някои знания ги е разкрил по неоткрит начин. Хората, които вярват в Корāн-и керїм и хадїс-и шерїфите, но не са съгласни с учените на ехли суннет в тълкуването на някои части, се наричат безмезхебници (отклонени). Онзи безмезхебник, който тълкува грешно само неясно съобщените знания за вярата, се нарича ехли бид’ат (реформатор в религията) или отклонен мюсюлманин (еретик). А тези, които тълкуват грешно и ясните знания за вярата, се наричат мулхиди. Мулхидът мисли, че е мюсюлманин, макар да е станал неверник. Ехли бид’ат не са неверници, но със сигурност ще изтърпят горчиви мъки в Ада. Книгата “Мехзен-ул-фикх-ил-кубра” на Мухаммед Сюлейман ефенди от Судан е една от най-ценните книги, които информират, че ехли суннитските учени са по правия път и разкрива техните достойнства. От друга страна, неверници, които претендират, че са мюсюлмани, но тълкуват грешно ясните факти в съответствие с техните разбирания и научни знания, и подвеждат мюсюлманите, се наричат зъндъци.

Ехли суннитските учени са разбрали по различен начин някои от неясно повелените в религията знания, отнасящи се до делата (заповедите и забраните в исляма). С това са се появили четири отделни мезхеба по отношение на делата. Това са ханефитски, мāликитски, шāфи’йтски и ханбелитски мезхеб. Техните знания за вярата са едни и същи, но по отношение на поклоненията имат малки разлики. Те приемат един друг за братя в религията. Всеки мюсюлманин е свободен да избира и следва един от тези мезхеби. Той ще върши всички свои дела съгласно избрания мезхеб. Разделянето на мюсюлманите в четири мезхеба е милост от Аллāху

теālя. Това е голямо милосърдие за всички вярващи. Ако един мюсюлманин срещне трудност при изпълняване на някое поклонение според своя мезхеб, той в това дело ще последва друг мезхеб и така лесно ще го изпълни. Задължителните условия за имитиране на друг мезхеб са написани в турската книга “Се’āдет-и Ебедийе”.

Най-важното поклонение е намāзът. Ако човек изпълнява намāз, ще разберем, че той е мюсюлманин, а ако не го изпълнява, не може да се уверим дали е мюсюлманин или не. Ако отдава значение на намāза, но не го изпълнява поради мързел, за него се дава (от ислямския съд в ислямска държава) смъртно наказание според мāликитския, шāфи’йтския и ханбелитския мезхеб. Според ханефитския мезхеб той ще бъде държан в затвора, докато не навакса пропуснатия намāз, и ще му бъде заповядано да го направи. В “Дурр-ул-мунтекā”, “Ибни Абидйн” и книгата “Китāб-ус-салят”, публикувана от Хакйкат Китāбеви, пише: “Безпричинното пропускане на петте ежедневни намāза и тяхното неизпълняване на време са два отдели големи гряха. Пропуснатите намāзи трябва да бъдат наваксани, а за неизпълнението на време трябва да се извърши хадж или покаяние.” Тевбето на онзи, който не ги навакса, и без това не се приема. Човек трябва да се изчисти от този голям грях, като кланя пропуснатите намāзи на мястото на суннетите (наречени ревāтиб) преди или след фарза на съответното време. В достоверните книги е написано, че ако човек има дългове от фарз намāзи, нито един изпълнен негов суннет или нāфиле намāз няма да бъде приет, дори да стане сахйх. Това означава, че той няма да постигне севāбите (наградите), които Ал-лāху теālя е обещал. Тези писания са предадени в книгата ни “Се’āдет-и Ебедийе”. Не е грях да се пропусне намāз по извинителна причина (съобщена от исляма), но трябва да се навакса във възможно най-скоро време. Това е така и в четирите мезхеба. Само в ханефитския мезхеб е допустимо да се отложи за време, колкото е необходимо за печелене на средствата за препитание и извършване на ревāтиб суннетите и нāфиле намāзите, които са съобщени в хадйс-и шерйфите. Това означава, че ще бъде добре да се отлагат намāзите за наваксване поради тези причини. Според другите три мезхеба не е допустимо (харām е) за човек, който има намāзи, пропуснати поради извинение, да кланя ревāтиб сун-

нети и нāфиле намāзи. Намāзите, пропуснати поради извинение (те се наричат фāите), не бива да се бъркат с онези, които са пропуснати без извинителна причина (метрук). Те не са еднакви. Това е ясно записано в “Дурр-ул-мухтār”, “Ибни Абидйн”, “Дурр-ул-мунтекā”, в разяснението към Тахтāвй на “Мерāкил-феляx” и “Джевхере”.

В броя на вестник “**Türkiye**”, отпечатван в Истанбул, от 13.09.1996г. пише:

Ислямските врагове от Запада векове наред са експлоатирали ислямските държави и народи, които понякога са завладявали с груба сила, а понякога с различни интриги. Те са изнесли всички техни природни богатства. Сторили тези народи да забравят за религиите, езиците и традициите си. Най-изтъкнатата колонизираща (империалистична) държава е била Англия.

Индия е била най-значимата британска колония. Нейните неизчерпаеми природни богатства са довели англичаните до световна хегемония. Само през Първата световна война Англия е използвала 1,5 млн. от нейното население като войници и един милиард рупии като паричен ресурс. Повечето от тях е използвала за унищожаване на Османската държава. В мирно време Индия е давала живот на изумителната индустрия на Англия и поддържала нейната икономика и финанси.

Има две причини, поради които Индия е била много по-важна от другите колонии. На първо място Индия е била страна, в която ислямът, който англичаните считат за най-голяма пречка в експлоатирането на света, е бил широко разпространен и мюсюлманите са властвали в нея. На второ място идват природните богатства на Индия. За да запазят Индия под своя доминация, англичаните са нападнали всички мюсюлмански страни, които се намирали около пътя за Индия; посяли семената на анархията и развалата; сторили братята врагове и, когато са поели контрол над тези държави, транспортирали всички техни природни и национални богатства в Англия.

Те щателно са следяли събитията в Османската държава и чрез различни политически интриги са вкарвали османците във война с Русия, и по този начин са ги поставяли в състояние, в което е било невъзможно да окажат каквато и помощ да е за Индия. После англичаните са разединявали и превземали. Това е била основната черта на коварната им политика.

По време на Османско-руската война англичаните са обявили Индия за зависима от Англия държава. Чрез вкарване на Османската държава в тази война, Мидхāt паша, един от известните масони, е нанесъл най-големия си удар на исляма. Убийството на султан Абдул’азйз Хан е било в резултат на интригите на англичаните.

Англичаните са успели да назначат свои хора на високи постове в Османската империя. Тези държавници са били османци само по име, но англичани в своите мисли и разсъждения. Един от най-прословутите сред тях е бил Мустафā Решид паша, който още шестия ден, след като е постъпил за последен път на поста везир, е поздравил англичаните по случай голямото мюсюлманско клане в Делхи, Индия, на 28.10.1857 година. По-рано англичаните са поискали разрешение от османците за използване на египетския път за преминаване на британски-

те войски, които са идвали от Англия за потушаване на въстанието на мюсюлманите срещу английската жестокост. Позволението е било дадено посредством масоните.

Англичаните, за да отчуждят хората от религията в Индия, са затворили всички медресета и начални училища, които са били в основата и най-характерната черта на ислямската религия; и са сторили шехйди (убили) всички учени и религиозни водачи, които биха могли да оглавят народа.

Те са унищожили всички ислямски учени, книги и училища – практика, която са прилагали във всички мюсюлмански страни. По този начин те са извели напълно невежи по отношение на религията млади поколения.

Завладените места са ги управлявали с хора, носещи мюсюлмански имена, като Ахмед, Мехмед, Мустафā и Али, но чията връзка с исляма се е изчерпвала само с това. Въпросните държави привидно са имали свои правителства, но никога не са били независими. Винаги са правили това, което англичаните заповядат.